

wm

UREDNIK
TOMISLAV ŽACO DA

ZNANJE D.o.o.

MANDIČEVA 2, ZAGREB

ZA NAKLADNIKA

ZVONIMIR ČIMIĆ

NASLOV IZVORNIKA

ASTRID LINDCREN

BOKEN OM PIPPI LANGSTRUMP

COPYRIGHT © TEXT: ASTRID LINDGREN 1945, 1946, 1948, /SALTKRAKAN AB

FIRST PUBLISHED BY RABEN & SJORGEN

BOKFORLAG, STOCKHOLM, SVEDEN

WWW.ASTRIDLINDGREN.COM

ALL FOREIGN RIGHTS SHALL BE HANDLED

BY SALTKRAKAN AB, LIDINGO, SWEDEN

GOPYRIGHT © ILUSTRACIJE NINOSLAV KUNC

COPYRIGHT © ZA HRVATSKO IZDANJE /AIRKO RUMAC

PREVEO SA ŠVEDSKOGA

MIRKO RUMAC

ILUSTRIRAO

NINOSLAV KUNC

GRAFIČKO OBLIKOVANJE

CRAFFITI DESIGN

TEHNIČKI UREDNIK

NI KIČA OSTARČEVIĆ

TISAK

ZNANJE D.o.o.

MANDIČEVA 2, ZAGREB - SVIBANJ 2015.

ASTRID LINDCREN

PIPI
PUCA ČARAPA

ČETVRTO IZDANJE
U OVOJ BIBLIOTECI

PIPI SE USELJAVA U VILU PIPINOVAC

*J ruba malena, vrlo malena gradića ležao star, zapušten vrt. A u njemu oronula kuća u kojoj je stanovala Pipi Duga Čarapa Bilo joj je tek devet godina, no živjela je sama samcata. Nije imala ni mame ni tate, a što je zapravo bilo sasvim zgodno jer je tako nitko nije tjerao u postelju upravo onda kad bi joj bilo najljepše, a i nitko je nije prisiljavao piti riblje ulje kad bi joj se prohtjelo bombona.

Nekoć je ona imala tatu kojega je silno voljela. Dakako, imala je ona i mamu, ali tome je već tako davno da je se više i ne sjeća. Umrla je kada je Pipi još bila majušno djetesce koje je ležalo u kolijevci i urlalo tako silovito da nitko nije uspio izdržati u njezinoj blizini. Pipi je vjerovala kako njezina mama sada sjedi tamo negdje na nebu i promatra svoju djevojčicu virkajući kroz nekakvu rupicu. Stoga bi joj Pipi često domahivala rukom govoreći:

- Ne brini, mama! Znam se ja uvijek snaći!

Međutim, svoga tatu Pipi nije nikada zaboravljala. On bješe pomorski kapetan i plovio je širokim morima, a i sama je Pipi plovila s njime sve dok ga jednoga dana nije olujni vjetar pomeo s broda i otada mu se zameo svaki trag. No Pipi bješe sasvim sigurna da će se on jednoga lijepoga dana vratiti. A da se možda utopio, to joj nije bilo ni na kraj pameti. Znala je ona da je njezin tata isplivao na kopno, i to, ni više ni manje, već na neki otok pun crnih urođenika, gdje je onda postao njihovim kraljem, pa se sada po cijele dane samo šeće naokolo po otoku sa zlatnom krunom na glavi.

- Moja je mama anđeo, a tata urođenički kralj. Odista malo djece ima tako divne roditelje - običavala je Pipi zadovoljno pričati. - A čim moj tata izgradi brod, doći će po mene i odvesti me sa sobom. Tada ću postati urođeničkom kraljevnom. Ehehej, kakav li će to tek onda biti krasan život!

Mnogo je već vremena minulo otkako je njezin tata bio kupio ovu staru kuću s vrtom. Zamišljao je kako će, kad ostari i više ne bude plovio morima, živjeti u njoj zajedno s Pipi. No kad se već tako dogodilo da ga je onaj zamah vjetra odnio s palube u more, to se Pipi, očekujući očev povratak, otputila ravno u svoj dom, u vilu Pipinovac. Naime, toj kući 5

nadjenuše takvo ime. Bješe u kući i namještaja i svega ostaloga, a sve je to samo čekalo na nju. I tako se jedne lijepo večeri rastala sa svim mornarima na brodu svoga oca. Svi su oni mnogo voljeli Pipi, a i ona njih.

- Pa onda, do viđenja, momci! - pozdravljala se s njima i redom ih ljubila u čelo. - Ne brinite za mene! Znam se ja uvijek snaći!

S broda je Pipi ponijela samo majmunčića Nilsona, kojega je dobila od svoga oca, i veliku putnu torbu punu zlatnika. Mornari su stajali oslonjeni o brodsku ogradu i gledali za njom sve dok im se nije izgubila iz vida. Čvrsto je gazila putem s Nilsonom na ramenu i putnom torbom u ruci. Nijednom se nije obazrela.

- Neobično dijete - rekne jedan od mornara i otre suzu dok je Pipi nestajala u daljini.

Bio je u pravu. Pipi je odista bila neobično dijete. No najčudnovatije u nje bješe njezina silna snaga. Bila je tako strahovito snažna da joj se na čitavome svijetu ne bi moglo naći policajca ravna po snazi. Ako bi samo htjela, mogla je podići cijeloga konja. A to je i često znala poželjeti. Imala je vlastitoga konja kojega je kupila za jedan od svojih mnogih zlatnika, i to istoga dana kad je stigla kući u vilu Pipinovac. Oduvijek je željela imati konja. Taj je konj sada stanovao na verandi njezine kuće, a kada bi Pipi na njoj poželjela piti svoju poslijepodnevnju kavu, ona bi ga jednostavno podigla i prenijela u vrt.

Pokraj vile Pipinovac nalazio se još jedan vrt, a usred njega još jedna kuća. U toj su kući stanovali jedan tata i jedna mama i njihovo dvoje dražesne djece - dječak Tomi i djevojčica Anika. Bila su to vrlo dobra, vrlo, vrlo odgojena i vrlo, vrlo, vrlo poslušna djeca. Tomi nije nikada grickao nokte i uvijek bi učinio ono što bi njegova majka od njega zatražila. Anika se nikada ne bi svadila kad joj nešto ne bi učinili po volji, a njezine su izglačane, pamučne opravnice uvijek bile uredne. Jako je pazila da joj se ne uprljaju.

Tomi i Anika obično su se lijepo igrali u vrtu, no često su pomišljali kako bi bilo zgodno imati još nekoga s kime bi se mogli igrati. Dok je Pipi još plovila naokolo sa svojim tatom, znali su gdjekad, ovješeni o ogradu, međusobno razgovarati:

- Baš je glupo što se nitko nije uselio u ovu kuću pokraj nas.

6 Trebao bi tamo netko stanovati, netko s djecom.

One lijepe večeri kad je Pipi prvi put prestupila prag vile Pipinovac, Tomi i Anika nisu bili kod kuće. Otputovali su u posjet svojoj baki i tamo ostali tjedan dana. Zato i nisu imali pojma da se netko uselio u susjednu kuću. Pa ni prvoga dana, dok su po povratku kući stajali uz ogradu svoga vrta i gledali na ulicu, nisu znali da im u neposrednoj blizini stanuje djevojčica s kojom se mogu igrati.

I dok su tamo stajali i razmišljali čega li se prihvatiti i hoće li se toga dana zbiti štogod zgodna ili će i ovaj dan biti jedan od onih dosadnih kada se baš ništa ne događa, otvoriše se vrata Pipinovca i kroz njih iskorači neka malena djevojčica. Bješe to svakako najneobičnija djevojčica koju su Tomi i Anika ikada vidjeli. Jasno, bila je to Pipi Duga Čarapa, koja je krenula na jutarnju šetnju.

Evo kako je izgledala!

Kosa joj bila boje mrkve, spletena u dvije čvrste pletenice što su stršale posve ravno u stranu. Nos joj je sličio omanjem krumpiru i bio pun puncat pjega od sunca. Ispod nosa smjestila se odista vrlo široka usta sa zdravim, bijelim zubima. I oprava joj bješe baš čudna. Pipi ju je sama sašila. Trebala je biti modra, ali kako joj je ponestalo modre tkanine, to je Pipi ovdje-ondje prišla i komadičke crvene. Na svoje duge, tanke noge navukla je par dugačkih čarapa, i to jednu smeđu, a drugu crnu. Imala je crne cipele dvostruko duže od njezinih stopala. Te joj je cipele kupio tata u Južnoj Americi, a bile su zato tako velike da joj ne budu premalene dok bude rasla. Pipi nije nikada htjela obuti neke druge cipele.

No Tomiju i Aniki pogled je posebice zapeo na onom majmunčiću što se smjestio na ramenu ove neobične djevojčice. Bješe to majmunčić, u knjigama zvan uskonosni makaki, odjeven u modre hlačiće i žut kaputić, sa slamnatim šeširićem na glavi.

Pipi je hodala ulicom jednom nogom po pločniku, a drugom po rubu kolnika. Tomi i Anika netremice su je promatrali sve dok im nije izmakla iz vida. No začas, evo je kako se vraća. No sada - natraške. Naprosto zato da se na povratku kući ne bi morala okrenuti. A kad je stigla do vrata na kojima su stajali Tomi i Anika, ona se zaustavi. Djeca su se međusobno gledala i šutjela. Naposljetku će Tomi:

- A zašto si hodala natraške?

- Zašto sam hodala natraške? - čudila se Pipi. - Pa zar mi ne živimo u slobodnoj zemlji? Zar ljudi ne smiju hodati onako kako žele? 7

Usput, mogu ti reći da u Egiptu svi ljudi tako hodaju i nikome se to ne čini nimalo čudnim

- A odakle ti to znaš? Pa valjda nisi bila u Egiptu?!

- O, molim te! Ja da nisam bila u Egiptu? Upamti dobro da sam bila tamo. Proputovala sam ja cijelu kuglu zemaljsku i vidjela mnogo čudnijih stvari od ljudi koji hodaju natraške. Pitam se što bi tek rekao kad bih stala hodati na rukama kao što to čine ljudi u Indokini.

- Eh, sada baš lažeš! - usprotivio se Tomi.

Pipi stane razmišljati na trenutak.

- Da, imaš pravo. Lagala sam - rekne onda tugaljivim glasom.

- Lagati je ružno - upadne Anika, koja se najzad usudila otvoriti usta.

- Da, da, lagati je *vzlo* ružno - odvrti Pipi još tužnije. - No znaš, meni se znade dogoditi da to zaboravim. Pa kako možeš i zahtijevati od djeteta čija je mama anđeo, a tata urođenički kralj, i koja je čitav svoj život provela na moru, da neprestance govori samo istinu. A usto - nastavi Pipi zažarivši se po cijelom svom pjegavom licu - moram vam reći da u Kongu nema stvorenja koje bi govorilo istinu. Tamo po cijele dane samo lažu. Počinju oko sedme ure izjutra i izdrže tako sve dok sunce ne zapadne. Stoga ako gdjekad i lažnem, morate mi pokušati oprostiti i sjetiti se da je to zbog toga što sam malko predugo živjela u Kongu. Pa ipak valjda, unatoč tomu, možemo postati prijatelji, zar ne?

- Pa naravno - složi se Tomi i odjednom osjeti kako ovo neće biti jedan od onih dosadnih dana.

- A zašto, uostalom, ne biste kod mene doručkovali? - upita ih Pipi.

- A zašto i ne? - prihvati Tomi. - Hajdemo!

- Dobro - pristane i Anika. - Idemo odmah.

- Da, ali vas najprije moram upoznati s *gospodinom* Nilsonom - reče Pipi. I tada majmunčić, kojeg je Pipi oslovljavala »gospodinom« skide šeširić i uljudno ih pozdravi.

Udoše kroz ruševna vrata u vrt vile Pipinovac i podoše šljunkovitom stazom. S obje strane staze uzdizala su se stara, mahovinom obrasla

stabla po kojima bi se nedvojbeno bilo divno penjati. Stigoše tako do verande na kojoj je stajao konj i žvakao zob iz tanjura za juhu.

- A zašto, zaboga, držiš konja na verandi?! - upita je Tomi. Svi su, naime, konji za koje je on znao živjeli u stajama.

- Eh - nato će Pipi razmislivši. - U kuhinji mi je samo na smetnju, a u sobi mu se ne sviđa.

Tomi i Anika potapšali su konja i zatim ušli u kuću, koja se sastojala od kuhinje, dnevne sobe i spavaonice. Unutra je izgledalo kao da je Pipi ovoga tjedna zaboravila na veliko spremanje. Tomi i Anika oprezno su se ogledavali neće li, skrivenog u kakvu kutku, spaziti urođeničkoga kralja. Međutim, u cijeloj kući nije bilo nikakva tate, a ni mame, pa Anika malko zaplašeno upita:

- Zar doista ovdje živiš sasvim sama?

- Ni govora - odvrati Pipi. - Pa sa mnom su Nilson i konj.

- Da, da, ali mislim. . . zar nemaš ovdje ni mame ni tate?

- Ne, nemam - odreže Pipi.

- Pa tko ti onda kaže kad moraš uvečer na spavanje i sve ostalo? - nastavljala je ispitivati Anika.

- Ja sama. Najprije to sebi kažem sasvim lijepo, a ako se ne poslušam, onda to isto reknem još jednom, ali oštrije, pa ako ni tada ne poslušam, onda bude čak i batina. Jasno, zar ne?

Ni Tomiju ni Aniki nije bilo baš sve posre jasno, no pomisliše kako to i nije tako loše. Tada udoše u kuhinju i Pipi počne vikati:

Za klince i klinke sad ću peći palačinke.

Debele i tanke bit će moje palačanke.

Bez muke i tunke napraviti ću palačunke.

Tada uzme tri jajeta i baci ih visoko u zrak. Jedno joj padne na glavu, razbije se i prolije sve do očiju. Druga dva vješto uhvati u lonac, gdje su se rasprsnula.

- Uvijek sam slušala kako je žumanjak odličan za kosu - rekne Pipi i otre oči. - Sad ćete vidjeti da će sve škripati kako će mi kosa početi rasti. U Brazilu, uostalom, ljudi posvuda hodaju s kosom premazanom

jajima. Tako tamo uopće nema ćelavaca. Samo se jednom našao tamo neki starac pa pojeo jaje umjesto da njime premaže kosu. Jasno da je sasvim oćelavio pa čim bi se pojavio na ulici, nastajala bi takva gužva da bi i policija morala posredovati.

Dok je tako brbljala, Pipi je istodobno prstima spretno povadila iz lonca ljuške od jaja. Tada sa zida skine četku za kupanje i njome stane tući tijesto za palačinke tako da je sve prštalo po zidovima. Napokon prelije ono što joj je još preostalo u tavu na štednjaku. Kad je palačinka bila pečena s jedne strane, baci je u zrak gotovo do stropa tako da se okrenula naopačke, a onda ju je ponovno dočekala u tavu. A čim se palačinka ispekla i s druge strane, ona je baci preko kuhinje ravno u jedan od tanjura na stolu.

-Jedite! - dovikne im. - Jedite prije negoli se ohladi!

A Tomi i Anika zdušno se prihvatiše posla i zaključče da Pipi pravi vrlo dobre palačinke.

Zatim ih Pipi pozove u dnevnu sobu. Jedini je namještaj u ovoj sobi činila velika komoda s mnogobrojnim malenim, vrlo malenim ladicama. Pipi ih pootvara i pokaže Tomiju i Aniki sva ona blaga koja je čuvala u njima. Bilo je tu čudesnih ptičjih jaja i neobičnih školjki i kamenja, malenih i lijepih kutijica, prekrasnih srebrnastih zrcala i bisernih ogrlica, a i mnogo drugih predmeta koje su Pipi i njezin tata pokupovali na svojim putovanjima po kugli zemaljskoj.

Svakoga od svojih novih prijatelja Pipi podari malenim poklonom za sjećanje. Tomi je dobio bodež s drškom optočenim blistavim sedefom, a Anika kutijicu prekrivenu ružičastim školjkama na poklopcu. U kutijici se nalazio prsten s draguljem zelene boje.

- A sada možda hoćete poći kući - reče im Pipi - kako biste se sutra mogli ponovno vratiti. Naime, ako ne odete kući, onda se više i nećete moći vratiti, a to bi zaista bilo šteta.

Tomi i Anika pomisliše isto i zato krenuše kući. Pokraj konja, koji je sada već pojeo svu zob, i zatim kroz vrata na ogradi vile Pipinovac. I dok su oni tako odlazili, Nilson im je domahivao svojim šeširićem.

PIPI JE STVAROTRAŽITELJICA I UPADA U TUČNJAVU ~

Sljedećega se jutra Anika rano probudila. Hitro je iskočila iz postelje i otapkala do Tomija.

- Probudi se! - rekne i povuče ga za ruku. - Probudi se pa idemo k onoj zgodnoj djevojčici s golemim cipelama.

Tomi se u trenu sasvim razbudi.

- Znaš, još u snu bilo mi je jasno da se i danas mora dogoditi nešto zgodno premda se nisam mogao dosjetiti što - reče on i svuče gornji dio pidžame.

Tada oboje odoše u kupaonicu. Umivali su se i prali zube mnogo brže nego inače. I odjeća se na njima našla neobično brzo, a puni sat prije negoli ih je mama očekivala, već su stigli iz gornjega kata kližući se ogradom stubišta u stanu. Sletjeli su točno pred stol za zajutrak, sjeli za njega i stali vikati kako žele svoj kakao u tili čas.

- Ali što je? - pitala ih je mama. - Čemu takva žurba?

- Idemo k onoj djevojčici u susjednoj kući - uzvratila Tomi.

- Možda tamo ostanemo i cijeli dan - dometne Anika.

Baš je toga jutra Pipi pekla paprenjake. Umijesila je silno tijesto i onda ga razvaljala po podu.

- Reci - obratila se Pipi svome majmunčiću - čemu zapravo služi daska za tijesto kad treba ispeći najmanje pet stotina paprenjaka?

Ležala je na podu i iz razvaljanoga tijesta punom parom izrezivala mala srca.

- Prestani skakati po tijestu, Nilstone! - razdraženo će Pipi upravo kad je zazvonilo na vratima.

Pipi otrči i otvori vrata. Od pete do glave bila je bijela od brašna baš poput kakve mlinarice. I dok se srdačno rukovala s Tomijem i Anikom, nad njima se stvorio gust, brašnjav oblak.

- Divno što ste svratili! - reče i otrese pregaču tako da se u zrak vinuo novi oblak brašna. Tomiju i Aniki uđe u grlo toliko brašna da su se morali podobro iskašljati.

- Čime se to baviš? - upita je Tomi.

- Hm, ako ti kažem da čistim dimnjak, ti mi sigurno, kako si dosjetljiv i prepreden, nećeš povjerovati - odgovori mu Pipi. - Pa stoga, evo - pečem! Bit će uskoro gotovo. Sjednite dotle na ovaj sanduk za drva.

Pipi je znala brzo raditi. Tomi i Anika samo su sjedili na sanduku i zaprepašteno je gledali kako trči preko tijesta za paprenjake, nabačuje kolače u tepsije i trpa ih u pećnicu. Činilo im se kao da su u kinu.

- Gotovo! - napokon će Pipi i za posljednjom tepsijom bučno zalupi vratima pećnice.

- A što ćemo sada? - upitao je Tomi.

- Ja ne znam, doduše, što ćete *vas dvoje* raditi - uzvratila Pipi. - No što se mene tiče, ja ne mislim ljenčariti. Ja sam vam, naime, stvarotražiteljica, a takvi nikada nemaju slobodna trenutka.

- Što kažeš da si ti?! - zapitala je Anika u čudu.

- Stvarotražiteljica.

- A što mu je sad opet to? - upitala Tomi.

- Ona koja traži stvari, koliko ja znam. A što bi drugo netko takav mogao biti? - rekne Pipi dok je na hrpu mela brašno koje je još ležalo na podu. - Čitav je svijet pun stvari, pa doista ih netko treba pokušati i pronaći. A to je upravo posao stvarotražitelja.

- A koje su to stvari? - zanimala se Anika.

- O, sve moguće! - dobaci Pipi. - Zlatno grumenje, nojeva pera, mrtvi štakori, bomboni umotani u praskave papire, sitne, sićušne matice vijaka i svašta, svašta drugo.

Tomiju se i Aniki to učinilo baš zgodnim, pa i sami zažele postati stvarotražiteljima. Pri tome je Tomi rekao kako se nada naići na grumen zlata, a ne samo na nekakvu malenu maticu.

- Pa dobro, vidjet ćemo - zaključila Pipi. - Nešto se uvijek nađe. No moramo malko požuriti kako ne bi došli drugi stvarotražitelji i kupili sve zlatno grumenje s ovoga područja.

I tako sve troje stvarotražitelja krene u potragu. Zaključili su da bi najbolje bilo započeti traženjem uokolo susjednih kuća. Jer, kao što Pipi kaže, iako se vrlo vjerojatno zna dogoditi da se kakva matica od vijaka nađe duboko u šumi, ipak se najvrednije stvari gotovo uvijek pronalaze na

12 mjestima gdje u blizini stanuju ljudi.

- Pa nije uvijek baš tako - ustvrdi Pipi. - Znam ja i suprotnih primjera. Sjećam se kako sam jednom tražila po nekoj prašumi u Borneu. I usred te prašume, u koju nikada nije stupila ljudska noga, baš tamo, što mislite da sam našla? Sasvim dobru drvenu nogu. Poklonila sam je poslije nekom jednonogom starcu, a on mi je rekao da se takva noga ne može dobiti ni za kakav novac.

Tomi i Anika očima su pozorno pratili Pipi ne bi li točno vidjeli kako se stvaru tražitelj u valja ponašati.

A Pipi je trčala s jedne strane puta na drugu, rukom zaklanjala oči i tražila. . . tražila. . . Ponekad bi se vukla na koljenima i pružala ruku u pukotine vrtne ograde. Onda će odjednom razočarano:

- Baš čudno! Učinilo mi se *sasvim sigurno* da sam primijetila grumen zlata.

- A smije li se uistinu uzeti sve što se nađe? - upitala je Anika.

- Pa naravno! Sve što leži na tlu.

Malo dalje od mjesta gdje su razgovarali u travi je pred svojom kućom ležao neki postariji čovjek.

- Evo, pogledajte, onaj tamo leži na zemlji - reče Pipi. - Mi smo ga našli pa ga prema tome imamo pravo i uzeti.

Tomi i Anika grdno se uplašiše.

-Ali, Pipi, ne! Njega ne smijemo uzeti, tone ide - usprotivio se Tomi. - Pa i čemu će nam?

- Čemu će nam?! O, pa njega bismo mogli iskoristiti za mnogo što. Mogli bismo ga umjesto kunića staviti u maleni kavez i onda ga hraniti maslačkom. Ali ako niste za to, meni je svejedno. Ipak će me rasrditi ako dođe neki drugi stvaru tražitelj i pokupi ga.

Pošli su dalje. Odjednom Pipi vrisne:

- Ej, nešto takva još nisam nikada vidjela - uzvikne i podigne iz trave neku staru zahrđalu limenku. Kakva li ulova! Ovakvih limenki nikada previše.

Tomi je nekako nepovjerljivo promatrao limenku primijetivši:

- Pa za što se ova može upotrijebiti?

- Eh, za mnogo što - uzvratu Pipi. - Nekome može poslužiti za spremanje kolača. Onda će od nje postati zgodna KUTIJA S KOLAČIMA. A 15

nekima će poslužiti da u nju *ne* spremaju kolače. Onda će postati KUTIJA BEZ KOLAČA. To, doduše, neće biti isto tako zgodno, ali će ipak nečemu poslužiti.

Pregledavala je limenku. Bila je jako zahrđala, a imala je i napu na dnu.

- Po svemu sudeći, to je jednoc bila KUTIJA S KOLAČIMA - zamišljeno će Pipi. - No ipak, može se i navući na glavu, pa se onda igrati noći.

Što rekla, to i učinila. S limenkom preko glave hodala je između kuća kao neki maleni, limeni toranj i zaustavila se tek kad se potrbuške prevalila preko nekakve žičane ograde. Kad je limenka udarila o tlo, buka se nadaleko čula.

- Vidite li?! - vikne Pipi podižući limenku. - Da mi limenka nije bila na glavi, pala bih ravno na lice i razbila nos.

- Ali čuj - dobacila joj Anika. - Da na glavi nisi imala limenku, ne bi se nikada ni spotaknuta o ovu žičanu ogradu.

No prije negoli je Anika izustila posljednje riječi, dopre novi bojni poklik s Pipine strane. Pobjedonosno je podigla prazan kalem od konca.

- Baš mi je sretan današnji dan! - rekne. - Kako divan kalemčić za pravljenje balona od sapunice ili kao privjesak oko vrata! Odmah idem kući i objesit ću ga oko vrata.

Upravo u tom času otvore se vrtna vrata obližnje kuće i kroz njih izjuri dječak. Bio je strahovito uplašen jer su mu za petama bila petorica drugih dječaka. Uхватili su ga već u sljedećem trenutku. Pritisnuše ga o ogradu i svi navale na njega. Sva su ga petorica istodobno stala tući. A on je plakao, rukama zaklanjajući lice kako bi se zaštitio.

- Izlemajmo ga, dečki! - vikao je najviši i najjači među njima. - Izlupajte ga tako da mu više ne bude ni na kraj pameti proviriti nosom u ovu ulicu.

- Oh! - uzvikne Anika. - Pa to tuku Vilija. Kako mogu biti tako zli?

- Ah, to je onaj gadni Bengt! On se stalno tuče - reče Tomi. - I 14 onda, petorica na jednoga! Kakve kukavice!

Pipi priđe dječacima i kažiprstom bočne Bengta u leđa.

- Hej, vi! - reče. - Zar hoćete od maloga Vilija napraviti ričet, kad ste se već ovako sva petorica junački oborila na njega?

Bengt se okrene i spazi neko curče koje nikada prije nije vidio. Neko sasvim strano djevojčce koje ga se čak usudilo dotaknuti prstom. Isprva je bio tako iznenađen da se samo zablenuo u nju, a zatim mu obrazom prođe širok osmijeh.

- Dečki! - dovikne im. - Pustite Vilija i pogledajte ovaj curetak ovdje. Tako nešto ne viđa se često.

Stao se udarati po koljenima i urlati od smijeha. U trenu se čitava družba okupila oko Pipi. Svi osim Vilija, koji se, brišući suze, oprezno odmaknuo i prikućio Tomiju.

- Jeste l' ikada vidjeli ovakvu kosu, dečki? Prava uništavajuća vatra! Pa onda ove cipele! - nastavljao je Bengt.

- Mogu li ih posuditi od tebe? Baš bih htio na veslanje, ali nemam čamca.

Tada povuče Pipi za pletenicu, ali odmah je ispusti i uzvikne:

- Au, opekao sam se!

Dječaci ućas naprave krug oko Pipi i počnu skakati i vikati:

- Riđa. . . riđa. . . riđa. . .!!!

Za to je vrijeme Pipi stajala usred toga kruga i dobroćudno se smijala. Bengt se ponadao da će se Pipi naljutiti i zaplakati ili barem uplašiti, a kada ništa nije pomoglo, on je grubo odgurme.

- Mislim da se baš ne ponašaš suviše lijepo prema damama - malko mu se prijeteći obrati Pipi. Tada ga svojim snažnim rukama podigne visoko u zrak, odnese do breze što je tu rasla i objesi ga preko grane. Onda dohvati sljedećeg dječaka pa i njega objesi preko druge grane. Trećega posadi na stup ograde ispred jedne kuće, a četvrtoga odbaci preko ograde gdje je ostao sjediti usred cvjetne gredice u vrtu. Posljednjega bojovnika zgrabi i uvali u malena kolica što su stajala na putu i služila djeci za igru.

A onda su Pipi, Tomi, Anika i Vili zastali promatrajući ratoborne dječake koji su potpuno zanijemjeli od zaprepaštenja.

Pipi im dovikne:

- Vi ste najobičnije kukavice! Pet protiv jednoga. To je kuka-
vički. I onda još pokušavate gurkati malu, nezaštićenu djevojčicu. Uh,
kako bijedno!

- Dođite, hajdemo kući! - pozove zatim Tomija i Aniku. A Viliju
napomene: - Ako te samo još jednom pokušaju tući, samo ti meni reci. . .

Bengt, koji je sjedio gore na drvetu ne usudivši se pomaknuti,
Pipi dobaci:

- Ako imaš još štogod reći o mojoj kosi i cipelama, bit će naj-
bolje da to kažeš odmah, i to sada prije negoli odem kući.

Međutim, Bengt nije više imao nikakvih zamjedaba ni na njezi-
ne cipele ni na kosu. Tako Pipi uzme limenku u jednu, a kalem u drugu
ruku i pođe odatle u pratnji Tomija i Anike.

Kad su stigli kući, u Pipin vrt, ona im reče:

- Lijepi moji! To je strašno! Ja sam našla dvije dragocjene stvari,
a vi baš ništa. Morate nastaviti još malo tražiti. Tomi, a zašto ti ne bi
pogledao malko u ono staro deblu? Stara su stabla među najboljim nala-
zištima za stvarotražitelje.

Tomi joj odgovori kako on i Anika neće zasigurno nikada ništa
naći, ali da bi učinio Pipi po volji, pruži ruku u udubinu debla.

- Ah, ne! - uzvikne uplašeno i naglo izvuče ruku. Vrščima je
prstiju držao divan bilješkarski s koricama od prave kože. U posebnoj udubi-
ni bilješkara nalazila se srebrna olovka.

- Ovo je zaista čudesno! - divio se Tomi.

- Evo vidiš! - reče mu Pipi. - Ništa nije tako uzbudljivo kao biti
stvarotražitelj. Čudno mi je jedino što se više ljudi ne bavi time. Ljudi
postaju stolari, postolari, dimnjačari, ali stvarotražitelji, eh, to im nije
dovoljno privlačno.

A onda predloži Aniki.

- A zašto ne bi ti pružila ruku i propipala malko po onom
starom panju? U takvim se panjevima uvijek znade ponešto naći.

Anika uvuče ruku u rupu i gotovo u isti tren dohvati crvenu
16 koraljnu ogrlicu. Tomi i Anika dugo su stajali kao skamenjeni, otvorenih

usta od silna iznenađenja. Zaključili su da će odsada pa nadalje svakoga dana biti stvarotražitelji.

Pipi se sinoć sve do pola noći igrala loptom pa je sada odjednom postala pospanom.

- Sve mi se čini da bih morala malo othrkati - reče. - Hoćete li poći sa mnom i dobro me pokriti u postelji.

Kad je sjela na rub postelje i izula cipele, zamišljeno ih pogleda i reče:

- On bi veslao - je li? - kaže taj pišljivi Bengt. Fuj! - I Pipi bijesno frkne. - Naučit ću ja njega veslanju. Neka samo pričeka! Drugi put!

- Nego čuj, Pipi - obrati joj se Tomi s poštovanjem. - A zašto ti zapravo imaš tako velike cipele?

- Da bih u njima mogla vrtjeti prstima - odgovori mu Pipi.

I tada leže. Običavala je spavati s nogama ispruženim na uzglavlju, a s glavom duboko ispod pokrivača.

- Tako spavaju u Guatemali - pokušavala ih je uvjeriti. - I to je najispravniji način spavanja. Tada, naime, mogu nožnim prstima vrtjeti i u snu.

- Možete li se uspavati bez uspavanke? - upita ih Pipi. - Ja ne mogu pa prije spavanja moram uvijek neko vrijeme pjevušiti samoj sebi. Inače ne bih oka sklopila.

A onda Tomi i Anika začuše neko mrmoljenje ispod pokrivača. To je Pipi sama sebi pjevala uspavanku. Tiho i oprezno iskradoše se iz Pipinovca kako je ne bi smetali. S vrata pogledaše još jednom na Pipinu postelju. Za ristanak. Nisu vidjeli ništa drugo osim Pipinih nogu koje su se odmarale na jastuku. A Pipi je ležala ispod pokrivača snažno vrteći nožnim prstima.

Tomi i Anika odskakutaše kući. Anikini su prsti grčevito stezali koraljnu ogrlicu.

- Ipak je to čudno! - reče ona. - Čuj, Tomi! Ne misliš valjda. . . Ili ipak misliš da je Pipi te stvari stavila tamo već prije?

- Tko bi to znao! - odgovori Tomi. - Kad je riječ o Pipi, nikada se ništa ne zna.

PIPI SE ICRA »LOVICE« S POLICAJCIMA

/o gradiću se odmah pročulo kako neka devetogodišnja djevojčica živi sama u vili Pipinovac. Sve tete i svi stričevi gradića pomisliše kako to tako dalje ne ide: sva djeca, naime, moraju imati nekoga tko će ih odgajati i paziti da idu u školu i uče tablicu množenja. I zato sve te tete i stričevi zaključiše da dotična djevojčica mora odmah u dječji dom.

Jednoga lijepoga popodneva pozvala Pipi Tomija i Aniku na kavu i kolače. Stol bješe postavljen na verandi. Vrijeme je bilo sunčano i toplo, a sve je cvijeće iz Pipina vrta mirisalo. Nilson se gore-dolje pentrao po ogradi, a s vremena na vrijeme konj bi pružao glavu da dobije poneki paprenjak.

- O, kako je divno živjeti! - uzdisala je Pipi i pružala noge dokle je najdalje uspijevala doseći.

I upravo u tom trenutku udoše kroz vrtna vrata dvojica policajaca.

- Eh, baš mi je sretan ovaj dan! - reče Pipi. - Policajci su mi nešto najdraže. Odmah poslije kreme od rabarbare.

Priđe im ozarena i razdragana lica.

- Jesi li ti ta djevojčica koja se uselila u vilu Pipinovac? - upita jedan od policajaca.

- Ne, ni govora - uzvratila je Pipi. - Ja sam mala tetića što stanuje na trećem katu kuće u posve drugom dijelu grada.

Pipi se htjela samo malo pošaliti, ali policajcima se to očito nije ni najmanje svidjelo. Rekoše joj neka se ne pravi pametnom i objasniše joj da su se dobri ljudi iz gradića pobrinuli za nju pa će dobiti mjesto u dječjem domu.

- Pa ja već imam mjesto u dječjem domu - uzvratila je Pipi.

- Što kažeš? Zar je već sve sređeno? - upita jedan policajac. - A gdje je taj tvoj dječji dom?

- Ovdje - ponosno će Pipi. - Ja sam *dijete*, a ovo je moj *dom*. Dakle, to je *dječji dom*. I tu imam svoje mjesto, više nego dovoljno mjesta.

- Ali, drago dijete - nato će policajac smiješeći se. - Ti to ne shvaćaš. Ti moraš u pravi dječji dom gdje će se netko skrbiti o tebi.

Pipi. — Može li se u tom vašem dječjem domu držati konja? - pitala je

— Naravno da ne može - odvrati policajac.

— Da, to sam i mislila - tužno će Pipi. - A majmuna?

— Ne, ni majmuna. To ti je valjda jasno?

— Eh, onda morate pokušati pribaviti djecu za taj vaš dom na nekom drugom mjestu, a ne ovdje. Nije mi ni na kraj pameti seliti se odavde.

— Dobro, ali ti znaš da moraš ići u školu - uporno je nastavljao policajac.

— A zašto se mora ići u školu, molit ću lijepo?

— Da bi se svašta naučilo.

— A što bi se to trebalo naučiti?

— Eee. . . pa svašta - opet će policajac. - Mnoštvo korisnih stvari. Tablicu množenja, primjerice.

— Pa meni je bilo sasvim dobro i bez te vaše tablice gloženja svih ovih devet godina, pa se nadam preživjeti bez nje i još neko vrijeme - odbrusi mu Pipi.

— Da, ali zamisli kako je jadno biti neznalica. Pomisli samo kad jednom budeš velika, a netko te možda zapita kako li se ono zove glavni grad Portugala, a ti nećeš znati odgovora.

— Fi. . . - naravno da znam - upadne mu Pipi u riječ. - Odgovorit ću mu jednostavno: »Ako te baš tako silno muči da saznaš kako se zove glavni grad Portugala, onda piši izravno u Portugal i pitaj ih.«

— No, no, ali zar ipak ne misliš da baš nije zgodno što to i sama ne znaš?

— Da, može biti. Možda ću se, dok budem noću budna ležala, pitati i pitati: »Pa kako li se ono zove glavni grad Portugala???« AT ljudima ne može uvijek biti samo lijepo. Onda ne bi ni znali što je ružno - zaključi Pipi i digne se na ruke. - No, uostalom, ja sam sa svojim tatom bila u Lisabonu - nadoda ona, isto tako dobro govoreći i u ovakvu položaju.

Onda jedan od policajaca rekne kako ona ipak ne može činiti baš sve što sama želi. I zato mora biti dobra i poći u dječji dom, i to - smjesta. On zakorači prema njoj i uhvati je za ruku. Pipi mu se izmakne, lako ga udari po ruci i dovikne mu:

- Sad ti loviš!

I prije negoli je policajac trepnuo okom, Pipi je već bila na ogradi verande. A onda se u nekoliko skokova nađe na balkonu koji se nalazio iznad verande. Policajcima baš nije bilo do veranja istim putem, pa pohitaše u kuću i uspeše se na gornji kat. No kad su stigli do balkona, Pipi je već bila na krovu. Verala se po crepovima kao da je majmunica. Za trenutak već je stajala na sljemenu krova, a onda spretno skočila na dimnjak.

Dolje na balkonu policajci su od bijesa čupali kosu, a s travnjaka su Tomi i Anika gledali gore prema Pipi.

- Ih, kako se divno igrati »lovice«! - uzviknula je Pipi. - Divno je što ste došli! Baš imam krasan i veseo dan!

Policajci zastaše razmišljajući na trenutak, a onda prinesu ljestve, oslone ih o zabatni zid i stanu se jedan za drugim penjati ne bi li se dočepali Pipi. Kad su stigli do sljemena krova i, hvatajući ravnotežu, oprežno krenuli prema Pipi, djelovali su malko uplašeno.

- Ne bojte se! - dovikivala im je Pipi. - Nije to nimalo opasno. Samo hrabro naprijed!

A kad su policajcima nedostajala još svega dva koraka pa da je dohvate, Pipi hitro skoči s dimnjaka i uz glasan smijeh i vrisku potrči krovnim sljemenom do drugog zabata. Nekoliko metara udaljeno od kuće stajalo je drvo.

- Evo me, obrušavam se! - poviče Pipi i skoči ravno u zelenu krošnju drveta. Uhvati se za granu, zanjžiše na njoj i skoči na zemlju. Onda otrči do drugog zabata i ukloni ljestve.

Policajci se grdno uplašiše za Pipi kad je skočila, ali još grdnije kad su se morali vraćati sljemenom krova do ruba zabata da bi se ljestvama spustili na zemlju. Isprva su bili strahovito ljutiti i pozivali Pipi, koja ih je promatrala odozdo, da odmah prisloni ljestve jer će ih inače dobro upamtiti.

- Ali zašto se toliko ljutite? - prijekorno ih pitala Pipi. - Pa mi se samo malo igramo »lovice«, no pri tome ipak moramo ostati prijatelji.

Policijci su malo razmišljali, a onda joj se jedan od njih obrati ponešto stidljivo:

- Pipi, budi tako dobra pa nam postavi ljestve da se spustimo dolje do tebe.

- Naravno da hoću - uzvratu Pipi i odmah prisloni ljestve uz zid. - Eh, a sada svi na kavu pa ćemo se zajedno zabavljati.

Međutim, ti su policijci bili nekakve podmuklice, pa se, čim su stupili na čvrsto tlo, ustreme na Pipi vičući:

- Sad ćeš ti dobiti svoje, nevaljalice jedna!

No tada će Pipi:

- Eh, tako ipak nećemo! Sad više nemam vremena za igru. Iako treba priznati da je bilo sasvim zgodno.

Snažnim zahvatom uhvati policijce za pojaseve i iznese ih kroz vrt na put. Tamo ih spusti na tlo i trebalo im je dosta vremena prije negoli se pribraše i pomakoše.

- Pričekajte malo! - dovikne im Pipi i otrči u kuhinju da bi se u trenu vratila s nekoliko paprenjaka u ruci.

- Nek' vam se nađu za put - reče im. - Nije tako strašno što su malko prigorjeli.

Zatim se vrati Tomiju i Aniki koji su tamo stajali u čudu razrogačenih očiju. A policijci su se požurili u grad i poručili svim onim tetama i stričevima kako Pipi nije nimalo pogodna za dječji dom. Ni riječi nisu prozborili o svom putovanju po krovu. Tete i stričevi zaključiše kako je možda ipak najbolje ostaviti Pipi neka i dalje stanuje u Pipinovcu. A ako jednom sama ushtjedne poći u školu, neka ona sve to sama i sredi.

Dotle su Pipi, Tomi i Anika provodili doista veselo popodne. Nastaviše svoje gošćenje uz kavu, a Pipi je uspjela u sebe ugurati čak četrnaest paprenjaka i poslije reći:

- Znaite, čini mi se da ona dvojica policijaca i nisu bili baš među najboljima. Suviše su pričali o dječjem domu, pa o tablici gloženja i Lisabonu.

Zatim podigne konja s verande i svi ga troje zajahaše. Anika se, 22 doduše, isprva nečkala, no kada je vidjela kako se Pipi i Tomi divno žaba-

vljaju, dopustila je Pipi da i nju podigne na konja. Konj je klipsao naokolo po vrtu dok je Tomi pjevao:

»Tko se boji jahat' još, tri za groš, tri za groš. . .«

Kad su se te večeri Tomi i Anika uvukli u svoje postelje, tiho će Tomi:

- Reci, Anika, nije li divno što se Pipi uselila u susjednu kuću?
- Pa jasno da je divno.
- Znaš, uopće mi ne pada na pamet što smo se to nas dvoje igrali prije negoli je Pipi došla ovamo. Sjećaš li se ti?
- Pa igrali smo kriket¹ i neke druge igre - odgovori Anika.
- No čini mi se da je ovako ipak zabavnije. S Pipi i s njezinim konjem. I sa svime u Pipinovcu.

¹kriket - igra štapovima, za koje svaki igrač štapom utjerava svoju lopticu kroz više postavljenih vratašca.

PIPI KREĆE U ŠKOLU

I omi i Anika su, dakako, pohađali školu. Svakoga su jutra oko osam sati, držeći se za ruke, polagano odlazili u školu noseći školske knjige u torbi na leđima.

U to je doba Pipi obično bila zabavljena timarenjem konja ili bi Nilsonu navlačila njegovu malenu odjeću. Ili bi izvodila jutarnju tjele-vježbu s time da bi se potpuno uspravila, a onda iz toga položaja izvela četrdeset i tri neprekidna salta. Zatim bi u kuhinji u blaženom miru popila veliku šalicu bijele kave i pojela sendviče sa sirom.

Dok bi Tomi i Anika, vukući noge, bili na putu u školu, uvijek su čeznutljivo pogledavali prema vili Pipinovac. Mnogo, mnogo bi radije skrenuli k Pipi i tamo se ostali igrati. Kad bi barem i Pipi htjela poći u školu. Onda bi sve bilo lakše.

- Pomisli kako bi nam bilo zabavno na povratku iz škole - primijeti Tomi.

- Pa da, ali i na putu u školu - doda Anika.

I što su više razmišljali o tome, to im se gluplje činilo što i Pipi ne ide u školu. Naposljetku odluče nagovoriti je neka i ona krene s njima u školu.

- Nemaš pojma kako je naša učiteljica dobra - lukavo će Tomi jednoga popodneva kad je s Anikom posjetio Pipi, a nakon što su najprije dobro naučili svoje zadaće.

- Kad bi ti samo znala kako je lijepo u školi! - pokušavala je Anika uvjeriti Pipi. - Znaš, mislim da bih od muke pošasavjela kad mi ne bi dopustili ići u školu.

Pipi je sjedila na stolčiću i prala noge u vjedru. Nije prozborila ni riječi, već je samo okretala nožnim prstima tako da je voda prskala na sve strane.

- Ne mora se tamo ostati baš strahovito dugo - nastavljao je Tomi. - Samo do dva sata.

- A osim toga imamo božične, uskrсне i ljetne praznike - nadopuni ga Anika.

Pipi se zamišljeno ugrize za palac, ali ni riječ joj ne izide iz usta.

24 Odjednom odlučno prolje svu vodu po kuhinjskome podu tako da su se

Nilsonu, koji je sjedio malo podalje i igrao se zrcalom, sasvim smočile hlačice.

— To je nepravda! - oštro će Pipi ne brinući se za Nilsonov očaj nad mokrim hlačama. - To je skroz naskroz nepravedno i to nipošto ne mislim otrpjeti!

— A što to? - upita Tomi.

— Pa ovo: za četiri će mjeseca Božić i vi ćete imati božićne praznike. A ja? Što ću imati ja?! - Pipin je glas zvučao žalosno. - Nikakvih božićnih praznika. Pa ni najkraćih - tužeći se reče Pipi. - A ne, tu treba nešto mijenjati! Od sutra idem i ja u školu!

Tomi i Anika zapljeskaše od oduševljenja

— Hura!!! Onda te čekamo ispred naših vrata deset minuta do osam.

— E, to ipak ne bi išlo - uzvratila Pipi. - Tako rano ja ne mogu. A osim toga, u školu ću - dojahati.

Tako i bude. Točno u deset sati sljedećega dana Pipi je skinula konja s verande, a već trenutak poslije svi su se stanovnici gradića sjatili na prozore ne bi li vidjeli toga konja kako u divljem trku juri ulicama. Međutim, nije to baš bilo tako. To je Pipi samo malo brzala u školu.

U divljem je galopu uletjela u školsko dvorište, skočila s konja u punom trku, privezala ga za stablo i, gotovo razvalivši vrata, bučno sjurila u razred tako da su Tomi i Anika i njihovi školski drugovi prestrašeno poskočili u klupama.

— Zdravo svima! - uzvikne Pipi i mahne svojim velikim šeširom. - Jesam li na vrijeme stigla na tablicu gloženja?

Tomi i Anika već su najavili učiteljici dolazak nove djevojčice kojoj je ime Pipi Duga Čarapa. A učiteljica je već i prije čula u gradiću govoriti o njoj. Kako je učiteljica bila vrlo dobra, to se i odlučila učiniti sve kako bi se Pipi što ugodnije osjećala u školi.

Pipi se svali u prvu slobodnu klupu premda je za to nitko nije zamolio. No učiteljica se ne obazre na takav njezin nepristojan postupak, već joj se prijateljski obrati:

— Dobro došla u školu, draga Pipi! Nadam se da će ti se ovdje svidjeti i da ćeš mnogo toga naučiti.

- Da, a ja se nadam da ću imati božićne praznike - uzvratila Pipi.
- Zato sam i došla. Pravda prije svega!

- A sada mi moraš kazati svoje puno ime i prezime - učiteljica će nato - kako bih te mogla upisati u školu.

- Zovem se Pipilota Viktualia Zavjesić Pepermint a Efraimova Duga Čarapa, kćerka pomorskoga kapetana Efraima Duge Čarape, prije straha i trepeta mora, a sada urođeničkoga kralja. Pipi mi je samo nadimak, jer tata misli da je Pipilota predugo ime za izgovaranje.

- No da, u redu. . . Onda ćemo te i mi zvati Pipi. A sada bismo htjeli ponešto čuti od onoga što znaš - nastavila je učiteljica. - Ti si već velika djevojčica pa već sigurno mnogo toga znaš. Mogli bismo početi s računom. Pa red, Pipi, koliko je sedam i pet?

Pipi, iznenađena i povrijeđena, pogleda učiteljicu pa izvali:

- Čuj ti mene, ako ti to sama ne znaš, nemoj zamišljati da ću ti to ja reći.

Sva su djeca uplašeno zurila u Pipi dok joj je učiteljica objašnjavala kako se tako ne može odgovarati u školi. Usto, učiteljici se ne smije reći »ti«, već je treba oslovljavati s »učiteljice«.

- O, oprostite - pokajnički će Pipi. - Nisam to znala i više nikada to neću učiniti.

- Nadam se - prihvati učiteljica. - I reći ću ti da je sedam i pet dvanaest.

- Vidi, vidi, pa ti to i sama znaš! - uzvikne Pipi. - Pa zašto me onda pitaš? Uh! Baš sam glupa! I opet sam ti rekla »ti«. Oprostite - ispriča se Pipi i samu sebe dobrano potegne za uho.

Učiteljica se pravila kao da se ništa dogodilo nije i nastavi s ispitivanjem.

- Pa onda, Pipi, a što misliš koliko je osam i četiri?

- Pa tako nekako oko šezdeset i sedam - smatrala je Pipi.

- Baš i neće biti tako, Pipi. Osam i četiri je dvanaest.

- O ne, draga moja! Sad si ipak pretjerala - odvrati joj Pipi. - Pa i sama si maloprije rekla da je sedam i pet dvanaest. A i u školi ipak treba biti nekakva reda. Uostalom, ako si baš tako djetinjasto oduševljena za te

pustiš da se u miru igramo »lovice«. Ah, i opet sam ti rekla »ti« - uzvikne Pipi uplašeno. - Možeš li mi oprostiti još samo ovaj, posljednji put, pa ću se ubuduće pokušati prisjetiti.

Učiteljica joj obeća, ali kako je zaključila da više nema smisla podučavati Pipi u računu, to nastavi s ispitivanjem ostale djece.

- Hajde, Tomi, odgovori mi na sljedeće pitanje: Ako Lisa ima sedam jabuka, a Aksel devet, koliko onda jabuka imaju zajedno?

- No Tomi, reci samo - upadne Pipi - ali onda odgovori i na moje pitanje. Ako Lisu zaboli želudac, a Aksela još više, tko je kriv za to i gdje su digli te jabuke?

Učiteljica se i opet pravila kao da nije ništa čula, pa se okrene Aniki:

- A sada jedno pitanje za tebe, Anika. Gustav je bio s jednim prijateljem na školskom izletu. Imao je trideset kruna² kad je pošao na izlet, a sedam kad se vratio kući. Koliko je kruna potrošio?

- Eh, baš tako! - opet se začuje Pipi. - A mene bi zanimalo na što je rasipao toliki novac? Je li to bila coca cola i je li dobro oprao uši prije negoli je krenuo od kuće?

Učiteljica odluči prestati s računom. Pomisli da će Pipi možda radije učiti čitati. Zato izvuče lijepu sliku ivančice iznad koje je stajalo ispisano slovi »i«.

- No, evo, Pipi, sad ćeš vidjeti nešto lijepo. Na slici vidiš iiiiii-ivančicu, a prvo slovo u riječi iiiiiiivančica je »i«.

- Tako nešto ne bih nikad pomislila - rekne Pipi. - Meni se to čini kao kakva uspravna crtica, a povrh nje točkica, kao da se tu muha napravila. Rado bih znala kakve veze ima ivančica s onim točkicama koje muhe prave.

Učiteljica tada uzme drugu sliku, na kojoj bješe naslikana zmija, a ispred nje ispisano jedno slovo. Objasnila je Pipi da je to slovo »z«.

- No kad već govorimo o zmijama - razbrblja se Pipi - znajte da neću nikada zaboraviti kako sam se u Indiji borila s jednom golemom zmijurinom. Bješe to strahovita zmija, nećete mi vjerovati, valjda četrnaest

²kruna - švedski novac kao, primjerice, hrvatska kuna

metara duga, a ljuta kao osa. Svakoga bi dana pojela po pet odraslih Indijaca i još dvoje djece na kraju obroka, kao poslasticu. A onda se ovila oko mene pa me stisnula - »kreeeč!«. No ja joj rekoх: čekaj malo, i mi konja za trku imamo, i udarim je po glavi - »buuum!«. Ona zasikće - »psssss«, a ja je maznem još jednom - »treeees!«. Ona dahne »eeeeeh« i - uquine. Tako, dakle, to je, znači, to slovo »z«. Čudno! Baš čudno!

Pipi je morala uhvatiti malko zraka, toliko se bila raspričala. Učiteljica je zaključila kako je Pipi prebučna i malo teška djevojčica, pa zato predloži neka svaki učenik ponešto nacрта. Tako će se i Pipi smiriti na svome mjestu i crtati - ponadala se učiteljica. Onda izvuče papire i drvene bojice i podijeli ih djeci.

- Možete nacrtati što god zaželite - reče im pa sjede za stol i počne ispravljati zadaćnice. Poslije nekog vremena podigne glavu da vidi kako djeca rade. A kad tamo, sva su djeca promatrala Pipi koja je ležala na podu i crtala s puno žara.

- Ali, Pipi! - nestrpljivo će učiteljica. - Zašto ne crtaš po papiru?

- Već sam ga odavna ispunila, ali za mog konja nema dovoljno mjesta na ovako sićušnom papiriću - odvrati Pipi.

- Upravo mu sada crtam prednje noge, ali da bih mu došla do repa, morat ću izići na hodnik.

Učiteljica je na trenutak stala uporno razmišljati.

- Hajde da zapjevamo neku pjesmicu - predloži ona.

Sva su djeca stala uza svoje klupe, sva osim Pipi koja osta ležati na podu.

- Samo vi pjevajte, neka se ja malko odmorim - dobaci im Pipi.

- Suviše učenja i najzdravijega uništi.

No sada je učiteljici prekipjelo. Naloži djeci neka se odu igrati u školski vrt, a ona će u miru malko porazgovarati s Pipi.

Kad su ostale same, Pipi ustane i uputi se ravno prema učiteljici.

- Znaš li što, učiteljice - reče. - Bilo je sasvim zgodno doći ovamo i vidjeti kako vam je ovdje. No meni ipak više nije stalo da idem u školu. S božićnim praznicima neka bude kako bude. A meni je već i sad previše svih tih jabuka, ivančica, zmija i svega ostaloga. Nadam se da ti

Učiteljica joj uzvratila kako će joj, naravno, biti žao, a ponajviše zbog toga što se Pipi i ne pokušava ponašati kako treba. Ni jedna djevojčica koja bi se ponašala kao Pipi ne bi mogla ići u školu ma kolikogod to željela.

- Pa zar sam se ja ružno ponašala? - zapita Pipi silno iznenađena. - Da, ali toga nisam svjesna - dometne. Bila je vrlo žalosna. Nitko na svijetu nije izgledao žalosnijim od Pipi kad bi žalila zbog nečega. Za trenutak je stajala šuteći, a onda će glasom koji je lagano podrhtavao:

- Znaš, učiteljice, kada je nekome mama andeo, a tata urođenički kralj, pa kada je i sam brodio svijetom gotovo cijeloga svog života, tada taj baš i ne zna kako se valja ponašati u školi među svim tim jabukama i ivančicama.

Učiteljica onda uzvratila da je shvaća i da se više ne ljuti na nju, pa neka se Pipi opet vrati u školu, ali kad još malko odraste.

Nato će Pipi, blistajući od sreće:

- Znaš, mislim da si ti doista dobra, učiteljice! A ovo ti je poklon od mene.

Pipi izvuče iz džepa prekrasan zlatni sat i stavi ga na stol. Učiteljica odbije tako skupocjeni dar, ali je Pipi upozori:

- Moraš! Inače ću ti ovamo doći i sutra ujutro, a onda će biti svega i svašta!

Poslije tih riječi Pipi izjuri u školsko dvorište i skoči na konja. Sva se djeca natisnula oko nje da joj potapšaju konja i vide kako će Pipi odjahati.

- Draže su meni one škole tamo u Argentini - počeo Pipi. - Tamo biste vi trebali otići! Ondje uskršni praznici počinju tri dana poslije božićnih, a kada završe, ostaje još samo tri dana do ljetnih. Ljetni praznici završavaju prvoga studenoga, a onda valja pošteno zapeti do božićnih praznika jer oni počinju tek jedanaestoga studenoga. No i to se ipak nekako može izdržati jer ne treba učiti. Znate, naime, da je u Argentini učenje najstrože zabranjeno. Dogodi se gdjekad da se poneki mali Argentinac potajice uvuče u ormar i onda tamo prikriveno nauči zadaće, ali teško njemu ako ga mama u tome uhvati. Računanje se uopće ne uči, a ako se kakvo daće i nađe koje znade koliko je sedam i pet, a toliko je 29

glupo da to kaže i učiteljici, mora po kazni cijeli dan stajati u kutu. Čitati se uči samo petkom, i to jedino ako ima kakvih knjiga za čitanje, ali njih nikada nema.

- Dobro, pa što onda djeca rade u školi? - upita jedan mališan.

-Jedu bombone - odrješito će Pipi. - Znaš, iz tvornice bombona ravno u školsku učionicu vodi duga cijev i iz nje po cijeli dan frcaju bomboni, pa su tako djeca posve zauzeta zadaćom da ih pojedu.

- A što onda radi učiteljica?

- Skida djeci papire s bombona, budalice jedna - snade se Pipi.

- Pa valjda ne misliš da to djeca sama rade? Koješta! Čak sama ne idu ni u školu. Šalju svoju braću.

Onda Pipi mahne svojim šeširom.

- Budite mi zdravo, dječurlijo! - veselo im podvikne. - Sad me nećete vidjeti neko vrijeme. No uvijek imajte na pameti koliko je Aksel imao jabuka, jer ćete inače biti nesretni. Ha. . . ha. . . ha. . .!

Zvonko se smijući odjahala je Pipi kroz vrata školskog dvorišta tako da su kamenčići prštali oko konjskih kopita, a na prozorima školske zgrade okna se - tresla.

PIPI SJEDI NA STUPU VRTNIH VRATA I PENJE SE NA DRVO

Pipi, Tomi i Anika sjedili su ispred vile Pipinovac. Pipi se smjestila na jedan stup ulaznih vrata, Anika na drugi, a Tomi na sama vrata. Bio je topao i divan dan pri kraju kolovoza. Kruška koja je rasla sasvim tik ograde pružala je grane tako nisko da su djeca mogla bez većih napora ubirati njezine najsočnije, male, žutocrvene, kolovoske plodove. Jeli su ih pijuckajući koštice na put.

Pipinovac se nalazio upravo na mjestu gdje je gradić prestajao i prelazio u polja i livade, a ulica se pretvarala u seoski put.

Ljudi iz gradića voljeli su šetati do Pipinovca jer se odande pružala najljepša gradska okolica.

I dok su djeca tako sjedila i jela kruške, cestom iz grada stigla je neka djevojčica. Kad ih je primijetila, zaustavi se i upita:

- Jeste li možda vidjeli moga tatu kako ovuda prolazi?
- Hm - promrmlja Pipi. - A kako izgleda tvoj tata? Jesu li mu od

plave?

- Da - odvrati djevojčica.
- Nije ni suviše nizak ni previsok?
- Da - opet potvrdi djevojčica.
- Nosi li crne cipele i crn šešir?
- Da, da, upravo tako - živo će djevojčica.
- Eh, onda ga nismo vidjeli - zaključa Pipi.

Djevojčica, malko zbunjena, krene dalje ne izustivši više ni riječi.

- Čekaj malo - vikne Pipi za njom. - Je li ćelav?
- Nije, naravno da nije - razjareno će djevojčica.
- Sreća njegova - nato će Pipi i ispljune još jednu košticu.

Djevojčica ubrza korake, ali Pipi i opet vikne za njom:

ramena?

- Nema - uzvrati djevojčica, ali se okrene malko začuđena.
- Zar si ikada vidjela nekoga tko bi hodao s tako velikim ušima? 31

- Ne, nikada nisam vidjela nikoga tko bi hodao *s tako velikim ušima* - uzvratila Pipi. - Ljudi koje ja poznajem obično hodaju *nogama*.

- Ih, kako se praviš pametna! Pa ja, dakako, mislim jesi li ikada vidjela nekog čovjeka koji bi imao tako velike uši.

- Ne, nisam - odgovori Pipi. - Nema ljudi s tako velikim ušima. To bi ipak bilo pretjerano. Kako bi to izgledalo! Nitko nema tako velike uši.

- Barem ne u ovoj zemlji - nadoda Pipi poslije kratkog razmišljanja. - U Kini je to malo drugačije. Jednom sam u Šangaju vidjela nekog Kineza. Imao je tako velike uši da ih je mogao upotrebljavati kao pelerinu. Pa kad bi zakišilo, on bi se samo uvukao ispod njih i tamo mu je bilo ugodno i toplo. Eh, vidiš, čak i uši mogu kadikad baš zgodno poslužiti. A kad bi vrijeme bilo vrlo ružno, pozvao bi svoje rođake i prijatelje da se sklone pod njegove uši kao pod šator. I tako bi onda oni tamo stajali i pjevali svoje tugaljive pjesme dok bi kiša lijevala kao iz kabla. Ljudi su ga jako voljeli upravo zbog tih njegovih golemih ušiju. Zvao se Hai Šang. Trebali ste vidjeti Hai Šanga kad bi jutrom trčao na posao. Uvijek bi dolazio u najposljednijem trenutku jer je ujutro volio dugo spavati. I zamislite samo kako ga je bilo divno promatrati dok bi onako jurio sa svojim ušesima koja su mu se nadimala kao dva golema, žuta jedra.

Djevojčica se zaustavila i, slušajući, buljila otvorenih usta u Pipi. Tomi i Anika sasvim zaboraviše na kruške. Sjedili su i napeto slušali.

- A imao je Hai Šang više djece nego što ih je mogao izbrojiti. Najmanje mu je dijete bio dječak Pero - nastavljala je Pipi.

- Hm, Pipi, mislim da ipak nema Kineza kojemu bi ime bilo Pero - primijeti Tomi.

- To mu je rekla i njegova žena. »Kinez se ne može zvati Pero«, kazala je. Ali je Hai Šang bio silno tvrdoglav i zahtijevao da se dijete zove Pero ili nikako drugačije. Objesio je nos, stao u kut i poklopio se svojim ušima preko glave. Tako je jedna žena morala popustiti i dječak je dobio ime - Pero.

- Ah, tako. . . - uzdahne Anika.

- Bilo je to najgore dijete u cijelom Šangaju - produžila je Pipi.

Sigurno znate da u Kini jedu lastavičja gnijezda. Tako je jednom njegova mama sjela uz njega s tanjurom punim lastavičjih gnijezda i htjela ga nahraniti. »Hajde, mali moj Perice«, tepala mu je, »sad ćemo jedno lastavičje gnijezdo za taticu.« Ali je Perica samo stisnuo zube i zatresao glavom. Naposljetku se Hai Šang toliko razljutio i rekao kako se od sada više ništa ne smije dati Peri za jelo sve dok ne pojede jedno lastavičje gnijezdo za svoga tatu. A kad bi Hai Šang nešto rekao, onda je to tako moralo i biti.

Tako se isto lastavičje gnijezdo unosilo u kuhinju i iznosilo iz nje od svibnja do listopada. Četrnaestoga je srpnja mama lijepo zamolila Hai Sanga neka joj dopusti dati Peri malo mesa, ali je Hai Šang i to odbio.

- Gluposti! - dobacila je djevojčica s ceste.

- Da, upravo je tako rekao i Hai Šang - nastavi Pipi. - »Gluposti!« rekao je. »Jasno je da mali može pojesti lastavičje gnijezdo samo ako prestane biti svojeglav.« No Pero je cijelo vrijeme samo stiskao zube - od svibnja do listopada.

- Hm, pa kako je onda uspio preživjeti? - pitao je Tomi.

- Pa jasno da nije uspio - odvrati Pipi. - Umro je osamnaestoga listopada zbog čiste tvrdoglavosti. Pokopali su ga devetnaestoga. A dvadesetoga uleti kroz prozor u kuću jedna lastavica i izleže jaje u to gnijezdo koje je još stajalo na stolu. Tako im je ono ipak bilo od koristi. Nije se dogodila nikakva šteta - veselo završi Pipi i zamišljeno pogleda djevojčicu koja je stajala na putu sva zbunjena ne znajući što je tu istina, a što laž.

- A zašto piljiš tako čudno? - upita je Pipi. - U čemu je problem? Valjda ne misliš da ja lažem? Je li? Hajde, reci. . . - prijeteći će Pipi zasukujući rukave.

- Ma ne. . . nije tako. . . - uplašeno će djevojčica. - Ne bih baš rekla da lažeš, ali. . .

- Što »ali. . . ali. . .«? Poslušaj ti mene! Izlagala sam ti se koliko sam duga i široka. Pa valjda nisi toliko benasta pa vjeruješ da bi malo dijete moglo preživjeti bez hrane od svibnja do listopada?! Znam ja da se bez hrane može izdržati kakva tri do četiri mjeseca, ali od svibnja do listopada, eh, to je ipak glupo povjerovati. Valjda sada shvaćaš da je sve to bila debela laž. I nemoj dopuštati da ti ljudi nabrbļaju svega i svačega.

Tada djevojčica krene svojim putem i više se puta *nije* okrenula. 53

- O, kako ljudi mogu biti lakovjerni! - dobaci Pipi Tomiju i Aniki. »Od svibnja do listopada. . .«, eh, kakve li gluposti!

A onda povikne za djevojčicom:

- Ej, ti! Tvoga tatu doista nismo vidjeli. A niti bilo kojeg ćelavca! No jučer su tuda prošla sedamnaestorica. Ruku pod ruku.

Pipin je vrt uistinu bio zanosan. Ne da je bio tko zna kako ureden. Ne, to ne! Ali je u njemu bilo lijepih travnjaka nikada pokošenih i starih ružinih grmova punih bijelih, žutih i crvenkastih ruža, doduše, ne više lijepo održavanih, no mirisale su božanstveno. Raslo je tu i mnogo voćaka, ali su najprivlačniji bili prastari hrastovi i brijestovi po kojima se moglo tako divno verati.

U Tomijevu i Anikinu vrtu nije bilo stabala po kojima bi se moglo penjati, a i njihova se mama uvijek plašila da će djeca pasti i udariti se. Zato se i nisu tako često verala po drveću. No sada predloži Pipi:

-Je li, vas dvoje? Hoćete li da se uspnemo na onaj tamo hrast?

Tomi je, oduševljen prijedlogom, u trenu skočio s ograde. Anika je malo razmišljala, ali kada je opazila velike kvрге na hrastu za koje se moglo prihvatiti pri uspinjanju, i ona pomisli da bi bilo zgodno pokušati.

Nekoliko metara iznad zemlje hrast se dijelio u dva debla i upravo je na tom mjestu bilo proširenje nalik sobičku. Nije prošlo mnogo vremena kad se sve troje našlo tamo i posjedalo. Iznad njihovih je glava hrast raširio svoju krošnju nalik velikom zelenom stropu.

- Ovdje ćemo popiti kavu! - uzvikne Pipi. - Evo me, već brišem u kuću i skuhat ću je.

- Bravo, Pipi! - zapljeskaše Tomi i Anika.

Začas, evo Pipi s kavom. Pecivo je ispekla još dan prije. Stala je uz podnožje hrasta i počela dobacivati šalice prema Tomiju i Aniki, a oni su ih hvatali. Istina, ponekad je šalice dohvatio i hrast pa su se tako dvije i razbile, ali bi Pipi odmah otrčala i donijela nove. Tada dođe red na pecivo i tako je duže vrijeme zrakom sve vrvjelo od peciva. Ono se barem nije razbijalo. Napokon se uspne i Pipi držeći u jednoj ruci posudu s kavom. Bocu s mlijekom za kavu i kutiju sa šećerom strpala je u džep.

Tomiju i Aniki kava još nikada nije bila tako ukusna. Oni inače 34 uopće nisu smjeli piti kavu, osim kad bi bili u gostima. A sad su zapravo i

bili u gostima. Aniki se prolilo malko kave po koljenu. Isprva joj je na tom mjestu bilo vruće i vlažno, a onda hladno i mokro, no »ništa to nije«, hrabrila se ona.

Kad su popili kavu, Pipi pobaca šalice na travnjak.

- Baš da vidim kakav porculan prave u ove naše dane - poprati ona padanje šalice. Jedna šalice i tri tanjurića padoše u travu i, začudo, ostaše neoštećeni. Samo je grlić posude za kavu otišao u drugom smjeru od posude.

A onda, kako je to već moralo biti, Pipi se stane pentrati još više po stablu.

— Jeste li ikada vidjeli tako što?! - odjednom usklikne. - Drvo je šuplje!

I doista. Deblo bješe prošupljeno. Bila je tu velika rupa u deblu, koju je gusto lišće sakrilo od dječjih pogleda.

— Smijem li se i ja popeti do tebe i pogledati? - dovikne joj Tomi.

Međutim, nitko ne odgovori.

— Pipi, gdje si? - uzvikne sad uznemireno Tomi.

A onda začuju Pipin glas, ali taj nije dolazio odozgo, već duboko odozdo. Činilo se kao da stiže iz podzemlja.

— Ja sam u deblu. Šuplje je sve do zemlje. Kad provirim kroz pukotinu, vidim na travi posudu za kavu.

— A kako ćeš se vratiti gore? - uplašeno će Anika.

— Nikada se više neću vratiti - čuo se Pipin glas. - Ostat ću ovdje sve do starosti. Hranu mi možete ubacivati kroz otvor na vrhu. Pet-šest puta dnevno.

Anika stane plakati.

— »Čemu jadi, čemu plač. . .?« - zapjeva Pipi neku pjesmicu. - Dođite k meni ovamo dolje pa ćemo se igrati kako umiremo od gladi u nekoj strašnoj tamničkoj rupi.

— Neću dok sam živa! - vrisne Anika i za svaku sigurnost sklizne s drveta na zemlju.

- Anika, vidim te kroz pukotinu - vikala je Pipi. - Nemoj zgaziti posudu za kavu. Stara je i dobra i nikada nije nikome učinila ništa nažao, a nije nimalo kriva što je ostala bez svoga grla.

Anika pride deblu i kroz malu pukotinu spazi vršak Pipina kažiprsta. To je malo utješi, ali i dalje osta zaplašena.

- Pipi, je li istina da više ne možeš izići? - zapita je.

Pipin kažiprst nesta, a trenutak zatim gore na drvetu izviri iz rupe njezina glava.

- Dakako da mogu ako se potrudim - odgovori ona i rukama ukloni lišće.

- Pa ako se tako lako može uspjeti - upadne Tomi koji se nalazio na drvetu - onda ću se i ja spustiti u rupu i malo umirati od gladi.

- Mislim da bismo morali pronaći neke ljestve - reče Pipi. Ispuzi zatim iz rupe i u trenu se nađe na zemlji. Potrči i nađe ljestve, s naporom ih podigne na drvo, a onda ih spusti u rupu.

Tomi je gorio od nestrpljenja da siđe u deblo. Bilo je podosta teško uspjeti se do ulaza u rupu jer se nalazila prilično visoko, ali je Tomi bio hrabar momak. A nije ga bilo ni strah uvući se u mračnu duplju. Kad je Anika vidjela da je Tomi otišao, pobojala se da ga možda više nikada neće vidjeti. Zato pokuša proviriti kroz pukotinu na deblu.

- Anika! - čula je njegov glas. - Nemaš pojma kako je ovdje divno. *Moraš* ovamo sići. Nije ni najmanje opasno sada kad imamo ljestve po kojima se možeš spustiti i uspjeti. Dođi samo jednom, pa ćeš uvijek željeti dolaziti ovamo.

-Je li sigurno? - ispitivala je Anika.

- Potpuno! - uvjeravao ju je Tomi.

Tada se Anika drhtavim nogama ponovno uspne na drvo, a Pipi joj pomogla na posljednjem, težem dijelu puta. Anika se malo trgla kad je vidjela kako je mračno u deblu, ali ju je Pipi držala za ruku i bodrila.

- Ne boj se, Anika! - čula je odozdo Tomijev glas. - Vidim ti već i noge, pa ću te prihvatiti ako slučajno padneš.

No Anika nije pala, već je sretno stigla do Tomija, a čas poslije

- Zar ovdje nije fantastično? - rekne Tomi.

Anika se morala složiti da je doista tako. Nije tu bilo ni približno onako mračno kako je Anika to zamišljala, jer je svjetlost ulazila kroz pukotinu. Anika ispita vidi li i ona posudu za kavu na travnjaku.

- Čujte, ovo će odsad biti naše tajno skrovište - predloži Tomi.

- Nitko neće znati da smo ovdje. Ako nas izvana budu tražili, moći ćemo ih gledati kroz pukotinu i smijati im se.

- Kroz nju ćemo ih bosti i škakljati kakvom slamčicom - padne na um Pipi. - Mislit će da su duhovi.

Kad pomisliš na to, tako su se razveselili da su se stali grliti. Tada začuju gong koji je Tomija i Aniku zvao na objed.

- Uh, kako glupo! - srdito će Tomi. - Sad moramo kući. Ali vratit ćemo se sutra čim dođemo iz škole.

- Dođite svakako! - pozove ih Pipi.

Tada se uspeše ljestvama. Najprije Pipi, za njom Anika, a naposljetku Tomi. A onda se spustiše niz drvo. Najprije Pipi, za njom Anika, a naposljetku - Tomi.

PIPI POZIVA NA IZLET

ZVanas nemamo škole - reče Tomi. - Čiste nam prostorije.

- Je li? - uzvikne Pipi. - I opet još jedna nepravda! Za mene nema nikakva praznika zbog čišćenja iako bi ga trebalo biti. Pogledajte samo kakav mi je pod u kuhinji! No, uostalom, kad dobro razmislim - nadoda Pipi - mogu ja očistiti kuću i *bez* ikakvih praznika. A to upravo namjeravam pa bio praznik ili ne.

Htjela bih vidjeti onoga tko bi me u tome mogao spriječiti. Sjednite tamo na kuhinjski stol da mi ne budete na putu.

Tomi i Anika poslušno se uspnu na stol, a k njima priskoči i Nilson pa legne spavati na Anikina koljena.

Pipi zagrije vodu u velikom kotlu i zatim je bez oklijevanja prelije po kuhinjskomu podu. Nakon toga skine svoje cipeletine i uredno ih stavi na pladanj za kruh. Tada na bosa stopala čvrsto priveže četke za ribanje i stane se na njima kao na sklizaljčkama probijati kroz vodu tako da je prskalo na sve strane.

- Mogla bih postati klizačkom princezom - reče Pipi i lijevu nogu podigne visoko u zrak tako da je četkom razbila komadićak svjetiljke što je visjela sa stropa. - U svakom slučaju djelujem ljupko i očaravajuće - nastavi brbljetati i spretno preskoči stolac koji joj se našao na putu.

- E, tako, sad je čisto - zaključí i skine četke.

- Pa zar nećeš osušiti pod? - čudila se Anika.

- Ne, neću. Neka ga sunce osuši - uzvratí Pipi. - Neće se prehladiti ako se bude kretao. Barem se nadam.

Tomi i Anika spuznuše sa stola i, kako se ne bi smočili, stadoše oprezno hodati po mokrome podu.

A vani je s jarkomodroga neba sjalo sunce. Bješe jedan od onih prekrasnih rujanskih dana kad nas sve vuče u šumu. Pipi nadođe na divnu zamisao.

- Kako bi bilo da odemo na kratak izlet i sa sobom povedemo Nilsona?

- Izvrsno! - oduševljeno prihvatíše Tomi i Anika.

- Otrčite kući i upitajte mamu za dopuštenje, a ja ću za to vrijeme spremi hranu.

Tomi i Anika smatrali su ovaj Pipin prijedlog baš zgodnim. Pojurili su kući i bili natrag gotovo prije negoli su otišli. Pipi ih je već spremna čekala pred ogradom s Nilsonom na ramenu, štapom u jednoj ruci i velikom košarom u drugoj.

Djeca su najprije hodala seoskim puteni, a zatim skrenu na pašnjak odakle produže stazicom što je vijugala između breza i gusta lješnjakova grmlja. I tako, korak po korak, stigose do ograde iza koje se sterao drugi, još ljepši ograđeni pašnjak. No baš ispred ulaza u pašnjak postavila se neka krava i nije pokazivala ni najmanje volje da se makne odatle. Anika podvikne na nju, a Tomi joj hrabro priđe i pokuša je otjerati. Međutim, krava ni makac, već nastavi zuriti u djecu svojim velikim kravljim očima. Da svemu tome učini kraj, Pipi odloži košaru, priđe kravi, podigne je i makne u stranu, odakle se krava sva zbunjena polagano odvuče u lješnjakovo grmlje.

- Zamislite samo kako krave mogu biti bikovski svojeglave - rekne Pipi i objema nogama istodobno preskoči ogradu. - I što bude posljedica? Da bikovi postaju kravski nesvojehlavi. A to je strašno i zamisliti.

- Kako je ovo lijep, baš divan pašnjak! - oduševljeno uzvikne Anika i stane se verati po svim stijenama koje je tu opazila. Tomi je sa sobom ponio nož što mu ga je Pipi bila poklonila i njime odreže štapove za Aniku i za sebe. Pri tome je malo porezao i palac, ali tko mari za to!

- Pipi, što imaš u košari? - znatiželjno će Anika. - Možda nešto dobro?

- Neću ti reći ni za tisuću kruna - odvrati Pipi. - Najprije moramo pronaći neko zgodno mjesto, a tek ćemo onda prostrijeti za jelo.

I djeca počnu živahno tražiti takvo mjesto. Anika pronade veliku, ravnu stijenu koja joj se učinila prikladnom. Međutim, tamo je bilo mnogo crvenih mrava, a »s njima sjediti neću jer ih ne poznajem« - rekne Pipi.

- Pa naravno, a i grizu - složi se Tomi s njom.

-Je li? A zašto ne bi i ti ugrizao njih? - predloži mu Pipi.

Tomi tada ugleda malu čistinu između dva lješnjakova grma i predloži da sjednu tamo.

- Ali tamo nema dovoljno sunca da bi i moje pjege na licu mogle uživati - primijeti Pipi. - Meni se baš sviđaju pa treba i njima pružiti veselje.

Malo dalje od mjesta što ga je Tomi predložio nalazio se brežuljak na koji se moglo lako i jednostavno uspeti. A na brežuljku pak bješe malen, suncem obasjan izbojak brda, baš kao neki balkon. Smjestiše se ondje.

- A sada zažmirite dok ne prostrem - naloži im Pipi. Tomi i Anika stisnuli oči koliko su čvršće mogli i slušali kako Pipi otvara košaru i šuška papirom.

-Jedan, dva. . . devedeset tri. . . pogledajte svi! - naposljetku će Pipi.

Tomi i Anika otvore oči. Kad su vidjeli što je Pipi izvukla iz košare i stavila rta hladnu kamenu ploču, podviknuše od oduševljenja. Bilo je tu malih zamamnih sendviča s komadićima mesa i šunke, čitava hrpa palačinki posutih šećerom, više malih, smečkastih kobasica i tri pudinga od ananasa. Pipi je, naime, doista naučila kuhati od kuhara na očevu brodu.

- Oh, kako je divno imati praznike zbog čišćenja škole! - nezgovijetno je mumljao Tomi ustima punim palačinki. - Trebalo bi tako svakoga dana.

- Ne, to ipak ne! - upadne Pipi. - Toliko ipak nisam luda za ribanjem poda. Zgodno je to, svakako, ali ipak ne svakoga dana. Onda postaje zamorno

Napokon se djeca toliko najedoše da su se jedva mogla micati. Mirno su sjedila na suncu i uživala.

- Baš me zanima je li teško letjeti? - sanjivo će Pipi gledajući prema rubu izbojka. Litica se strmo spuštala ispod njih i nije baš bilo blizu dolje do tla.

- Čovjek bi još mogao naučiti letjeti prema dolje - nastavi ona.

- Sigurno je mnogo teže letjeti prema gore. No valja početi s lakšim. Hajde

— Nemoj, Pipi - poviknuše oboje, i Tomi i Anika. - Draga Pipi, nemoj. . . — odgovarali su je.

Ali je Pipi već stajala na rubu izbojka.

— »Poleti gadna muho, hajd' poleti! I poleti ružna muha. . .« - izgovarala je Pipi riječi iz neke pjesmice, a onda uz posljednje »muha« zamahne rukama i odbaci se u zrak. Poslije nekih pola sekunde začulo se jedno muklo - »bum!«. To je Pipi bubnula o tlo. Tomi i Anika legoše potrbuške na kamen preplašeno provirujući preko ruba izbojka. Pipi se dotle već podigla sa zemlje i čistila koljena.

— Naprosto sam zaboravila mahati rukama - zaključí jednostavno. - A usto, u želucu mi je malo previše palačinki.

Baš u taj tren djeca primijetiše da je nestao Nilson. Očito da se otputio na svoj mali, privatni izlet. Prisjetiše se da je zadovoljno sjedio i grickao košaru s hranom, ali su za vrijeme Pipinih letačkih vježbi posve zaboravili na njega. I sada ga nigdje bilo nije.

Pipi se toliko rasrdi da uzme jednu od svojih cipela i baci je u veliku i duboku baru.

— Kad se nekamo ide, nikada ne valja voditi majmune sa sobom - ustvrđi. — Bolje bi bilo da je ostao kod kuće konju trijebiti buhe. To je pravi posao za njega - nastavi Pipi i krene u baru po cipelu. Voda joj je doprla do struka.

— Evo mi prilike da operem kosu - vikne, uroni glavu pod vodu i ostane tako sve dok se ne pojaviše mjehurići zraka na površini. - Eh, tako ću ovaj put izbjeći posjet frizeru - nastavi zadovoljno kad je najzad ponovno izronila iz vode. Onda se izvuče iz bare i obuje cipelu.

Zatim krenuše u potragu za Nilsonom.

— Čujte kako sve šljapka oko mene dok hodam - smijala se Pipi. - Kao da mi oprava govori »fljas, fljas«, a cipele odgovaraju »šljap, šljap«. Baš zgodno! Mogla bi i ti to pokušati - predloži Aniki, koja je išla za njom sva onako lijepo odjevena, sa svilenastim uvojcima kose, ružičastom opravam i u malenim, bijelim kožnatim cipelama.

— Drugom zgodom - odbije prijedlog razborita Anika. Krenuše dalje.

— Pa kako da se čovjek ne razljuti na Nilsona — započe Pipi. - Uvijek on tako nešto učini. Tako mi je jednom pobjegao u Surabaji i 41

zaposlio se kao kućna pomoćnica u jedne stare udovice. Ovo posljednje, razumije se, bila je laž - doda poslije kraće stanke.

Tomu predloži da svatko od njih krene svojim putem tražiti Nilsona. Anika se isprva malo uplašila i nije pristala na to, ali je Tomu cijeni:

- Pa nisi, valjda, kukavica?!

Anika ipak nije mogla dopustiti da se tako o njoj govori, pa zato svatko krene u svom smjeru.

Tomu pođe preko livade. Nilsona, doduše, nije našao, ali zato naiđe na nekoga drugog. Na bika! Ili bolje rečeno - bik je naišao na Tomija i očigledno mu se nije nimalo svidio. Bio je to neki posebno bijesan bik, ni najmanje naklonjen djeci. Pojurio je prema Tomiju oborivši glavu i strašno ričući, a iz Tomijevih se usta izvije preplašeni krik i razlegne cijelom šumom. Kad su Pipi i Anika začule taj krik, trkom dojuriše vidjeti što se to Tomiju dogodilo. No tada je već bik rogom zahvatio Tomija i odbacio ga visoko u zrak.

- Kakva li glupava bika! - reče Pipi Aniki, koja je već očajno plakala. - Tako se to ne smije raditi. Zaprljao je Tomijevo bijelo mornarsko odijelo. Privest ću ja pameti tu glupavu životinju.

Sto rekla, ne porekla. Potrči prema biku i povuče ga za rep.

- Oprostite što vas prekidam - obrati mu se Pipi, a kako ga je snažno povukla za rep, to se bik okrene i spazi drugo dijete koje također odluči nabiti na rogove.

- Kao što rekoh, oprostite na prekidanju - ponovi Pipi - a oprostite i na kidanju - nadoda i slomi biku rog. - Ove godine nije u modi imati *dva* roga i svi bikovi iz boljih kuća imaju samo po *jedan*. Ako imaju i taj! - I Pipi mu slomi i drugi rog.

Kako bikovi ne osjećaju bol u rogovima, bik nije shvatio da je ostao bez njih. On nastavi bosti kao da ništa nije bilo, pa da je tu bio netko drugi, a ne Pipi, od jadnoga bi djeteta ostala samo palačinka.

- Ehehej. . ., nemoj ti mene škakljati! - vikala je Pipi. - Ne znaš ti koliko sam ja škakljiva! Ha. . . ha. . . ha. . . Prestani, prestani, umrijet ću od smijeha!

Ali bik nije prestajao, pa mu najzad Pipi skoči na leđa kako bi se na trenutak odmorila. No o odmoru nije moglo biti ni riječi, jer se biku

nije ni najmanje svidjela nekakva Pipi na njegovim leđima. Presavijao se i grbio na sve najgore moguće načine, ali je Pipi samo stisnula noge i zadržala se na bikovim leđima. Bik je jurio livadom ovamo-onamo i pri tome bijesno rikao pa se činilo kao da mu iz nozdrva kulja dim. Pipi se veselo smijala i vriskala mašući Tomiju i Aniki, koji su stajali malo podalje dršćući poput jasikina lišća. Bik se okretao i okretao oko sebe ne bi li zbacio Pipi.

- Baš je divno plesati s tobom, prijateljiću moj, ohohohohoj! - pjevuckala je Pipi na bikovim leđima. Naposljetku se bik toliko zamorio da je morao leći na livadu zaželjevši da na svijetu ne bude nikakve djece. On, uostalom, i nikada nije smatrao da su djeca svijetu osobito potrebna.

- Hoćeš li malo prileći poslije objeda? - pristojno ga priupita Pipi. - E, onda ti neću smetati.

Side zatim s njegovih leđa i pođe prema Tomiju i Aniki. Tomi je još malko jecao. Imao je ogrebotinu na jednoj ruci, no Anika mu je zavije svojim rupčićem, pa ga više nije boljelo.

- Oh, Pipi - uzbuđeno će Anika kad im Pipi priđe.

- Psssst! - prošapće Pipi. - Da ne probudimo bika. Sada spava, a ako ga probudimo, bit će mrzovoljan.

A već idućeg trena zavikne iz sve snage da je sve orilo:

- Nilson, Nilson! Gdje si? Moramo kući! - nimalo ne vodeći računa o bikovu popodnevnom snu.

I gle! Nilson je šćućuren sjedio na boru. Sisao je vlastiti rep i izgledao prilično tužno. Tako malenu majmunu nije bilo ni najmanje ugodno ostati sam u šumi. Zato skoči s bora na Pipino rame i tu poče mahati svojim slamnatim šeširom kao i uvijek kad bi bio osobito sretan.

- A tako, ovaj put, znači, nisi postao kućnom pomoćnikom? - milujući ga po leđima, govorila mu je Pipi. - Ah da, pa to je bila laž, istina je - nadoda. - Ma čekaj, čekaj! Ako kažem da je istina, onda to nije mogla biti laž - nastavi ona svoja razmišljanja. - No kad se uzme sve zajedno, onda je on možda ipak bio kućna pomoćnica na Surabaji. Sada barem znam tko će odsada kod kuće pripravljeti jelo.

Potom krenuše kući. Pipina je oprava sveudilj fljaskala, a cipele joj odgovarale »šljap, šljap, šljap. . .«. Tomi i Anika zaključiše da su sve u 43

svemu proveli predivan dan unatoč onom glupavom biku, pa zato zapjevaše pjesmicu što je naučiše u školi. To je, istina, bila pjesma o ljetu, a sada je jesen na vratima, no tko mari kad je lijepa i pristaje uz ovaj lijepi dan:

*Za sunčanih dana ljeta
 preko šuma i pašnjaka
 ide naša mala četa
 prepuna poleta.
 Kud' idemo, tud' pjevamo: hopla. . . hoj, boja. . . boj. . .
 Ak' si mlad, tad pjevaj sad!
 Naš mladi zbor
 sad stremi gor',
 na vrh, na vrh, gdje raste bor!
 Za sunčanih dana ljeta
 kud' idemo, tud' pjevamo: hopla. . . hoj, boja. . . hoj. . .*

I Pipi je pjevala, ali njezina pjesma nije imala baš iste riječi, već:

*Za sunčanih dana ljeta
 preko šuma i pašnjaka
 ide Pipi, Pipileta,
 mokra ona šeta.
 Kud' idem ja, tud' pjesma ta: fljas. . . šljap, fljas. . . šljap. . .
 Čipelom svom, zvonu mi zvon!
 Vlažno svuda,
 bik je luda,
 strašno volim dud od duda!
 Za sunčanih dana ljeta
 kud' idem ja, tud' pjesma ta: fljas. . . šljap, fljas. . . šljap. . .*

PIPI IDE U CIRKUS

U gradić je stigao cirkus i sva djeca potrčase svojini mamama i tatama zamoliti ih neka ih puste u cirkus. Učiniše to, naravno, i Tomi i Anika, pa njihov dobri tata odmah izvadi i dade im nekoliko lijepih srebrnih kruna.

S kovanicama čvrsto stisnutim u šakama pojuriše do Pipi, koja je na verandi upravo plela rep svome konju u male pletenice i urešavala ih crvenim vrpcama.

- Mislim da mu je danas rođendan pa zato mora biti lijep - obrazloži Pipi.

- Pipi! - zadihan od trčanja dovikne joj Tomi. - Pipi, hoćeš li s nama u cirkus?

- Idem ja s vama kamo god hoćete - uzvрати Pipi - samo ne znam mogu li ići u taj vaš ciklus, jer nemam pojma što mu to znači. Je li to boli?

- Baš si luda! Kako bi to moglo boljeti? Tamo se zabavlja. Tamo su konji, klaunovi i lijepe djevojke koje hodaju po užetu.

- Al' se i plaća - upadne Anika i otvori svoju malenu šaku da vidi jesu li u njoj još uvijek one kovanice koje je dobila od tate.

- Pa ja sam bogata kao kralj - izjavi Pipi - i mogu kupiti cijeli taj vaš ciklus. Iako će biti malko tijesno uzmem li još nekoliko konja. Klaunove i lijepe djevojke mogu, doduše, smjestiti u praonicu rublja, ali s konjima će biti mnogo teže.

- Budalaštine! - nato će Tomi. - Nećeš morati kupiti cijeli cirkus, već se samo plaća ulaznina i gledanje, je li ti jasno?

- O, Bože dragi! - uzvikne Pipi i zažmiri. - Pa zar treba plaćati za gledanje? A ja ovuda po cijeli dan hodam i gledam naokolo. Tko zna koliko sam onda već novaca izgledala?!

I onda malo-pomalo stane oprezno otvarati jedno oko okrećući njime.

- Nek' košta što košta, ali sad ću ipak malko proviriti.

Napokon je Tomiju i Aniki ipak uspjelo protumačiti Pipi što je to cirkus. Pipi tada izvadi nekoliko zlatnika iz svoje torbe. Zatim stavi na glavu šešir, velik kao mlinski kotač, i onda svi troje krenuše put cirkusa.

Mnoštvo se ljudi guralo pokraj cirkuskoga šatora, a ispred blagajne stajali su u dugome redu. Korak po korak i evo Pipi pred blagajnom. Pružila je glavu kroz prozorčić, uprla oči u staru, umiljatu gospođu, koja je tamo sjedila, i tada joj reče:

- Koliko stoji da te se gleda?

Međutim, stara je gospođa bila iz inozemstva i nije razumjela što je Pipi htjela reći, pa joj uzvрати:

- Djevojčica, košta pet koruna za prva mjesto, tre korune za ostalo, a jedna koruna mjesta sa stojišnje.

- A tako? - rekne Pipi. - No onda moraš obećati da ćeš hodati po užetu.

Tada upadne Tomi i reče da Pipi želi kartu po tri krune. Pipi joj pruži zlatnik, a blagajnica nepovjerljivo pogleda i zagriže ga da provjeri je li pravi. Kad se uvjerila da je zaista zlatan, dade Pipi njezinu kartu. Usto joj uzvрати i mnoštvo srebrnastih kruna.

- Pa što ću sa svim tim malim i ružnim, bijelim novčićima? - zlovoljno upita Pipi. - Radije ih zadrži kako bih te umjesto toga mogla gledati dva puta. Sa stojišnje!

Kako Pipi nikako nije htjela uzeti uzvraćeni novac, blagajnica joj zamijeni kartu i dade joj prvi red, a iste takve karte dade Tomiju i Aniki, pa tako oni nisu morali ništa platiti. Na taj su način Pipi, Tomi i Anika mogli sjesti na vrlo lijepe, crvene stolce sasvim do arene. Tomi i Anika više su se puta okretali i domahivali svojim drugovima iz škole koji su sjedili mnogo, mnogo dalje iza njih.

- Kakva li je to čudna laponska koliba^{3?)} - čudila se Pipi okrećući se i promatrajući cirkuski šator. - Koliko su samo pilovine posvuda rasuli! Ne da me to baš strašno smeta, ali čini mi se da je ipak previše neuredno.

Tomi joj objasni da se u svim cirkuskim arenama sipa pilovina po podu kako bi konji mogli lakše trčati.

Na jednom se uzvišenju nalazio orkestar koji odjednom počne svirati neku bučnu koračnicu. Pipi živo zapljeska od oduševljenja poskakujući na stolce.

³⁾laponska koliba - Laponci su selilački narod koji obitava po krajnje sjevernim dijelovima Europe, a šatori od

— Plaća li se i slušanje ili je ono besplatno? - pitala je.

U tom trenutku odgrnuše zastor na ulazu za artiste i utrči ravnatelj cirkusa u crvenom fraku i s bičem u ruci, a za njim deset bijelih konja s crvenim perjanicama na glavama.

Ravnatelj pucne bičem i konji potrčase oko po areni. Tada ravnatelj pucne bičem još jednom, a konji se podignu na stražnje noge, a prednjima se upru o ogradu koja je okruživala arenu. Jedan se konj uspravo baš ispred mjesta na kojem su bila djeca. Aniki se nije svidjelo što je konj tako blizu iznad nje, pa se uvukla u svoj stolac što je dublje mogla. Ali se zato Pipi nagnula naprijed, podigla konju prednju nogu i rekla mu:

— Poštovanje! Primite srdačne pozdrave od *mojega* konja. I nje-mu je danas rođendan. Doduše, on ima vrpce na repu umjesto perjanica na glavi.

Srećom Pipi ispusti konju nogu prije negoli je ravnatelj pucnuo bičem sljedeći put, jer tada su svi konji spustili noge s ograde i počeli ponovno trčati.

Kad je ta točka bila dovršena, ravnatelj se uljudno nakloni, a konji otrčase iz arene. Trenutak poslije zastor se opet otvori, a u arenu utrči kao ugljen crn konj na čijim je leđima stajala lijepa žena odjevena u triko od zelene svile. U programu je pisalo da se gospodica na konju zove Karmensita.

Konj je kaskao u krug po pilovini, a gospodica je Karmensita mirno stajala na njemu i smiješila se gledateljima. Onda se odjednom nešto dogodi. Upravo kad je konj prolazio pokraj Pipina mjesta, nešto prozviždi zrakom. A to »nešto« bila je glavom i pletenicama - Pipi. Skočila je na leđa konju odmah iza Karmensite. Gospodica se Karmensita u prvi tren tako iznenadila da se gotovo svalila s konja. Zatim se razljuti. Počela je rukama mlatarati iza sebe ne bi li Pipi skočila s konja, ali bez uspjeha.

— Pa smiri se već jednom! - doviknula joj je Pipi. - Zar samo tebi smije biti lijepo? I mi smo ostali platili da se zabavljamo.

Karmensita pokuša skočiti s konja, ali joj ni to ne pođe za rukom, jer ju je Pipi čvrsto držala oko pasa. Ljudi u cirkusu nisu se mogli suzdržati od smijeha. Bilo im je doista smiješno vidjeti kako malena, rido-kosa djevojčica u golemim cipelama rukama obuhvaća lijepu Karmensitu. A ta se djevojčica ponašala kao da nikada i nije ništa drugo radila, već samo nastupala u cirkusu.

No ravnatelju cirkusa nije bilo do smijeha. On dade znak svojim, u crvene odore odjevenim čuvarima neka potrče i zaustave konja.

- Zar je točka već završena? - razočarano će Pipi. - Baš sada kad je bilo tako zabavno!

- Sići dole - promrsi ravnatelj kroza zube - i gubiti se!

Pipi ga žalosno pogleda.

- Pa što je to sad?! - upita. - Zašto se ljutiš na mene? Mislim da smo se ovamo došli zabavljati.

Pipi skoči s konja i sjedne na svoje mjesto. No tada joj se približe dva snažna čuvara s namjerom da je izbace iz cirkusa. Uhvate je i pokušaju podići.

Neuspješno. Pipi je sjedila sasvim mirno, ali je ni na koji način nisu mogli pomaknuti s mjesta iako su je vukli iz petnih žila. Onda slegnu ramenima i udalje se.

Za to je vrijeme već započela sljedeća točka.

Sada je bio red na gospođici Elviri koja je trebala hodati po žici. Imala je prozračnu ružičastu opravu, a u ruci je držala isto tako ružičasti suncobran. Malim, nježnim koracima potrči i poskoči na žicu. Izvijala je nogama i izvodila sve moguće vratolomije. Bila ju je milina promatrati. Pokazala je da po toj tankoj žici može hodati čak i natraške. No kada se vratila do maloga podija na kraju žice i okrenula, tamo je već stajala Pipi.

- A što kažeš sada? - upita je Pipi oduševljeno kad je spazila iznenađen izraz lica gospođice Elvire.

Elvira ne izusti ni riječi, već skoči sa žice i baci se oko vrata svome ocu, ravnatelju cirkusa. Ravnatelj opet pošalje svoje čuvare neka izbace Pipi. Ovoga puta posla petoricu. Ali tada cijelo gledalište u cirkusu stane vikati:

- Pustite je! Želimo vidjeti ridokosu djevojčicu!

Udarali su nogama i pljeskali.

Pipi skoči na žicu. Vratolomije gospođice Elvire nisu bile ništa prema onome što je izvodila Pipi. Kad je došla nasred žice, podigne nogu visoko u zrak, pa joj njezina golema cipela došla kao nekakav krov nad glavom. Onda malko savije nogu i vrškom se cipele počeska iza uha.

Ravnatelju se, međutim, nikako nije sviđjelo Pipino nastupanje u njegovu cirkusu. Htio se pod svaku cijenu riješiti nezvana gosta. Zato se iskrade i otpusti mehanizam koji je žicu držao nategnutom. Bio je siguran da će sada Pipi ljosnuti na zemlju.

Ali to se ne dogodi. Umjesto toga Pipi se počeo ljuljati na žici. Naprijed-natrag ljuljala se žica sve brže i brže i onda, najednom - Pipi skoči u zrak i spusti se ravno ravnatelju na vrat. On se toliko uplašio da je počeo bježati.

- Divna li konjića! - podvikne Pipi. - Zašto samo nemaš i ti perjanice na glavi?

Pipi zaključi kako je ipak vrijeme vratiti se Torniju i Aniki. Zato sklizne s ravnateljevih ramena i ode na svoje mjesto, pa je tako mogla započeti sljedeća točka. Došlo je ipak do manjeg kašnjenja jer je ravnatelj morao izići, popiti čašu vode i počestljati kosu. Zatim ponovno uđe, pokloni se pred gledateljima i reče:

- Moja dama i gospoda! Sa jedno trenutak imat ćete prigoda vidjeti najveća čudo sva vremena, najjača čovjeka na svijete, Snašnoga Adolfa koga još nitko pobijedio nije. Isfolite, moja dama i gospoda! Snašni Adolf!

U areni se pojavi golema ljudina. Odjeven je bio u poput mesa rumeni triko, a oko pasa ogrnuo leopardovo krzno. Naklonio se gledateljstvu, a lice mu sjalo od samouvjerenja i zadovoljstva.

- Vidila ove snagovite mišica - stane ravnatelj hvaliti i opipavati mišice na rukama Snašnoga Adolfa, nabreknute ispod kože kao kugle.

- A sada, moja dama i gospoda, efo moja dobra ponuda. Tko se ismeđu vas usudila hrvati sa Snašni Adolf? Tko šelila pokušati savladati najjača ljuda na svijetu? Tisuća koruna plaćati onom tko pobijedila Snašnoga Adolfa. Tisuću koruna, pomislila, moja dama i gospoda! Isfolila! Tko stupila naprijed?

Nije bilo nikoga tko bi istupio.

- Sto on to reče? - upita Pipi. - I zašto govori arapski?

- Rekao je da će onaj tko smlavi onoga golemoga momka dobiti tisuću kruna.

- O, pa ja ću ga! - uzvratu Pipi. - Malo mi ga je žao umlatiti. Baš

- Ne, nećeš moći! - upadne Anika. - On je najjači momak na svijetu.

- *Momak*, da, možda - nato će Pipi - ali ne zaboravite da sam ja najjača *djevojčica* na svijetu!

Za to je vrijeme Snažni Adolf dizao teške utege i svijao po sredini debele čelične šipke sve da bi pokazao koliko je jak.

- No, moja gospoda! - vikao je ravnatelj. - Pa sar nitko ne bi htjela saraditi tisuća koruna? Sar ću tisuća koruna odista morati sadržati sa mene? - vikao je i mahao novčanicom od tisuću kruna.

- Ne, mislim da zaista nećeš - dovikne mu Pipi i prebaci se preko ograde arene.

Ravnatelj cirkusa samo što nije podivljaokad ju je ugledao.

- Otišla, nestala, ne htjela te vidjeti! - siktao je na Pipi.

- A zašto si neprestance tako neprijateljski raspoložen prema meni? - prijekorno mu se obrati Pipi. - Pa ja se samo hoću tući sa Snažnim Adolfom.

- Ovdje ne biti mjesto sa šala - uzvratu ravnatelj. - Otići, prije nego Snažna Adolf čula tvoja pesopraština!

No Pipi spretno zaobiđe ravnatelja i pride Snažnom Adolfu. Prihvati njegovu veliku ruku i srdačno je protrese.

- Pa onda, hoćemo li se malo počerupati, ti i ja? - predloži mu Pipi.

Snažni ju je Adolf motrio ništa ne shvaćajući.

- Za koji časak ja počinjem, čuvaj se! - dobaci mu Pipi.

I kao obično - što rekla, ne porekla! Hrvačkim zahvatom uhvati Snažnoga Adolfa oko pasa i prije negoli je itko shvatio što se to tu zbiva, Snažni je Adolf već ležao na strunjači. Snažni Adolf, sav zajapuren, poskoči.

- Pi-pi. . . Pi-pi. . . Pi. . . pi - bodrili su je Tomi i Anika, a kad su ih čuli i drugi ljudi u gledalištu, svi prihvate navijati da se sve orilo: »Pi-pi . . . Pi-pi. . . Pi-pi. . .!«. Ravnatelj cirkusa stajao je uz ogradu i lomio prste od očaja. Bio je silno ljutit. A Snažni Adolf - još ljući. Za cijela svoga života nije doživio nešto tako strašno. Sad će on pokazati toj ridokosoj balavici 51

kakva je on zapravo momčina. Poleti prema njoj i zahvati je oko struka. Ali je Pipi ostala nepomična kao stijena.

- Možeš li malo jače? - rugala mu se ne bi li ga još više razjarila. Tad se izvije iz njegova zahvata i tren poslije već je Snažni Adolf i opet ležao na strunjači. Pipi je stajala kraj njega i čekala. Nije joj trebalo dugo čekati. Snažni se Adolf podigne i uz urlik pojuri prema njoj.

- Zahvati me ako možeš. . . - rugala mu se Pipi.

Cijelo je gledalište lupalo nogama i bacalo kape uvis vičući:

- Bra-vo. . . Pi-pi. . . bra-vo. . . Pi. . .pi!

A kad se Snažni Adolf po treći put ustremio na Pipi, ona ga podigne visoko u zrak i ponese na uzdignutim rukama duž cijele arene. Zatim ga ponovno baci na strunjaču i pritisne na pod.

- No, dečkiću moj, mislim da smo sada gotovi - reče mu i doda:
- Ljepše negoli je sada sigurno više neće biti.

- Pi-pi je pobjednica! Pi-pi je pobjednica! - vikali su gledatelji.

Snažni se Adolf izgubio najbrže što je mogao, a ravnatelj cirkusa morao je prići Pipi i izručiti joj tisuću kruna premda bi je najradije progutao.

- Isfolila, kospođica - reče joj direktor - isfolila tisuća koruna.

- To. ..? - prezirno će Pipi. - Što ću ja s tim papirom? Zatakni to sebi za uho ako baš želiš!

I vrati se na svoje mjesto.

- Ovaj se ciklus malo otegao - rekne Tomiju i Aniki. - Malo spavanja nikada nije na odmet. Ali me probudite ako gdjegd bude trebalo pripomoći.

Zavali se zatim u stolac i umah zaspi.

I dok je ona tako ležala i hrkala, klaunovi, gutači mačeva i zmije-ljudi pokazivali su svoje vještine Tomiju i Aniki i svim drugim ljudima u gledalištu.

- Ipak mi se čini da je Pipi bila najbolja - prišapne Tomi Aniki.

PIPI POSJEĆUJU LOPOVI

L/tkako je Pipi nastupila u cirkusu, nije bilo stvorenja u gradiću koje nije znalo za njezinu nečuvenu snagu. I u novinama su povremeno pisali o njoj. No ljudi koji su živjeli po drugim mjestima nisu, naravno, znali tko je Pipi.

Jedne mračne jesenje večeri dvije su skitnice prolazile mimo vile Pipinovac. To su zapravo bila dva opasna lopova koja su krenula na lutanje po ovom kraju ne bi li izvidjela gdje bi se što god moglo ukrasti. Primijetili su svjetlo u Pipinovcu pa se odluče ući i zamoliti što god za jelo.

Upravo je te večeri Pipi rasula sve svoje zlatnike po kuhinjsko-me podu i prebrojavala ih. Izračunavala je koliko ih još ima. Ona, istina, nije znala računati, ali bi to ipak s vremena na vrijeme činila. Tek reda radi.

- . . . sedamdeset pet. . . sedamdeset šest. . . sedamdeset sedam. . . sedamdeset osam. . . sedamdeset devet. . . sedamdeset deset. . . sedamdeset jedanaest. . . sedamdeset dvanaest. . . sedamdeset trinaest. . . sedamdeset sedamnaest. . . - uh, kako mi se usedamdesetilo u grlu. Pa ima, valjda, i još nekakvih brojeva! Evo, sjećam se. . . sto četiri, pa tisuću, ih, mnogo je to novaca, baš mnogo - zaključi Pipi.

Baš u tom trenutku zabubnja na vratima

- Ulazite ili ostanite vani, kako vam se hoće - vikne Pipi. - Nikoga ja ni na što ne silim.

Vrata se otvore i uđu one dvije skitnice Pogodite sami jesu li raskolačili oči videći ridokosu djevojčicu kako sjedi sama na podu i prebrojava toliki novac.

- Jesi li sama doma? - prepredeno je upitaju.

- Nipošto - uzvratila Pipi. - 1 gospodin Nilson je kod kuće.

Naravno da lopovi nisu mogli znati da je Nilson majmunčić koji upravo spava u svom zeleno obojenom krevetiću, pokriven preko trbuha prekrivačem za lutke. Pomisliše da je Nilson gospodar kuće pa značajno namignu jedan drugome.

»Možemo mi doći i poslije«, sporazumješe se tim namigivanjem, ali se ipak obrate Pipi.

- Došli smo samo upitati koje je vrijeme. . .

Toliko su se oduševili onim što su vidjeli da sasvim zaboraviše upitati za jelo.

- Koje je vrijeme?! Tako veliki i snažni momci pa ne znaju koje je vrijeme?! - primijeti Pipi. - Kako se uopće može pitati »koje je vrijeme«? Valjda što je vrijeme, ako već ne mislite pitati koliko je sati. A što je vrijeme, na to je vrlo teško odgovoriti. Tek kažu da vrijeme ide, ide i ide, a nikada do vrata da stigne - uzvratim im Pipi. - Ako imate još sličnih pitanja, samo naprijed s njima - sokolila ih je Pipi.

Skitnice zaključiše kako je Pipi premalena da bi znala na sat, pa se bez riječi okrenu i iziđu.

- Ne tražim da mi kažete »hvala« za ono što ste naučili - vikne Pipi za njima. - No idite s mirom! - doda i vrati se svojim zlatnicima.

Jedva što su izišli, lopovi stanu trljati ruke od oduševljenja.

- Jesi li ikada vidio toliku hrpu novaca? O, Bože moj! - reče jedan.

- Da, kadšto bude i sreće! - uzvratim mu drugi. - Sad nam jedino preostaje pričekati dok djevojčica i taj Nilson ne zaspnu. A onda ćemo se ušuljati i pokupiti one zlatnike.

Sjeli su pod hrast u vrtu i stali čekati. Padala je sitna kiša, a oni su bili vrlo gladni pa im tako nije bilo nimalo ugodno, ali ih je misao na onoliko novaca sveudilj održavala u dobru raspoloženju.

Po svim se kućama gasila svjetla jedno za drugim, ali je u Pipinovcu svijetlilo i dalje. Pipi je vježbala plesati polku i nije htjela leći prije negoli je bila sasvim sigurna da ju je i naučila. Naposljetku i Pipinovac utone u mrak.

Skitnice pričekaju još neko vrijeme kako bi bili sigurni da je taj Nilson zaspao. Tada se prišuljaju kuhinjskim vratima i sprema se otvoriti ih svojim provalničkim oruđem. Jedan od njih - zvao se Blum, uostalom - sasvim slučajno pritisne kvaku na vratima. Vrata nisu bila zaključana.

- Ovdje baš nisu previše pametni! - šapne svome drugu.

- Pa vrata su otvorena!

- Utoliko bolje za nas - odvrati njegov ortak, crnokosi momak, kojega su znanci zbog njegova glasa zvali - Gromoglasni Karlson.

Gromoglasni Karlson upali džepnu svjetiljku i onda se uvuku u kuhinju. Tamo nije bilo nikoga. U susjednoj je sobi bila Pipina postelja i Nilsonov krevetić.

Gromoglasni otvori vrata i oprezno proviri u sobu. Sve bješe mirno i tiho, pa njegova džepna svjetiljka zapleše sobom. A kad je snop svjetlosti pao na Pipinu postelju, skitnice opaziše, a na svoje golemo čudo, samo par nogu kako se odmara na jastuku. Pipi je, kao i uvijek, imala glavu ispod pokrivača, i to na mjestu gdje bi joj imale biti noge.

- To bi morala biti ta djevojčica - šapne Gromoglasni. - Ona očito tvrdo spava. A gdje li je taj Nilson, što misliš?

- *Gospodin* Nilson, ako bih smjela zamoliti - začuje se Pipin mirni glas ispod pokrivača. - *Gospodin* Nilson leži u krevetiću za lutke.

Skitnice se toliko uplašiše da odmah pomisliše dati petama vjetra. Tek onda im sine što je to Pipi zapravo rekla. Da taj Nilson leži u krevetiću za lutke. I tada u svjetlosti džepne svjetiljke primijete krevetić i malenoga majmuna kako leži u njemu. Gromoglasni se Karlson stane gromoglasno smijati.

- Blume - rekne kroza smijeh - pa taj je *gospodin* Nilson najobličniji majmun, ha. . .ha. . .ha. . .

- A što si ti mislio da je on? - začuo se i opet Pipin miran glas ispod pokrivača - Stroj za šišanje trave?

- Zar ti mama i tata nisu kod kuće? - upitao je Blum.

- Nisu - odvrati Pipi. - Odsutni su. Sasvim odsutni.

Gromoglasni i Blum bijahu toliko oduševljeni da su se počeli grohotom smijati.

- Čuj ti, mala moja djevojčice! - pozove je Karlson. - Dođi ti ovamo pa da mi malo popričamo.

- Ni govora, ja sada spavam - čuo se Pipin glas. - Imate li još kakvo pitanje? No u tom mi slučaju morate najprije odgovoriti na sljedeće: »Koje je to vrijeme koje ide, ide i ide, a nikad do vrata da stigne?«

No sada je Blumu bilo svega toga dosta pa odlučno priđe Pipinoj postelji i podigne pokrivač.

- Znaš li ti plesati polku? - upita ga Pipi i ozbiljno pogleda u

— Mnogo ti ispituješ, neka znaš - reče joj Gromoglasni. - Nego, i mi bismo tebe nešto imali upitati. Gdje ti je, primjerice, onaj novac koji si maločas imala na podu?

— U torbi tamo na ormaru - Pipi će prostodušno i iskreno.
Karlson i Blum se osmjehnu.

— Nadam se da nećeš imati ništa protiv ako ga uzmemo, draga dušo - reče Gromoglasni.

— Ne, ni govora - uzvratí Pipi. - Izvolite samo.
Tada Blum pride i skine torbu.

— A sad se *ja* nadam da *ti* nećeš imati ništa protiv ako ga ja uzmem natrag, draga dušo - rekne Pipi, iskobelja se iz postelje i krene prema Blumu.

Blumu uopće nije bilo jasno kako se sve to zbililo, ali se torba za tren oka našla u Pipinim rukama.

— Dosta šale! - srdito poviče Gromoglasni. - Ovamo s torbom! - I on čvrsto prihvati Pipi za ruku i pokuša joj istrgnuti taj toliko žuđeni plijen.

— Šalu na stranu! - reče sad Pipi i podigne Gromoglasnog na ormar. Trenutak poslije tamo se našao i Blum. Skitnicama uđe strah u kosti. Počelo im je svitati kako Pipi baš i nije neko obično djevojčce. Međutim, torba ih je vabila pa zaboraviše na strah.

— Hajde, Blume - sad! - vikne Karlson i obojica istodobno skočiše s ormara i baciše se na Pipi koja je u ruci držala torbu. No Pipi ih samo bočne kažiprstom i već su ležali svaki u svom kutu. I prije negoli su se uspjeli podići, Pipi dohvati konopac i za tren oka sveže ruke i noge obojici lupeža. E, sad je valjalo zasvirati u druge gusle.

— Dragá, mila gospođice! - molio je Gromoglasni Karlson manje gromoglasnim glasom. - Oprosti nam, pa mi smo se samo šalili. Nemoj nam učiniti ništa našao. Mi smo samo dvije jadne, siromašne skitnice i došli smo tek zamoliti malo hrane.

Blum je čak i zaplakao.

Pipi najprije stavi torbu na ormar. Tad se obrati svojim uhvaćenicima:

- Znade li ijedan od vas plesati polku?

- Hm. . . - mrmljao je Gromoglasni. - Pa. . . sve mi se čini da znamo obojica.

- Baš fino! - vikne Pipi i pljesne rukama. - Ne bismo li malko zaplesali? Ja sam je maloprije upravo naučila.

- Pa dobro. . . - ponešto zbunjeno prihvati Karlson.

Onda Pipi uzme velike škare i prereže konopac kojim su bili svezani njezini zarobljenici.

- Ali nemamo nikakve glazbe - zabrinuto će Pipi.

A onda se dosjeti.

- Ti ćeš svirati na češalj - reče Blumu - a ja ću plesati s ovim. - I prstom upre u Gromoglasnoga.

Blum je na sreću znao svirati na češalj. A svirao je tako da se cijela kuća orila. Nilson se bunovno podigao iz svoga krevetca, taman toliko da vidi kako se Pipi vrti naokolo s Gromoglasnim. Bila je pritom strahovito ozbiljna i plesala tako energično kao da joj se u najmanju ruku radi o glavi.

Blum više nije mogao svirati na češalj tvrdeći da ga od toga strašno škaklja po usnama. A Gromoglasnoga, koji se cijeloga dana vukao s Blumom po putovima, zabolješe noge.

- Dragi moji, hajde još samo malo - molila je Pipi i dalje plesala. Blumu i Karlsonu preosta jedino da nastave.

Kad je bilo tri sata po ponoći, reći će Pipi:

- Ja bih ovako plesala sve do četvrtka. A vi ste se možda zamorili i ogladnjeli?

Upravo je tako i bilo premda su se to jedva usudili priznati. Pipi izvuče iz smočnice kruha, sira, pa maslaca i šunke, a ne zaboravi ni na hladno pečenje i mlijeko. Sjedoše oko stola i stadoše jesti dok gotovo ne postadoše okrugli kao lopte. Pipi onda ulije malko mlijeka sebi u uho.

- To je dobro kad uho zaboli - reče.

- Jadnice naša! Pa zar te zaboljelo uho? - priupita Blum.

- Ni govora. Ali se uvijek može dogoditi - obrazloži Pipi.

Napokon se obje skitnice dignu, lijepo zahvale na hrani i zapi-

- Baš lijepo od vas što ste me posjetili! Morate li zaista već ići?
- upita Pipi sa žaljenjem. - Još nikada nisam srela nekoga tko bi polku plesao tako dobro kao ti - obrati se Pipi Gromoglasnom. - Marljivo vježbaj svirati na češlju - reče Blumu - pa ti škakljanje više neće smetati.

Kad su već bili na vratima, stigne ih Pipi i svakome gurne u šaku po zlatnik.

- To ste pošteno zaslužili - reče im.

PIPI U POPODNEVNOM POSJETU

-Zomijeva i Anikina mama pozvala je na popodnevnu kavu i kolače nekoliko svojih prijateljica, a kako je napekla dosta kolača, pomisli da bi istodobno Tomi i Anika mogli pozvati Pipi. Smatrala je da će tako imati ponajmanje brige s djecom.

Tomi i Anika bili su vrlo sretni kad su to čuli i odmah otrčale preko do Pipi da je pozovu. Pipi je bila u svom vrtu i nekom starom, zahrđalom poljevačom zalijevala ono jada od cvijeća koje je još preostalo. No kako je upravo toga dana kiša lijevala kao iz kabla, Tomi primijeti kako joj to baš i nije neophodno činiti.

- Da, samo ti pričaj - odvrti mu Pipi srdito. - Ali ako sam ja već cijelu noć probdjela radujući se kako ću zalijevati cvijeće, onda neću dopustiti da me ovo malo kiše spriječi u tome.

Tada Anika iziđe na vidjelo s divnom viješću o pozivu u goste i na popodnevnu kavu.

- U goste. . . ja? - uzvikne Pipi i tako se uzbudi da je umjesto ružina grma počela zalijevati Tomija. - Ali kako će to ići? Oh, kako sam uzrujana. Zamisli ako se ne budem znala ponašati!

- Pa naravno da ćeš se znati - umirivala ju je Anika.

- Ne budi u to baš sasvim sigurna - nastavi Pipi. - Već sam pokušavala, vjeruj mi, ali sam više puta primijetila kako ljudi misle da se ne znam ponašati iako sam dala sve od sebe da ostavim najbolji dojam. Na brodu nismo nikada vodili računa o takvim stvarima. Ali obećajem ti da ću se potruditi što najbolje mogu pa se nećete morati stidjeti zbog mene.

- Krasno! - podvikne Tomi i po kiši zajedno s Anikom odjuri kući.

- Popodne u tri sata, ne zaboravi! - dovikne joj Anika provirivši ispod kišobrana.

U tri sata poslije podne uspinjala se stubama u vilu obitelji Settergren jedna vrlo otmjena gospođica. Bila je to Pipi Duga Čarapa. Svoju je dugu ridu kosu, kako bi bila neobičnija, raspustila pa joj se sada spuštala niz ramena kao lavovska griva. Usne je namazala ružom drečeće crvene boje, a obrve je zacrnila tako da je djelovala zastrašujuće. Crvenom 60 je kredom obojala nokte, a na cipele stavila velike, zelene rozete.

- Sigurna sam da ću biti najljepša u ovom društvu - mrmrlala je samozadovoljno dok je zvonila na vratima.

U gostinjskoj su sobi obitelji Settergren već sjedile tri ugledne dame iz otmjena društva, a s njima Tomi, Anika i njihova mama. Pred njima je stajao divno prostrt stol, a u otvorenom je kaminu pucketala vatra. Žene su tiho i mirno razgovarale, a Tomi i Anika su sjedili na sofi i pregledavali neki album. Sve je bilo mirno i spokojno.

No odjednom mir bude prekinut.

- K ORU-ŽJU!

Prodoran je povik dopro iz predsoblja, a u sljedećem se trenutku Pipi pojavi na pragu gostinjske sobe. Bila je viknula tako glasno i neočekivano da su gospođe uplašeno poskočile.

- Odjeljenje naprijed MARŠ! - začuje se sljedeći povik i Pipi se stupajući uputi prema gospođi Settergren.

- Odjeljenje STOJ! - zapovjedi Pipi samoj sebi i zaustavi se.

- PRUŽI RU-KE, jedan - dva. . ! - vikne Pipi i s obje svoje ruke obuhvati pruženu ruku gospođe Settergren, a ova je srdačno zatrese.

- KOLJENA SA-VIJ! - ponovno vikne Pipi i savivši koljeno lijepo pozdravi. Zatim se osmjehne gospođi Settergren i reče svojim običnim glasom:

- Ja sam vrlo stidljiva, pa da sebi ne zapovijedam, sigurno bih uporno ostala stajati u predsoblju i ne bih se usudila ući.

Zatim pojuri prema drugim tetama i poljubi ih u obraz.

- Kako ste šormontni! Baš šormontni, časne mi riječi - izvali Pipi zatim, jer je tako jednom čula nekog uglađenog gospodina kako tu riječ upućuje jednoj dami. Doduše, on je tu riječ izgovorio drugačije, dakle »šarmantni«, ali ju je Pipi čula onako kako ju je sada prodala. Potom se uvali u najbolji naslonjač koji je spazila. Gospođa je Settergren mislila da će za djecu biti najbolje ako se budu igrala gore u Tomijevoj i Anikinoj sobi, ali je Pipi ostala mirna u svojem naslonjaču. Tada se odjednom udari po koljenima i reče bacivši pogled na prostrti stol:

- Pa ovo divno izgleda! Onda, kad ćemo početi?

U istom trenu pojavi se Ela, kućna pomoćnica kod Settergrenovih, s posudom za kavu, pa gospođa Settergren ponudi gošće:

- Izvolite!

- Prva! - vikne Pipi i u dva skoka već je bila uza stol. Nagrabila je toliko kolača kolikogod joj je moglo stati na tanjur, ubacila pet kocki šećera u šalicu za kavu i u nju do pola ispraznila posudicu s gustim mlijekom za kavu, a zatim se sa svojim plijenom povukla i prije negoli su dame uopće uspjele doći do stola.

Pipi ispruži noge ispred sebe, a tanjur s kolačima stavi između svojih ispruženih stopala. Zatim jedan kolač umoči u kavu, a u usta utjera toliko kolača da nije mogla izustiti ni riječi, kolikogod to pokušavala. Tek što bi okom trepnuli, nestala kolača s njezina tanjura. Onda se podiže, udari po tanjuru kao da je to u najmanju ruku bubanj i priđe stolu izvidjeti je li ostalo još kolača. Tete su je prijekorno promatrale, ali Pipi ništa ne primijeti. Veselo brbljajući, zaokoli stolom i odreže po komad kolača ovdje i komad ondje.

- Doista lijepo od vas što ste me pozvali - reče. - Nikada dosad nisam bila u gostima na kavi.

Na stolu je stajala i velika torta s tučenim vrhnjem. Sredinu je torte ukrašavao crveni bombon. Pipi ju je promatrala držeći ruke na leđima. Najednom se prigne i ustima zgrabi bombon. No sagnula se malko pre naglo, pa kad se ponovno uspravila, cijelo joj lice bješe kao žbukom prekriveno kremom.

- Ha.. . ha. . . ha. . . - smijala se Pipi. - Sad se možemo igrati slijepoga miša, jer evo, prvoga već imamo i bez biranja. Ja ne vidim ama baš ništa.

Zatim isplazi jezik i stane lizati kremu s lica.

- Eh, to je uistinu velika nesreća - reče. - A kako je torta ionako upropaštena, bit će najbolje da je sama odmah i pojedem.

Rečeno - učinjeno. Pipi se baci na posao, i to lopaticom za tortu, i za vrlo kratko vrijeme torte nestala. Pipi se zadovoljno gladila po trbuhu. Gospođa je Settergren bila načas otišla u kuhinju i nije još ništa znala o nesreći koja je snašla tortu. Ali su zato druge tete strogim pogledom promatrale Pipi. One su očito i same htjele okusiti malo torte. Pipi primijeti njihovo nezadovoljstvo pa ih odluči razvedriti.

- Ne žalostite se zbog jedne takve sitne nezgode - obrati im se 62 utješljivo. - Glavno je biti zdrav. A u gostima mora uvijek biti veselo.

Zatim uzme posudicu sa šećerom i sve kocke prospe po podu.

- Ali ne, što je to sad?! - prodorno zavrišti Pipi. - Pa kako mi se to moglo dogoditi! Mislila sam da je u posudici kristalni šećer, razumijete? No kad sreće nema, onda je nema. Srećom, preostaje ipak jedna stvar: naime, kad rasipate kocke šećera misleći da je u posudici kristalni šećer, onda treba iz posudice u kojoj mislite da se nalazi šećer u kockama rasipati kristalni šećer.

I tada uzme drugu posudicu i prospe kristalni šećer po podu.

- Jeste li vidjeli da sam u pravu? Mislila sam da je tu šećer u kocki i, naravno, pogriješila sam. Uostalom, jeste li primijetili kako je divno hodati po podu po kojem je rasut šećer. A najljepše je ako ste pritom bosu - reče Pipi i skine cipele i čarape. - Pokušajte i same!

No tada se pojavi gospođa Settergren, pa kad je primijetila prosuti šećer, čvrsto prihvati Pipi za ruku i odvede je na sofu k Tomiju i Aniki. Poslije sjedne i sama do svojih gošća i ponudi ih drugom šalicom kave. A to što je torta nestala, bilo joj je samo drago. Mislila je da se njezinim gošćama toliko svidjela pa su je i pojele.

Pipi, Tomi i Anika tiho su pričali na sofi. Vatra je i dalje pucketala u kaminu. Gospođe su popile i drugu kavu i sve posta i opet mirno i tiho. I kao što se ponekad događa u takvim društvima, žene su počele pričati o svojim kućnim pomoćnicama. Zaključile su kako više nema valjanih kućnih pomoćnica. One, naime, nisu bile zadovoljne svojim, pa se na kraju slože kako zapravo ne bi ni trebalo držati nikakve kućne pomoćnice u kući. Bolje je sve učiniti sam jer tako barem znamo da smo sve učinili kako treba.

Pipi je sjedila na sofi i osluškivala, a kada su gospođe zastale na trenutak, upadne:

- Moja je baka imala jednom djevojku koja se zvala Malin. Imala je, doduše, ozeblina na nogama, ali joj inače nije bilo mana. Jedino nezgodno bješe u nje što bi na svakoga stranog čovjeka koji bi ušao u kuću pojurila i ugrizla ga za nogu. I onda zalajala. Uh, kako je ta lajala! Čulo bi se po cijeloj četvrti. No to je ona činila samo iz šale, iako tu njezinu igru stranci nisu uvijek shvaćali. Tako je jednom prigodom moju baku posjetila postarija pastorova supruga, a bilo je to u vrijeme kad je Malin tek došla k mojoj baki. Pa kad se Malin onako sjurila na nju i zabola joj svoje zube u 63

list na nozi, pastorovica je tako vrisnula da se i sama Malin ustrašila pa ju je zagrizla još jače. Tako jako da sada više nije mogla izvući zube iz pastoričina lista. Zubima ju je tako držala sve do petka, pa je baka morala sama guliti krumpir. No tako je krumpir barem jednom bio pošteno oguljen. Naime, Malin bi ga doista tako temeljito ogulila, pa kad bi bila gotova, krumpiru nije bilo ni traga. Ostale bi samo ljuske. Poslije toga petka pastorova se žena više nikada nije pojavila u bakinu domu. Nije, eto, imala smisla za šalu. Naročito ne za Maline šale, koja je inače uvijek bila tako vesela i draga. Iako, istini za volju, znala se i ona kadikad uvrijediti, to se ne može zaniijekati. Tako jednom, kad joj je baka zatjerala viljušku u uho, otišla je i frnjila se cijeli božji dan.

Pipi se ogleda oko sebe ljubazno se smješkajući.

- Da, da, to je bila ta Malin - završi Pipi vrteći palcem oko palca.

Gospode su se pravile kao da je uopće ne slušaju i nastavljaše su razgovarati.

- Da je moja Ruža barem bila čista - reče gospođa Berggren - možda bih je i zadržala. Ali ne, bila je pravo prase.

- Eh, onda ste trebali vidjeti Malin - ponovno upade Pipi.

- Malin je bila tako strahovito prljava da je to bilo upravo divota vidjeti. Baka je dugo vjerovala da je Malin crnkinja jer joj je koža bila tako crna, no ta je njezina crnoća bila uistinu prljavština. Tako je jednom na nekoj priredbi u Gradskom hotelu dobila prvu nagradu zbog najveće prljavštine ispod nokata. Da, da, sama tuga i jad, kako je to stvorenje bilo prljavo - veselo će Pipi.

Gospoda Settergren presiječe je ostrim pogledom.

- A možete li zamisliti ovo - započne gospođa Granberg. - Prije neku večer, kad se moja Britta nakanila u šetnju, bez sustezanja je uzela svoju modru svilenu opravu. Pa zar to nije vrhunac drskosti?!

- Ma što ne kažete? - upadne opet Pipi. - Sve mi se čini da je ta vaša Britta tkana na isti način kao i Malin moje bake, barem kako sam čula pripovijedati. Moja je baka imala neku ružičastu podsuknju koju je voljela iznad svega. No muka je bila u tome što je tu istu podsuknju voljela i

64 Malin. I tako bi se svakoga jutra moja baka i Malin svađale koja li će obući

tu podsuknju. Naposljetku su se složile da će je nositi naizmjenice svaki drugi dan, pa neka bude pravda. Ali zamislite kako je ta Malin mogla biti zla. Znala je gdjekad dojuriti, iako nije bio njezin red za podsuknju, i reći: »Danas neće biti nikakva umaka uz jelo ako ne dobijem podsuknju!« Tja, i što je baka mogla učiniti? Bez umaka za nju nije bilo objeda. Preostalo bi joj jedino da Malin preda podsuknju. A kada bi je ova odjenula, otišla je najljubaznije u kuhinju i stala praviti bakin najomiljeniji umak, i to tako žustro da bi prštalo na sve strane.

Za trenutak nastala tišina. A tada će gospođa Alexandersson:

- Nisam baš posve sigurna u to, ali ipak pomalo sumnjam da me moja Hilda potkrada. Primijetila sam da mi nestaju stvari.

- A tek Malin - izusti Pipi, ali je gospođa Settergren odlučno prekinu.

- Djeco, idite gore u sobu, i to odmah!

- Da, ali ja sam tek htjela ispričati kako je i Malin krala - nije se predavala Pipi. - Krala je kao svraka. Sve što bi joj se našlo pod prstima. Ustajala bi noću i ukrala bilo kakvu malenkost. Inače ne bi u miru mogla zaspati. Jednom je tako digla bakin pijanino i ugurala ga u najgornju ladicu svoga pisaćega stola. Pravi dugoprstić, govorila je moja baka.

Tada Tomi i Anika uhvatiše Pipi ispod ruke i povedoše je sa sobom uza stube. Gospođe su stale ispijati svoju treću šalicu kave, kad je gospođa Settergren počela pričati.

- Ne mogu se baš požaliti na svoju Elu, ali mi, na žalost, razbija porculan. Da, da, porculan. . .

Gore na stubama proviri ridokosa glava.

- A kad je riječ o Malin - začuje se Pipi - možda se pitate je li i ona razbijala porculan. I jest, moglo bi se reći. Imala je svoj posebni dan u tjednu za razbijanje porculana. Bio je to utorak, govorila je baka. I već od pete izjutra utorkom čulo se tu sjajnu curu kako po kuhinji razbija. Započela bi sa šalicama za kavu, čašama i drugim lakšim stvarčicama, nastavljala zatim s dubokim tanjurima pa plitkima, a završavala s pladnjevima za pečenje i jušnicima. Taj bi cirkus po kuhinji potrajao cijelo prijepodne tako da je tu buku bilo pravo zadovoljstvo slušati, kazivala je baka. No ako bi Malin preostalo štogod vremena i poslije podne, došla bi u gostinjsku sobu s malim čekićem i razbijala stare indijske tanjure što su 65

visjeli po zidovima. Baka bi novi porculan kupovala srijedom - završila je Pipi i nestala sa stuba kao dodirnuti čarobnim štapićem.

No sada je došao kraj strpljenju gospođe Settergren. Ona potrči uza stuba pa ravno u dječju sobu, a zatim prema Pipi, koja je u tom trenu upravo počela učiti Tomija kako se dubi na glavi.

- Da mi se više nikada ne pojaviš ovdje - strogo će gospođa Settergren - kad se već ponašaš tako ružno.

Pipi ju je iznenađeno promatrala, a oči joj se polako stanu puniti suzama.

- Evo, to sam mogla i pretpostaviti - reći će Pipi. - Ja se ne znam ponašati, a nije mi se isplatilo ni pokušati jer to nikada neću naučiti. Trebala sam ostati na moru.

Zatim se koljenom prikloni pred gospođom Settergren, rekne »do viđenja!« Tomiju i Aniki i polako krene niza stuba.

No i gospođe su se upravo spremale kući. Pipi je sjela na omanji ormarić za cipele u predsoblju i promatrala ih dok su odijevale svoje kapute i stavljale šešire na glavu.

- Baš šteta što ne volite svoje kućne pomoćnice - reče im.

- Trebala bi vam jedna takva kao Malin! »Tako dobre djevojke nigdje više nema, uvijek je govorila moja baka. Zamislite, kad je jednog Božića Malin trebala poslužiti cijelo pečeno prase, znate li što je učinila? Pročitala je u nekoj kuharici da »prase treba servirati s uvijenim papirom u ušima i jabukom među zubima«. A jadna Malin nije shvatila da tu jabuku mora prase držati među zubima. Eh, trebali ste je vidjeti kad se toga Badnjaka pojavila s bijelom pregačom oko pojasa i s velikom jabukom među zubima. Baka joj je samo rekla: »Pa ti si sasvim pošasjavjela, Malin!« A Malin nije mogla ni beknuti u svoju obranu, već je samo strizala ušima tako da su joj papiri u njima šuškali. Pokušavala je nešto reći, ali se čulo samo neko »blub. . . blub. . . blub. . .«. A nije mogla niti zagristi ljude u nogu kao što je to inače običavala činiti, i to baš toga dana kad je u kuću došlo tako mnogo novih gostiju. Ne, ne, nije to bila ni najmanje lijepa Badnja večer za našu jadnu Malin - završi Pipi s tugom u glasu.

Gospođe su sada već bile u kaputima i po posljednji su se put pozdravljale s gospođom Settergren. A tada i Pipi iskoči pred nju i prošapće:

- Oprostite što se nisam znala ponašati! Do viđenja!

Onda zakovitla na sebe svoj golemi šešir i krene za damama. No ispred vrtnih vrata njihovi su se putovi dijelili. Pipi je krenula prema vili Pipinovac, a gospođe u suprotnom smjeru.

Tek što su prošle komadić puta, kadli začuju neko dahtanje iza sebe. Bješe to Pipi koja je dotrčala za njima.

- Vjerujte mi da je baka doista zažalila kad je izgubila Malin. Zamislite, jednoga utorka ujutro, tek što je uspjela porazbijati nešto više od tuceta šalica za čaj, pobjegla je i otišla na brod. Tako je baka toga dana morala sama razbijati porculan. A kako, jadnica, nije bila svikla tome, dobila je žuljeve na rukama. Svoju Malin više nikada nije vidjela. A bila je zaista šteta izgubiti jednu takvu prvorazrednu djevojku, poslije je često govorila baka.

Pipi onda ode, a gospođe požuriše svojim putem. Pošto su prošle nekoliko stotina metara, začule su Pipi kako im iz petnih žila dovikuje izdaleka:

Malin nije nikada čistila ispod kreveta..

PIPI SPAŠAVA ŽIVOTE

jednoga je nedjeljnoga popodneva Pipi sjedila i razmišljala što da počne sa sobom. Tomi su i Anika bili s tatom i mamom u posjetima pa nije očekivala njihov dolazak.

Dan joj je bio ispunjen nizom zgodnih poslova. Ustala je rano i Nilsonu donijela voćni sok i pecivo u postelju. Dok je onako sjedio u svijetlo-modroj noćnoj košuljici i s obje ruke držao čašu, izgledao je baš dražesno. Poslije je nahranila i očešala svoga konja pričajući mu pritom jednu dugu dogodovštinu sa svojih putovanja morima. Zatim je otišla u sobu i tamo na zidnim tapetama naslikala veliku sliku. Slika je predstavljala pokrupnu ženu u crvenoj opravi i s crnim šeširom. U jednoj je ruci držala žuti cvijet, a u drugoj mrtvoga štakora. Pipi je smatrala da je ta slika baš lijepa. Ures je cijeljoj sobi. Nakon toga sjela je uza svoju komodu i stala pregledavati sva ona ptičja jaja i školjke prisjećajući se pritom onih predivnih mjesta gdje su ih njezin tata i ona skupljali. Pred oči su joj dolazili i svi oni zgodni dućančići diljem svijeta u kojima su kupovali ove prekrasne stvari što se sada nalaze u ovim ladicama. Potom je i Nilsona pokušala naučiti plesati polku, ali on nije bio time baš oduševljen. Na trenutak pomisli da to isto pokuša i s konjem, ali umjesto toga uvuče se u sanduk za drva i poklopi se poklopcem. Igrala se »sardelica u konzervi«, ali joj je ipak bilo dosadno, jer ovdje nije bilo Tomija i Anike pa da i oni postanu sardelice.

Počelo se mračiti. Pipi je pritiskala svoj maleni, krumpirasti nosić o prozorsko okno i gledala u jesenji sumrak. Tada joj pade na um da već nekoliko dana nije jahala, pa odluči odmah ostvariti zamisao. Bit će to baš dobar završetak jedne ugodne nedjelje.

I tako krene. Ali najprije stavi na glavu svoj veliki šešir, pa ponese Nilsona, koji je sjedio u kutu i zabavljao se komadićima ugljena, zatim osedla konja i skine ga s verande. Onda odjašu: Nilson na Pipi, a Pipi na konju.

Bješe prilično hladno, a ulice zamrznute, pa je sve orilo dok su prolazili. Nilson je sjedio na Pipinu ramenu i pokušavao dohvaćati usputne grane na drveću pokraj kojeg su projahivali. No Pipi je tako brzo jahala da mu to nikako nije polazilo za rukom. Štoviše, pojedine su ga grane, što

bi prohujale mimo njih, znale tako ošinuti po ušima da je Nilson s mnogo muke uspijevao zadržati na glavi svoj slamnati šeširić.

Pipi je jahala kroz gradić, a ljudi su se, dok bi onako jurila mimo njih, srdito sklanjali uza zidove.

Gradić je, naravno, imao i svoj trg. Na njemu se nalazila mala, u žuto obojena vijećnica i više starih, ali lijepih jednokatnica. Bila je tu i jedna oveća koliba. No na trgu se nalazila i jedna novopodignuta drvena zgrada. Kako je bila viša od svih kuća u gradu, zvali su je Neboderom.

I tako je sada u nedjeljno poslijepodne gradić ležao miran i tih. Međutim, tu tišinu odjednom prekine glasni povik:

- Gori u Neboderu! Vatra! Vatra!

Sa svih su se strana štrcali ljudi uzbuđeno razrogačenih očiju. Vatrogasno je vozilo jurilo ulicama uporno zavijajući, pa su mala djeca u gradiću, koja su inače uvijek mislila kako je baš lijepo gledati vatrogasce dok jure u svojem vozilu, sada preplašeno briznula u plač bojeći se da će se zapaliti i njihove kuće. Na trgu ispred Nebodera okupila se gomila ljudi, a policajci su ih pokušavali udaljiti kako bi se vatrogasci mogli probiti do zgrade. S prozora Nebodera sukljali su plameni jezici, a dim i iskre opkolili su vatrogasce koji su se hrabro borili s vatrom.

Vatra je nastala u prizemlju, ali se ubrzo proširila i na gornje katove. A onda ljudima skupljenim na trgu najednom zastane dah pred prizorom koji su ugledali. Sasvim pri vrhu kuće bio je tavanski stan, a na njemu prozor koji je upravo otvorila malena dječja ruka. Kod prozora su stajala dva dječarca i zvala u pomoć.

- Ne možemo izići jer je netko zapalio stubište - vikao je veći dječak.

Bilo mu je pet godina, a bratu godina dani manje. Mama im je otišla po nekom poslu pa su sada bili sasvim sami u stanu. Mnogi su ljudi na trgu počeli plakati, a vođa vatrogasaca djelovao je prilično zabrinuto. Vatrogasno je vozilo, doduše, imalo ljestve, ali one nisu mogle doseći tako visoko. Ući u kuću i iznijeti djecu nije bilo moguće. Kada su ljudi na trgu shvatili da djeci nema spasa, padoše u očaj. A ta dva sirotana samo su stajala gore i plakala. Neće proći mnogo vremena i vatra će zahvatiti i taj tavanski stan.

Uto ljudi na trgu spaze Pipi kako sjedi na konju. Sa zanimanjem je promatrala vatrogasno vozilo i razmišljala ne bi li ga ipak kupila. Svidalo joj se zbog jarke crvene boje, a i zbog toga što je, prolazeći ulicama, pravilo toliko buke. Zatim pogleda praskavu vatru, a kad je i na nju palo nekoliko iskrica, zaključiti kako je to baš lijepo.

Tek tada primijeti i ona dva dječaka na prozom. Na njezino veliko iznenađenje, oni nisu ničim pokazivali da bi im se taj požar činio lijepim.

- A zašto plaču ona djeca? - upita.

Kao odgovor najprije začuje samo šmrcanje, a onda joj najzad neki debeljko dobaci:

- A što ti misliš? Zar ti ne bi plakala da si se našla tamo gore i da ne možeš sići?

-Ja nikada ne plačem - sigurno će Pipi. - Ali ako oni doista ne mogu sići, zašto im nitko ne pomogne.

- Pa očito zato što to nitko ne može - odbrusi joj debeljko.

Pipi se na tren zamisli.

- Bi li mi netko mogao pribaviti dugačko uže? - upita zatim.

- A čemu će ti? - opet će debeljko. - Pa ta su djeca premala da bi se znala spuštati po užetu. A kako bi im ga uostalom i mogla dobaciti?

- Eh, iskusan sam ja pomorac - mirno će Pipi. - Samo mi pribavite uže.

Nitko nije vjerovao da bi nekakvo uže tu bilo čemu moglo poslužiti, ali kako bilo da bilo, Pipi ga je ipak dobila.

Bliz« nebodera raslo je visoko stablo, a krošnja drveta dosegala je otprilike do visine prozora toga tavanskoga stana. Međutim, između stabla i prozora bila je razdaljina od najmanje tri metra. A stablo je usto bilo glatko i gotovo bez grana po kojima bi se moglo uspinjati. Čak se ni Pipi ne bi mogla uspenirati po njemu.

Vatra je buktjela, djeca na prozoru vrištala, a ljudi na trgu plakali.

Pipi siđe s konja i pođe prema stablu. Onda uzme uže i čvrsto ga sveže za Nilsonov rep.

- A sad moraš biti Pipin dobar dečko - reče mu ona, postavi ga

70 na stablo i lagano ga udari. Nilson je odmah shvatio što mu je činiti.

Poslušno se uspeo uz deblo. Za jednog malenog majmuna to uistinu nije bio tko zna kakav napor.

Svi ljudi na trgu suspregoše dah promatrajući Nilsona. Uskoro stigne do krošnje drveta. Tamo sjedne na jednu granu gledajući dolje prema Pipi. Ona mu mahne rukom da se ponovno spusti. Nilson to i učini, ali drugom stranom debla, pa kad se i opet spustio na zemlju, konopac bješe prebačen preko jedne grane i visio udvostručen s oba svoja kraja dodirujući zemlju.

- Čuj ti, moj Nilson! Ti si toliko pametan da možeš postati profesorom kadgod to zaželiš - reče mu Pipi i odveže čvor koji je vezivao Nilsonov rep i jedan kraj konopca.

Baš se u blizini popravljala neka kuća. Pipi otrči do tamo i uzme odulju dasku. Tada s daskom pod rukom odjuri do stabla, slobodnom se rukom uhvati za konopac i poče se penjati odupirući se nogama o stablo. Uspinjala se hitro i spretno, a ljudi prestaše plakati od čista iznenađenja. A kad je doprla do krošnje drveta, postavi dasku na čvrstu granu i oprezno je usmjeri prema prozoru s djecom. I tako je daska bila položena kao nekakav most između krošnje i drveta.

Ljudi dolje na trgu sasvim zanijemješe. Od silne napetosti nisu mogli izustiti ni riječ. Pipi se popne na dasku. Smiješila se dječacima koji su stajali uz prozor.

- Eh, kako mi tužno izgledate - reče im. - Zar vas boli želudac?

Zatim potrči preko daske i uskoči u stan.

- Pa ovdje vam je dosta toplo - šalila se Pipi s njima.

- Danas sasvim sigurno više neće trebati ložiti. A i dovoljno vam je i inače svakog jutra ubaciti u peć najviše četiri komada drva.

Uhvati tada dječake za ruke i povede na dasku.

- A sad ćete se doista lijepo zabavljati - reče im. - Ovo vam dođe kao da hodate po žici.

Kad stigoše nasred daske, Pipi podigne jednu nogu uvis baš kao što je to bila učinila u cirkusu. Kroz gomilu dolje na trgu prođe uzdah užasa. Čas poslije Pipi izgubi jednu od svojih cipela pa se više starijih teta na trgu onesvijesti. No Pipi zajedno s dječacima sretno i 71

veselo prijeđe do drveta i svi ljudi na trgu stadoše vikati »Hura!!!« tako da je grmjelo kroz mračnu večer i ta je grmljavina nadglasala šum vatre.

Onda Pipi privuče k sebi jedan kraj užeta i čvrsto ga priveže za granu. Potom drugim krajem užeta čvrsto opaze jednog od dječaka i stane ga oprezno i polagano spuštati prema presretnoj mami koja je sva očajna čekala svoju djecu na trgu. Kad je prvi dječak stigao na zemlju, mama ga zagrlila, a oči joj se ponovno napuniše suzama. No Pipi dovikne:

- Oslobodite uže! Tu je još jedan klinjo, a ni on ne zna letjeti.

Ljudi pomognu odvezati čvor i oslobode dječaka. Naime, Pipi je znala odista praviti prave čvorove. Naučila je to ploveći morem. Zatim i opet privuče konopac k sebi i sada na red dođe drugi dječak.

Pipi tako osta sama na drvetu. Onda ponovno skoči na dasku i svi su je ljudi gledali pitajući se što li sad opet smjera učiniti. A Pipi je amo-tamo plesala na dasci i pjevala promuklim glasom koji su ljudi na trgu uspjeli jedva čuti:

*Gle, sjaji taj plam
sav blistav ko dan,
i plamti u tisuću šara.
On plamti sad, gle!
Obasjava sve
za ples što imaju dara.*

Kako je pjevala, tako je i plesala sve življe i življe tako da su mnogi ljudi na trgu i opet morali od užasa zatvarati oči bojeći se da će se Pipi survati s daske i ubiti se. Veliki plameni jezici sukljali su sada i kroz prozor tavanskoga stana pa su je ljudi u odsjaju vatre mogli jasno razabrati. Podigla je ruke prema večernjem nebu i, dok je kiša iskri padala po njoj, glasno je viknula:

- Kako krasna, predivna vatra!

Zatim se jednim skokom baci prema užetu, vikne »heeeeeej!« i kao munja spusti na zemlju.

- Tri put »hura« za Pipi Dugu Čarapu! Živjela!!! - vikne vođa

— Hura! Hura! Hura! - vikali su ljudi. Ali je jedan stvor i četvrti put viknuo »hura«.

Bila je to, dakako - Pipi.

PIPI SLAVI ROĐENDAN

jednoga dana nađoše Tomi i Anika pismo u svom poštanskom sandučiću.

TIJIU I ANKI - stajalo je na omotnici. A kad su je otvorili, u njoj su našli karticu na kojoj je pisalo:

TMII ANKA PZVAN1 SU K PIPI NA RAŽEN DAN SUTRA POTLE PODNE!
ODJEĆA: KAK VAM SE HOĆE!

Tomi i Anika toliko su se razveselili da su počeli skakati i plesati. Shvatili su oni vrlo dobro što to piše na kartici iako je bilo malo čudno ispisano. Pipi je imala grdne muke dok je to pisala. Očito je da se nije suviše sprijateljila sa slovom »i« onoga puta u školi, ali valja priznati činjenicu da je pisati ipak malko znala. U vrijeme dok je plovila morem, znao je jedan od mornara s broda njezina tate ponekad uvečer sjesti s njome na krmi i pokušavao je naučiti pisati. Na žalost, Pipi nije bila baš neko uporno đaće. Odjednom bi znala reći:

- Čuj, Fridolfe - (a Fridolf se zvao taj mornar) - manimo se mi ćorava posla. Idem ja radije gore na jarbol vidjeti kakvo nam se vrijeme za sutra sprema.

Zato i nije nimalo čudno što joj je pisanje išlo sporo i teško. Cijelu je jednu noć ustrajno ispisivala tu pozivnicu i tek pred jutro, kad su već zvijezde počele blijedjeti ponad krova Pipinovca, prikrala se do Tomijeve i Anikine kuće i turnula pismo u njihov poštanski sandučić.

Čim su se Tomi i Anika vratili iz škole, počeli su se uređivati za odlazak u goste. Anika je zamolila mamu da joj nakovrča kosu, što je ona i učinila, a onda joj u kosu svezala i ružičastu svilenu vrpču. Tomi se češljao i vodom vlažio češalj kako bi mu kosa bila što priljubljenija uz glavu. On nipošto nije želio imati uvojaka u kosi. Zatim je Anika odjenula svoju najljepšu opravu, ali je majka odgovori od toga i reče neka se presvuče, jer se Anika rijetko vraćala iz Pipine kuće čista i uredna. Tako se Anika morala zadovoljiti svojom drugom po ljepoti opravom. Tomija nije mnogo boljela glava kako će biti odjeven, tek neka ipak bude koliko-toliko uredan.

Naravno da su kupili i poklon. Uzeli su novac iz svojih kasica-
74 -prašćića i na putu iz škole otrčali u trgovinu s igračkama i kupili jednu

lijepu. . . No da, što je to bilo, neka zasada bude još tajnom. I sada je poklon ležao na stolu, umotan u zeleni papir i obavijen s mnogo vrpce. Kad su se Tomi i Anika spremili, Tomi uzme paket i oni se uputiše k Pipi praćeni maminim brižnim upozorenjima neka paze na odjeću. I Anika je htjela malo nositi paket, pa se složiše da će ga, kad ga budu predavali, držati oboje.

Bio je već mjesec studeni i sumrak je rano stizao. Čim su Tomi i Anika prošli kroz vrata Pipinovca, čvrsto su se uhvatili za ruke, jer je bilo mračno u Pipinu vrtu, a ostarjela su stabla, upravo gubeći svoje posljednje lišće, šumjela tako žalovito.

- Uh, jesen - otme se nezadovoljnom Tomiju.

Toliko je ugodnije bilo vidjeti osvijetljene prozore Pipinovca i znati da se tamo sprema proslava rođendana.

U običnim bi prigodama Tomi i Anika ulazili kroz kuhinjski ulaz, ali su danas prišli glavnome. Na verandi nisu vidjeli konja.

Tomi vrlo pristojno zakuca na vrata. Iznutra se začu potmuo glas:

*Tko šalja se kroz mrklu noć
na putu prema domu mom?
Je l' duh je to u plastu svom
ii' neki miš u posjet će mi doć'?*

- Ne, Pipi, ne, to smo mi! - ustrašeno vikne Anika. - Otvori!

Tada Pipi otvori vrata.

- Uh, Pipi, što si ono govorila o duhovima?! Tako sam se uplašila! - sa strahom će Anika sasvim zaboravivši čestitati Pipi.

Pipi se veselo nasmije i otvori kuhinjska vrata. O, kako je bilo divno unići u svjetlo i toplinu. Proslava se rođendana morala održati u kuhinji jer je tamo bilo najugodnije. U prizemlju su bile samo dvije sobe. Jedna je služila kao dnevna (u njoj se nalazio samo jedan komad pokućstva), a druga kao Pipina spavaonica. No kuhinja bješe velika i prostrana, a Pipi ju je lijepo uredila. Po podu je rasprostrta sagove, a na stolu se našao novi stolnjak koji je Pipi sama izradila. Izvezeni cvjetići bili su doista čudnovati, ali je Pipi tvrdila kako baš takvo cvijeće raste u Indokini i da je 75

upravo ovo onakvo kakvo raste tamo. Zavjese su bile navučene, a u peći je pucketala vatra. Na sanduku za drva sjedio je Nilson i udario s dva poklopca jedan o drugi, a sasvim tamo u kutu stajao je konj. I on je, razumije se, bio pozvan na proslavu.

Tek tada, napokon, sine Tomiju i Aniki da bi Pipi trebalo i čestitati. Tomi malko sagne glavu, a Anika se nakloni prignuvši koljeno⁴. Zatim joj pruže zeleni paket i zažele sretan rođendan.

Pipi zahvali i stane živahno otvarati paket u kojem nađe glazbenu kutiju. Pipi kao da je pošasavila od radosti. Počne tapšati i gladiti Tomija, pa Aniku, a onda kutiju, i naposljetku čak i papir u koji je kutija bila umotana. Onda je navije i poslije mnogih »pling-plangova« izviije se melodija koja je trebala nalikovati onoj staroj - »O, moj dragi Augustin. . . Augustin. . . Augustin. . .«

Pipi je navijala i navijala kutiju potpuno zaboravivši na sve ostalo. Najednom se prisjeti:

- Ali, dragi moji, pa i vi morate dobiti svoje rođendanske darove - reče.

- Pa nije danas naš rođendan - uglas će Tomi i Anika.

Pipi ih iznenađeno pogleda.

- Znam ja da ja imam rođendan, ali baš zato valjda smijem i ja davati poklone. Ili negdje u vašim školskim knjigama stoji da je to zabranjeno? Možda negdje u tablici gloženja?

- Ne, jasno je da se smije - odgovori Tomi. - Iako to nije običaj. Što se mene tiče, ja ću rado primiti svaki poklon.

- I ja! - priključi mu se Anika.

Pipi otrči u dnevnu sobu i odande donese dva paketića što su ležala na komodi. Kad je Tomi otvorio svoj paketić, nađe u njemu malenu frulu od slonovače, a u Anikinu je paketiću bio divan broš u obliku leptira. Leptirova su krila prekrivali crveni, modri i zeleni kamenčići.

A kako su sada svi dobili rođendanske poklone, to je došlo vrijeme da sjednu za stol koji je nudio mnoštvo kolača i peciva.

⁴ Švedskoj (i u nekim drugim ne samo skandinavskim zemljama) običaj je da se dobro odgojena djeca malko naklone pri pozdravljanju, i posebice u svečanim prigodama. Djevojčice još pritom u takvim zgodama naprave i

Kolači su bili čudnih oblika, no Pipi je tvrdila kako u Kini prave upravo takve kolače.

Pipi ulije kakao u šalice i stavi tučenoga vrhnja, i tako počne gozba.

Gospodin je Nilson odbio sjesti *za* stol, već je sjeo izravno *na* stol. Isto tako nije htio kakao s tučenim vrhnjem, ali kad mu je Pipi u šalicu ulila vodu, zgrabio ju je s obje ruke i s užitkom popio.

Anika, Pipi i Tomi slasno su jeli, a za to je vrijeme Anika govorila kako će, kad odraste, preseliti u Kinu, ako tamo zaista prave takve kolače.

Nakon što je Nilson ispraznio šalicu, stao ju je okretati gore-dolje da bi je najzad, preokrenutu stavio na glavu. Vidjevši ga, isto učini i Pipi, ali kako ona nije sasvim ispila svoj kakao, niz čelo joj poteče mali, smeđi potočić i nastavi svoj put preko nosa. Pipi isplazi jezik i tako ga zaustavi.

- Ništa ne treba baciti - zaključi.

Tomi i Anika ipak su najprije dobro ispraznili svoje šalice i tek ih onda preokrenute stavili na glavu.

Kad su svi bili siti i zadovoljni, a i konj dobio ono što je htio, jednim pokretom uhvati Pipi sva četiri kraja stolnjaka i podigne ga tako da su se sve šalice, tanjuri i posuda za kakao stali sudarati kao u vreći. Cijeli taj zavežljaj Pipi strpa u sanduk za drva.

- Uvijek volim pospremiti čim dovršim s jelom - objasni Pipi.

Sad je na redu bila igra. Pipi predloži igru NE DODIRUJ POD s vrlo jednostavnim pravilima. Jedino je trebalo obići cijelu kuhinju ne dodirujući poda. Pipi je spretno skaćući obiđe u tili čas. Čak je i Tomiju i Aniki to pošlo za rukom. Počinjali bi kod sudopera i onda, ako bi dovoljno zakoračili, mogli su doseći do štednjaka, a od štednjaka do sanduka za drva, sa sanduka za drva preko police za šešir dolje na stol, a odatle, preko dva stolca, na ormar u kutu. Između toga ormara i sudopera bila je udaljenost od nekoliko metara, no tu je srećom stajao i konj, pa ako bi uspjeli uspuzati uz njegov rep i spuznuti s njega kod glave, i onda u pravom trenutku učiniti trzaj, dospjeli bi opet na sudoper.

Pa kad su se tako igrali neko vrijeme i Anikina oprava prestala biti druga po redu, već možda treća, četvrta, peta ili deveta, a Tomi se zamusao kao dimnjačar, odlučiše iznaći neku drugu igru.

- Hoćemo li na tavanu pozdraviti duhove?! - predloži Pipi.
- Z. .. z. . . zar ima d. . . d. . . duhova na tavanu? - promuća

Anika.

- Zar *ima*? I te koliko! - uzvratila Pipi. - Pa tamo sve vrvi od najrazličitijih vrsta duhova i sablasti. Posrće se preko njih. Toliko ih ima. Hoćemo li onda?

- O, neeeee. . . - Anika će, prijekorno pogledavši Pipi.

- Mama je rekla da ne postoje nikakvi duhovi ni sablasti - smjelo primijeti Tomi.

- Istina je - odvratio Pipi. - Nigdje ih nema jer su se svi okupili upravo na mojem tavanu. Ne isplati ih se moliti da se odsele. Ali ovi moji nisu opasni. Oni samo štipaju za ruke tako da ostaju modrice, a onda urlaju. Među ostalim, znaju se kuglati svojim glavama.

- Ku. .. ku. . . kuglaju se svojim glavama?! - procijedi Anika.

- Upravo tako! Zato hajdemo gore porazgovoriti s njima. Ja, inače, dobro kuglam.

Tomi nije htio pokazati da se boji, a na neki bi način rado i vidio kakvog duha. To bi tek bilo nešto za priču dječacima u razredu. Osim toga, tješio se mislju da se ni duhovi neće usuditi učiniti bilo što nažao Pipi. Zato se odlučio poći s njom na tavan. Jadna Anika nije htjela na tavan ni pod kakvim uvjetima, no tada joj padne na um da bi joj se mogao, dok bude sama u kuhinji, prišuljati odozgo kakav mali, mali duhić. I to odlučila! Radije s Pipi i Totnijem među tisuće duhova negoli sama u kuhinji ma i s najmanjim duhićem od svijeta.

Pipi krene prva. Otvorila je vrata koja su vodila prema tavan-skim stubama. Bilo je mračno kao u rogu. Tomi se čvrsto držao za Pipi, a Anika još čvršće za Tomija. I onda krenuše uza stube. Škripalo je i pucketalo pod svakim njihovim korakom. Tomi se počeo pitati ne bi li ipak bilo pametnije da su ostali dolje, a Aniku ne bi trebalo ni pitati. Ona je bila sasvim sigurna u ono što bi bilo i pametnije i bolje.

Malo-pomalo stigoše do vrha stuba i našu se na tavanu. Tu bješe posve mračno, samo što je preko poda padao tanak trak mjesečine. A kad bi kroz pukotine zapuhao vjetar, po svim bi se kutovima čulo uzdisanje, pištanje i stenjanje.

— Pozdravljam sve duhove ovdje! - vikne Pipi.

Ako je bio neki duh tamo, nije se oglasio.

— Baš kako sam i mislila - rekne Pipi. - Svi su otišli na sjednicu odbora Društva duhova i sablasti.

Uzdah olakšanja otme se Aniki i ona se ponada da će ta njihova sjednica potrajati još prilično dugo. No upravo se u tom trenutku začu strahovita buka iz jednog tavanskoga kuta.

»Huuuuuit. . .«, začulo se, i u sljedećem času Tomi opazi kako nešto, fijućuci, leti prema njemu kroz tamu. Osjetio je kako mu je to »nešto« pirnulo u čelo da bi to »nešto«, ali grdno crno odmah zatim nestalo kroz otvoreni prozorčić. On vrisne da se do neba čulo:

— Duh! Duh!

Anika mu je, kao prava sestra, pomogla vrištati.

— O, jadnik! Zakasnio, eto, na sjednicu odbora — mirno će Pipi. - Samo, je li ovo uopće bio duh? Ili ipak možda samo neka sova? Uostalom, duhova i nema - nastavi ona poslije kraće stanke. - Što više razmišljam o tome, to mi se sve više čini da je to ipak bila sova. A onome tko mi tvrdi da duhova ima, zavrnut ću nos.

— Ali, pa ti si sama rekla da ih ima - pobuni se Anika.

-Je li? Ja sam rekla? - začudi se Pipi. - Onda moram samoj sebi zavrnuti nos.

I ona čvrsto zgrabi svoj nos i pošteno gazavrne.

Poslije ovoga Tomi i Anika se smire. Kadšto su se i toliko osmjeliili da su čak prilazili tavanskom prozorčiću i navirivali se u vrt. Veliki, tamni oblaci plovili su nebom i davali sve od sebe samo da prekriju mjesec. A drveće je šumjelo.

Tomi i Anika se okrenu. Ali onda - o, kakva li užasa! - opaziše neku bijelu prikazu kako im se primiče.

— Sablast! - vrisne Tomi uplašeno.

Anika se toliko uplašila da nije mogla ni zavrištati. Prikaza im se primicala sve bliže i bliže. Tomi i Anika grčevito se zagrle i zatvore oči. A onda začuju kako im sablast govori:

- Gledajte što sam našla! Tatina noćna košulja ležala je tamo u staroj mornarskoj škrinji. Ako je samo malo suzim i prekrojim, možda ću je moći i nositi.

I Pipi im pride u noćnoj košulji koja joj se plela oko nogu.

- Ali, Pipi, ja samo što nisam umrla od straha — ukori je Anika.

- Pa što ti je? Noćne košulje nisu nimalo opasne - uvjeravala ih je Pipi. - One ujedaju samo u samoobrani.

Pipi odluči temeljito pregledati mornarsku škrinju. Prinese je do prozorčića i otvori poklopac tako da je škrta mjesečeva svjetlost pala u unutrašnjost škrinje. Bilo je u njoj mnogo stare odjeće koju Pipi izbacila na tavanski pod. Našao se tu i jedan stari dogled, nekoliko starih knjiga, tri pištolja, jedna sablja i vrećica sa zlatnicima.

- Baš divno! - zadovoljno će Pipi.

- Kako uzbudljivo! - dodala Tomi.

Pipi skupi sve te predmete u noćnu košulju i onda svi zajedno siđu natrag u kuhinju. Posebice je Anika bila sretna što odlaze s tog tavana.

- Djeca se nikada ne smiju igrati pištoljima - reče Pipi i u svaku ruku uzme po jedan. Za svaku ih sigurnost okrene prema stropu uz riječi da bi se u protivnom slučaju mogla dogoditi i nesreća. A onda pritisne otklonce na oba pištolja istodobno. I doista, oba su opalila.

- Baš gadna buka - primijeti Pipi.

Na stropu se pojavio dvije rupe kroz koje su prošli meci.

- Tko zna - reče onda s puno nade. - Možda su se meci probili kroz strop i pogodili kojeg od duhova u noge. Neka ih to nauči pameti da najprije razmisle prije negoli zažele plašiti malenu, nevinu dječicu. Pa makar i ne postoje, ipak ne bi trebali plašiti ljude. Tako barem ja mislim. Iako oni nisu nikako za dječju igru, hoćete li svako svoj pištolj uzeti u ruke?

Tomi je to usrdno želio, a i Anika je htjela imati pištolj, ali samo ako nije nabijen.

- Sad možemo, ako hoćemo, stvoriti gusarsku razbojničku družinu - zaključila Pipi i stavila dogled pred oko. - Vidi, vidi, pa s ovime, sve mi

se čini, mogu vidjeti čak i buhe u Južnoj Americi. Ako postanemo gusarima, i taj će nam dogled moći izvršno poslužiti.

Upravo se u tom trenutku začuje lupanje na vratima. To je Tomijev i Anikin tata došao svoju djecu odvesti kući. Rekao je da je vrijeme spavanja odavno prošlo. Tomi i Anika brzo se zahvale Pipi na gostoprimstvu, pozdrave je i ponesu ono što su dobili: frulu, broš i pištolje.

Pipi otprati goste do verande, a onda ih je pogledom ispraćala sve dok nisu nestali na vrtnoj stazi. Oni su se okretali i mahali joj. Svjetlo iz kuće padalo je na Pipi. Stajala je tamo sa svojim krutim, riđim pletenicama i u noćnoj košulji svoga tate, što joj se plela oko nogu. U jednoj je ruci držala pištolj, a u drugoj sablju. Pozdravljala ih je po vojničku.

Kad su Tomi, Anika i njihov tata stigli do vrtnih vrata, začuli su kako im Pipi nešto dovikuje. Zastanu i poslušaju. Šuštalo je u drveću tako da su jedva nazirali njezin glas. Ali se ipak čulo.

- Kad budem velika, postat ću gusarica! - dovikivala im je. -
Hoćete li i vi?

PIPI I DALJE STANUJE U VILI PIPINOVAC

Udaljeni je gradić sa svojim oblim kamenjem prekrivenim ulicama i dugim, niskim kućicama, okruženim cvjetnjacima izgledao vrlo urednim. Tko god bi ovamo došao, morao je pomisliti kako se u njemu može živjeti tiho i smireno. U njemu, doduše, nije bilo mnogo znamenitosti koje bi bilo vrijedno vidjeti. Tek nekoliko. Jedino zavičajni muzej i jedna stara mogila. I to je bilo sve. No ipak, još nešto. Stanovnici gradića postavili su jasne i vidljive putokaze koji su upućivali prema tim gradskim znamenitostima. Tako je na jednom putokazu stajalo ispisano velikim slovima

- *PREMA ZAVIČAJNOM MUZEJU*, a ispod naslova nalazila se strelica koja je pokazivala smjer. *PREMA MOGILI* pisalo je na drugom putokazu.

No postojao je još jedan. A na njemu bilo ispisano: *PREMA VILI PIPINOVAC*. Taj je posljednji putokaz postavljen tek nedavno. Naime, u posljednje se vrijeme često događalo da bi ljudi dolazili i pitali za put prema vili Pipinovac, i to mnogo češće negoli za Zavičajni muzej ili Mogilu.

Neki se gospodin jednoga lijepoga ljetnoga dana dovezao u svojem automobilu u ovaj gradić. On je inače živio u daleko većem gradu i zato je umišljao kako je on otmjeniji i vredniji od žitelja ovoga gradića. A usto je imao vrlo lijep automobil, a i sam je djelovao vrlo otmjeno u svojim ulaštenim cipelama i s debelim prstenom na ruci. Tako možda i nije nimalo čudno što se smatrao vrlo profinjenim i otmjenim.

Dok se vozio ulicama gradića, snažno je trubio automobilskom trubom kako bi svi čuli da je ovamo stigao upravo - On.

Kada je taj otmjenko primijetio putokaze, usne mu se razvuku u širok osmijeh.

- *PREMA ZAVIČAJNOM MUZEJU*, no da, zahvaljujem na pozivu - govorio je za sebe. - Ipak mi nije toliko stalo da mi bude lijepo. . . Hm, *PREMA MOGILI*- pročitao je na drugom putokazu. - Vidi, vidi, postaje sve zanimljivije. A kakva li je pak to budalaština?! - reče kad spazi treći putokaz: *PREMA VILI PIPINOVAC*. Kakva li samo imena!

Razmišljao je trenutak. Jedna vila ne ide u isti red znamenitosti kao *Zavičajni muzeji Mogila*. Putokaz su podigli očito iz nekog drugog razloga. Napokon dođe do dobrog objašnjenja. Vila je, naravno, na prodaju.

ju, a putokaz je postavljen da pokaže put onima koji bi je možda htjeli kupiti. Otmjeni je gospodin već odavna pomišljao nabaviti kuću u nekom gradiću u kojem nije tako bučno kao u velikim gradovima. Naravno, on ne bi tamo stanovao za stalno, no s vremena na vrijeme došao bi se tamo odmoriti. U takvu omanjem gradiću zasigurno bi se i bolje uočilo kako je on zapravo osobito otmjen i ugledan čovjek. Zato se odluči odmah odvesti do te vile Pipinovac i pogledati je. Trebalo je samo pratiti smjer strelice. Prije negoli je pronašao ono što je tražio, morao se provesti čak do ruba gradića. A tamo je, na ruševnim vratima bio crvenom olovkom ispisan natpis:

VILA PIPINOVAC

Unutar ograde ležao je zapušten vrt sa starim, mahovinom obraslim drvećem, nepokošenim travnjacima i mnogobrojnim cvijećem koje je raslo kako je god htjelo. A daleko unutra u vrtu bila je kuća. . . eh, kakva kuća! Činilo se kao da će se svakoga trenutka srušiti. Otmjeni je gospodin zurio u tu kuću, a onda najednom jaukne. Na verandi je stajao konj. A tako otmjeni gospodin nije bio naviknut vidjeti konje kako stoje na verandama. Zbog toga je i jauknuo.

Na stubama verande, na žarkome suncu sjedilo je troje djece. U sredini djevojčica s mnogo pjega na licu i s dvije pletenice što su joj stršale ravno u stranu. Jedna vrlo dražesna malena djevojčica u modroj, kockastoj opravi i sa svijetlim uvojcima i jedan lijepo počešljan maleni dječak sjedili su sa svake strane pjegave djevojčice. A na njezinu se ramenu smjestio maleni majmun.

Otmjeni gospodin stane razmišljati. Bit će da je ipak pogriješio. Pa valjda nikome ne pada na um da će uspjeti prodati tako ruševnu kuću!

- Čujte, djeco! - poviče on. - Je li ova bijedna stračara odista vila Pipinovac?

Djevojčica u sredini - zna se - Pipi! - podigne se i priđe vrtnim vratima. Ostalo dvoje polako podoše za njom.

- Zar nemaš jezika u ustima? - obrati joj se otmjenko kad se Pipi pojavila pred njime. - Je li ova ruševina doista vila Pipinovac?

- Nek' razmislim - odvrati Pipi, a čelo joj se namršti od teška razmišljanja. - *Zavičajni muzej* - nije. A ni *Mogila*. Eto, sada sam se dosjetila - uzvikne. - Da, to je vila Pipinovac.

- Odgovaraj kao ljudsko biće - nervozno će otmjenko i izvuče se iz automobila. Svakako je odlučio da malo pomnije promotri to mjesto.
 - Ovu bi se podrtinu moglo, naravno, srušiti i izgraditi novu kuću - mrmljao je sebi u brk.

- Pa hajde, počnimo odmah! - podvikne Pipi i hitro iščupa nekoliko dasaka iz zabata kuće.

Onaj je otmjeni gospodin uopće nije slušao. Mala ga djeca nisu nimalo zanimala, a usto, sada je imao o čemu razmišljati. Vrt je, naime, unatoč svoj svojoj zapuštenosti izgledao, ovako osunčan, doista privlačno i lijepo. Kad bi se tu podigla nova kuća, pokosila trava, uredile staze i zasadilo pravo cvijeće, onda bi čak i jedan tako otmjeni gospodin kao što je on mogao ovdje stanovati. I tako se odluči na kupnju vile.

Gledao je naokolo kako bi uočio i druge stvari koje bi trebalo bolje preurediti. Naravno, ova stara, mahovinom obrasla stabla, valjalo bi ukloniti. Zlovoljno je promatrao onaj hrast sa širokim deblom punim kvrga, što je svojim granama nadsvodio krov vile Pipinovac.

- Ovoga ću posjeći - odrješito će on.

Malena, dražesna djevojčica u modroj, kockastoj opravitici uzvikne:

- O, Pipi, jesi li čula?

Pipi je bezbrižno, skupivši noge, poskakivala po travi kao vrana.

- Da, kao što rekoh, onaj stari, truli hrast trebat će posjeći - reče otmjeni gospodin za sebe.

Anika molećivo pruži ruke prema njemu.

- Ne, nemojte to učiniti - molila ga je. - To je tako divno stablo, kao stvoreno za penjanje. A i prošupljeno je pa se može spuštati u njega.

- Bedastoće! - primijeti otmjenko. - Pa ne misliš valjda da ću se ja pentrati po njemu i spuštati u njega?!

Uznemiren, progovori i lijepo počesljani dječak.

- Ali u stablu rastu voćni sokovi - molećivo će Tomi. - I čokolada. I to svakog četvrtka.

- Čujte, dječurlijo! Sve mi se čini da ste vi malo predugo sjedili 84 na suncu - reći će otmjeni. - Bit će da vam se zamutilo u glavama. Ali što

vam ja mogu! Kupit ću ovu kuću i vrt. Možete li mi reći gdje mogu naći vlasnika.

Anika poče plakati, a Tomi skoči prema Pipi koja se i dalje igrala poskakujući kao vrana.

— Pipi, zar ne čuješ što ovaj govori? - reče joj Tomi. - Zašto ništa ne učiniš?

— Zar ništa ne činim? - začuđeno će Pipi. - Evo, cijelo ovo vrijeme poskakujem kao vrana baš kao da mi se radi o glavi, a ti dolaziš i veliš da ništa ne činim. Hajde, pokušaj i ti, pa ćeš vidjeti kako je to divno.

Pipi se onda podigne i priđe otmjenku.

— Ja se zovem Pipi Duga Čarapa - predstavi se. - A ovo dvoje su Tomi i Anika - i prstom pokaže na svoje drugove.

— Mogu li vam čime pomoći? U svezi s nekom kućom koju treba srušiti ili nekim stablom koje treba oboriti ili s nečim drugim što treba izmijeniti. Samo recite!

— Kako se vi ovdje zovete, nimalo me nije briga - odvrati otmjenki gospodin. - Jedino bih volio znati gdje mogu naći vlasnika ove kuće. Želio bih je kupiti.

Pipi se vrati svom poskakivanju.

— Vlasnica je upravo sada malo zauzeta - odgovori uporno i dalje poskakujući. - Zauzeta je predivnim poslom - nastavi skakutajući oko otmjenka. - No sjedite malko ovdje i pričekajte, sigurno će doći.

— Ona?! - gospodin će s olakšanjem. - Zar se neko žensko brine o ovoj bijednoj kući? Utoliko bolje. Žene se ne razumiju u poslove. Nadajmo se da ću sve to kupiti budzašto.

— Nadajmo se - prihvati Pipi.

Budući da nigdje na vidiku nije bilo nikakva stolca, otmjenko oprezno sjedne na stube verande. Nilson je uznemireno skakutao amo-tamo po ogradi verande. Tomi i Anika stajali su malo podalje i uplašeno promatrali toga gospodina.

— Stanujete li vi ovdje? - upita ih.

— Ne - odgovori Tomi. - Mi stanujemo u susjednoj vili.

— Ali se svakoga dana igramo ovdje - stidljivo dometne Anika. 85

- Eh, sad je tome kraj - dobaci otmjenko. - Ne želim da mi dječurlija trči naokolo po mom vrtu. Djeca su nešto najgore što znam.

- Slažem se - upadne Pipi i na trenutak preta poskakivati. - Svu bi djecu trebalo postrijeljati.

- Kako možeš reći tako što! - prekori je Tomi povrijeđeno.

- Da, doista bi svu djecu valjalo postrijeljati - produži Pipi - samo što to ipak ne ide. Jer kako bi onda mogli izrasti ovakvi mali, zgodni stričevi?! A bez njih se ipak ne može.

Otmjeni je promatrao Pipinu riđu kosu pa se odluči, dok je ovako čekao, malco našaliti.

- Znaš li koja je sličnost između tebe i tek upaljene šibice?

- Ne znam - uzvratu Pipi. - Ali to me pitanje oduvijek mučilo.

Otmjenko je prilično jako povuče za pletenice.

- E, sid vidiš! Obje se zapale pri vrhu, ha. . . ha. . . ha. . .

- Štošta čovjek čuje prije negoli oglušiti - pretvarala se Pipi. - Kako mi samo to već i prije nije palo na um!

Otmjeni ju je gospodin još neko vrijeme promatrao, a onda izvali:

- Čuj, ti, meni se sve čini kako si ti najružnije curče koje sam ikada vidio.

- A je li? Samo znaš, kad tebe čovjek malo bolje pogleda, nisi ni ti baš tako lijep da bi sunce zasjenio - ne osta mu Pipi dužna.

Otmjeni se očito uvrijedio, ali ne reče ništa. I Pipi je neko vrijeme šutjela promatrajući ga nakrivljene glave.

- Zmš li ti - najzad Pipi prekine tišinu - u čemu je sličnost između tebe i mene?

- Između tebe i mene? - čudio se otmjenko. - Nema sličnosti između nas dvoje, barem se nadam.

- Ima, ima - uzvratu Pipi. - Oboje smo veliki livalisavci. Ako se mene izuzme.

Tomi i Anika tiho se nasmijaše. Otmjenoga oblije rumenilo po

- Bezobraznice jedna! - povikne. - Batinama ću istjerati tu bezobraštinu iz tebe.

I ispruži svoju debelu ruku prema Pipi, ali u tili čas ona poskoči u stranu, a sekundu poslije već se našla na šupljem hrastu. Otmjenko je zurio od iznenađenja.

- Onda, kad će biti te batine? - upita Pipi udobno se smjestivši na jednoj od grana.

- Imam ja vremena za čekanje - odgovori joj otmjenko.

- Utoliko bolje - primijeti Pipi. - Naime, ja obično ostajem ovdje gore do sredine studenoga.

Tomi i Anika prasnue u smijeh zapljeskavši od veselja. Međutim, to nisu smjeli učiniti. Otmjenko se, naime, sada previše rasrdio, pa kad već nije uspio dohvatiti Pipi, uhvati Aniku za vrat i reče:

- Onda ću barem tebe izlupati. Izgleda da bi i tebi trebalo malo batina.

Anika nije nikada u svom životu dobila batina pa ispusti srce-drapajući krik od užasa. Uto se začuje mukli udarac. To je Pipi skočila s drveta. U jednom skoku našla se uz otmjenka.

- Eh, to ne - uzvikne. - Umjesto da se počnemo tući, bolje će biti da ja tebe malo dohvatim.

Rečeno - učinjeno. I Pipi zahvati otmjenka oko njegova debela struka i baci ga nekoliko puta u zrak. A onda ga smjesta ponese do njegova automobila i baci na stražnje sjedalo.

- Mislim da ćemo s rušenjem ove stračare morati pričekati do nekog zgodnijega dana - dobaci mu Pipi. - Upamti, ja rušim po kući samo jedan dan u tjednu. Ali nikada petkom. Onda valja pomišljati na veliko spremanje. Zato petkom obično uređujem kuću, a mšim je u subotu. Sve stvari valja raditi po nekom redu.

Otmjenko se s mnogo muke dovuče do upravljača i onda se odveze najbržom brzinom. Bio je uplašen i bijesan, a silno ga je smetalo što nije uspio razgovarati s vlasnicom vile Pipinovac. Uh, kako bi rado kupio to imanje, već i samo zato da s njega otjera tu odvratnu dječurliju.

Dok se tako bavio tim mislima, sretne jednoga policajca iz toga gradića. Zaustavi auto i upita ga:

- Možete li mi pomoći da pronađem vlasnicu vile Pipinovac?

- S najvećim zadovoljstvom! - uzvratila policajac, uskoči u otmjenkov auto i reče:

- Vozite u vilu Pipinovac!

- Ali tamo je nema - napomene otmjenko.

- Sigurno je tamo, ne brinite - uvjeri ga policajac.

Otmjenji se gospodin osjećao sigurnim u društvu policajca i tako se oni povezu natrag prema vili Pipinovac, već kako je policajac rekao. Uh, kako je silno želio razgovarati s vlasnicom vile.

- Evo vlasnice vile! - reče policajac pokazavši prstom prema kući.

Otmjenko je gledao u smjeru koji je policajac pokazivao. Tada se uhvati za glavu i zaječi. Na stubama verande stajala je, naime, ona ridokosa djevojčica, ona užasna Pipi Duga Čarapa, i nosila svoga konja na svojim uvis ispruženim rukama. Majmun joj je sjedio na ramenu.

- Hej Tomi, hej Anika - dovikivala im je Pipi. - Dođite pa ćemo malo projahati prije negoli se opet pojavi kakav špijant.

- Kaže se »špekulant« - ispravi je Anika.

- Pa zar je ona tamo. . . vlasnica vile? - upita otmjenko klonulim glasom. - Pa ona je još djevojčica. . .

- Da - uzvratila policajac. - Ona je još djevojčica. Ali najjača djevojčica na svijetu. Živi ovdje sasvim sama.

Konj, noseći na sebi troje djece, dogalopira do ograde. Pipi svrne pogled naotmjenka i reče:

- Čuj, nama je bilo baš zgodno kad smo nedavno odgonetavali zagonetke. Sad sam se dosjetila još jedne. Znaš li koja je razlika između moga konja i majmuna?

Otmjenko baš nije bio raspoložen za odgonetavanje zagonetaka, ali je stekao takvo poštovanje prema Pipi da joj se nije usudio uskratiti odgovor.

- Koja je razlika između tvoga konja i majmuna? Ne, zaista ne

— No da, nije to baš ni tako lako - primijeti Pipi. - Zato ću ti pomoći. Kad ih budeš vidio ispod stabla, onda pripazi. Onaj koji se bude počeo penjati na stablo *neće biti* - konj.

Otmjenko pritisne gas pedalu do daske i najvećom se brzinom odveze odande. I više se nikada, doista nikada nije vratio u ovaj gradić.

PIPI ZABAVLJA TETU LAURU

jednoga poslijepodneva vratila se Pipi kući u svoj vrt i čekala da Tomi i Anika svrate k njoj. Međutim, kako se ni Tomi ni Anika nisu pojavljivali, to Pipi odluči vidjeti što se dogodilo s njima. Našla ih je u sjenici njihova vrta. Nisu bili sami. S njima bješe i njihova mama, gospođa Settergren, a također jedna vrlo ljupka starija teta, koja im je došla u posjete. Sjedile su uz kavu, a djeca su pila voćni sok.

Tomi i Anika pohitaju u susret Pipi.

- Došla nam je teta Laura - objasni joj Tomi - i zato nismo mogli k tebi.

- O, kako drago izgleda ta vaša teta! - uzvikne Pipi i proviri kroz lišće. - Moram s njome razgovarati. Ja tako volim stare, dobre tete.

Anika se malko uznemirila.

- Znaš, možda. . . možda bi bilo najbolje da malo. . . malo. . . malo manje govoriš - reče joj Anika. Sjetila se, naime, onog popodneva kad je Pipi toliko pričala da je Anikina mama bila vrlo nezadovoljna s njome. A Anika nije nipošto htjela da netko bude nezadovoljan s Pipi, koju je toliko voljela.

- Zarđa ne razgovaram s njome? - uvrijedeno će Pipi.

- Htjela ti to ili ne htjela, ja ću s njome popričati. Kad nas ljudi posjete, moramo biti ljubazni s njima. Ako budem samo sjedila i šutjela kao zalivena, vaša teta može pomisliti da imam nešto protiv nje.

- No dobro, dobro, ali jesi li sigurna kako treba razgovarati s tetama?

- Treba ih zabavljati, i to je sve - naglasi Pipi. - A to upravo namjeravam učiniti.

1 Pipi uđe u sjenicu. Najprije malko poklekne u znak pozdrava pred gospođom Settergren. A zatim, podigavši obrve, pogleda staru gospođu.

- Ali koga to vidim! Teta Laura! - glasno će Pipi. - Ljepša nego ikada! Mogu li dobiti malo soka kako mi se ne bi osušilo grlo ako možda

90 budemo razgovarale.

Posljednje su riječi bile upućene Tomijevoj i Anikinoj mami. Gospođa Settergren natoči soka Pipi u čašu, ali istodobno reče:

— Mala se djeca smiju pokazati, ali ne i čuti.

— Ih! - usprotivi se Pipi. - Pa ljudi imaju i oči i uši, nadam se. Pa premda me oči vole gledati, treba i ušima dati prigodu da mi se nadije. No neki ljudi misle da su uši dobili *samo* zato da njima strižu.

Gospođa se Settergren nije mnogo obazirala na Pipine riječi, već se obratila staroj gospođi:

— Kako se osjećaš, teta Laura? - susretljivo ju je upitala.

Teta je Laura djelovala pomalo zabrinutom.

— Loše je, loše - uzvratila. - Tako sam nervozna i smeta me svaka sitnica.

— Baš kao i moja baka - upade Pipi i bučno uroni keks u čašu sa sokom. — Ona se uzrujavala i bila nervozna zbog najbeznačajnijih stvari. Ako bi tako prolazila ulicom, pa bi joj se dogodilo da joj padne crijep na glavu, stala bi tako skakati, vrištati i zapomagati kao da se zbila nekakva nesreća. A jednom, zamislite, bila je na plesu s mojim tatom i plesali su mambo. Tata je strašno jak, pa je tako sasvim slučajno malo jače gurnuo baku, a ona poletjela preko cijele dvorane i zaustavila se baš usred kontra-basa. I u tili je čas opet počela vikati i zapomagati. Tada ju je tata zgrabio i držao je na rukama ispruženima kroz prozor na četvrtom katu ne bi li se malo smirila i prestala se toliko nervirati. Ma kakvi! »Odmah me pusti!« vriskala je. I što je moj tata mogao učiniti! Udovoljio joj je želji. I jasno, shvaćate, ni to nije bilo dobro. Poslije je tata govorio kako još nikada nije doživio nešto slično, i da jedna starica može toliko gnjaviti zbog sitnica. Uh, baš je to gadno kad netko ima slabe živce! - suosjećajno završi Pipi i novi keks umoči u svoj voćni sok.

Tomi i Anika nemirno su se meškoljili na svojim stolicama. Teta Laura zbunjeno je zatresla glavom, a gospođa Settergren požurila je kazati:

— Nadajmo se da će teti Lauri uskoro biti bolje.

— O da, sasvim sigurno - utješno će Pipi. — Tako je bilo i s mojom bakom. I ona je ozdravila. Uzimala je sredstva za umirenje.

— Koja to sredstva za umirenje? - stala se zanimati teta Laura. 91

- Otrov za lisice - uzvratu Pipi. - Punu veliku žlicu otrova za lisice. I to je odlučilo, rekla bih. Od toga je časa sjedila mirna kao miš punih pet dana ne progovorivši ni riječi. Tiha kao bubica. Potpuno zdrava - jednostavno rečeno! Nije više bilo nikakvih poskakivanja i vrištanja. Sada su joj mogli padati crepovi po glavi, jedan za drugim, no ona bi samo stajala i - uživala. Evo, dakle, načina kako da i teta Laura ozdravi. Baš kao što se to dogodilo i s mojom bakom.

Tomi se prikras do tete Laure i šapnuo joj u uho:

- Teta Laura, ne uzimaj joj za zlo to što priča. Sve to ona izmišlja. Nema ona nikakve bake.

Teta Laura kimne u znak razumijevanja. Ali je Pipi imala dobro uho i čula je što je Tomi šapnuta.

- Tomi ima pravo - upadne Pipi. - Nemam ja nikakve bake. Ona sasvim jednostavno - ne postoji. I zašto bi onda morala biti tako strašno nervozna?!

Teta Laura se okrene prema gospođi Settergren.

- Znaš, jučer sam doživjela nešto zaista osobito. . .

- Ali to nije moglo biti osobitije od onoga što sam ja doživjela prekjucher - poče ih Pipi uvjeravati. - Vozila sam se vlakom i dok je vlak bio u punoj brzini, kroz otvoreni prozor uletu jedna krava, a na repu joj visjela velika putna torba. Sjela je nasuprot meni i stala listati po voznome redu da vidi kad ćemo stići u Falkoping. Ja sam upravo jela sendviče, a imala sam ih mnogo, i to sa sušenim sledevima i kobasicama, pa kako sam mislila da je i ona gladna, ponudih i nju. Ona uzme jedan sendvič i s užitkom ga pojede.

Pipi zašuti.

- Zaista nešto osobito - ljubazno će teta Laura.

- Da, da, odista treba naći nešto slična takvoj kravi - nastavi Pipi. - Zamislite, uzeti sendvič sa sušenim sledem pokraj tolikih s kobasicama!

Gospođa Settergren i teta Laura prihvate se kave, a djeca voćnih sokova.

- Ah da, što sam ono htjela ispričati kad me ova naša mala sugovornica omela - opet započne teta Laura. - Jučer mi se dogodila takva

- Eh, kad je riječ o čudnim slučajnostima, sigurno će vam biti zabavno nešto čuti o Agatonu i Teodoru. Jednom, kad je tatin brod pristao u Singapuru, morali smo uzeti novoga mornara na brod. I tako smo pronašli Agatona. Bio je visok dva i pol metra i tako mršav da su mu, kad je došao na brod, zglobovi zveketali kao rep neke ljutite čegrtuše. Kosa mu bila crna kao vrana i padala mu sve do pasa, a u ustima je imao tek jedan žalac, ali tako dug da mu je dosezao sve do ispod brade. Moj je tata mislio da je Agaton ipak malo previše osebujan, pa ga isprva ne htjede uzeti na brod, no poslije se predomisli i reče kako bi možda ipak moglo biti od koristi takvo stvorenje na brodu ako negdje bude potrebno poplašiti konje. No da, i tako mi stigli u Hong Kong. A tamo nam je zatrebao još jedan mornar. Tako se pojavio i Teodor. I on je bio visok dva i pol metra, i njemu je poput vrane crna kosa dosezala do pasa, a u ustima je imao još dulji žalac. Agaton i Teodor strašno su nalikovali jedan drugome. Osobito Teodor. Bili su gotovo na vlas slični. Baš kao blizanci.

- Čudno, zaista čudno - reče teta Laura.

- Čudno?! - upita Pipi. - A što je bilo čudno u tome?

- Pa što su toliko bili nalik jedan drugome - odgovori teta Laura. - To je čudno.

- Ali ne. . . - rekne Pipi. - Nije tu bilo ništa čudnoga jer su oni doista i *blizanci*. I to obojica. Štoviše čak od rođenja.

I ona gotovo prijekorno pogleda tetu Lauru.

- Znaš, teta Laura, ja te uopće ne razumijem. Pa što bi moglo biti čudna u tome da dva jadona blizanca uspiju sličiti jedan drugome? Nisu oni tome krivi. I ne pomišljaj, teta Laura, da bi itko volio dragovoljno nalikovati Agatonu. Pa niti Teodor, što se toga tiče.

- No da, dobro - složi se teta Laura. - Ali kakve to ima veze s čudnom slučajnošću koju si spomenula?

- Pa dobro, ako ipak mogu doći do riječi u ovom društvu - odvrati Pipi - onda čujte o toj čudnoj slučajnosti. Zamislite, obojici, i Agatonu i Teodoru, nožni su prsti rasli prema unutra. Sasvim neprirodno. I tako bi im pri svakom koraku desni palac zapinjao o lijevi. Pa zar to nije čudna slučajnost?! Tako se barem palčevima činilo.

Pipi uzme još jedan keks. Teta Laura digne se za odlazak.

- Ali, teta Laura, pa vi ste obećali pričati o onom posebnom slučaju koji se jučer dogodio. . . - napomene gospođa Settergren.

- Pričekat ću s time do iduće zgrade - odgovori teta Laura. - Kad, naime, bolje razmislim, moj slučaj i nije bio baš tako osobit.

Teta Laura pozdravi Tomija i Aniku. A zatim pogladi Pipi po njezinoj riđoj kosi.

- Do viđenja, mala moja - reče joj. - Imaš ti pravo. Već se osjećam zdravijom i čini mi se da više nisam toliko nervozna.

- O, kako mi je drago - podvikne Pipi i čvrsto je zagrlila. - I znaš što, teta Laura! Mojem je tati bilo vrlo drago kad je na brod dobio i Teodora. Rekao je kako će sada moći zaplašiti i natjerati u trk dvostruko više konja negoli prije.

PIPI IDE U KUPNJU

jednoga lijepoga proljetnoga dana, kad je sunce sjalo, ptice cvrkutale, a vode tekle po svim jarcima, dotrčaše Tomi i Anika k Pipi. Tomi je ponio nekoliko kocki šećera za Pipina konja, pa se i on i Anika, prije negoli su ušli u kuću, zaustave na verandi, dadu mu šećer i potapšu ga. Kad su ušli, Pipi je još spavala. Kao i obično, s nogama na jastuku, a s glavom duboko ispod pokrivača. Anika je uštine za palac na nozi i vikne:

- Diž' se!

Nilson se već probudio i skočio na luster. I onda, malo-pomalo, poče micanje ispod pokrivača da bi najednom otuda izvirila ridokosa glava. Pipi otvori svoje jasne oči i nasmije se širokim osmijehom.

- O-ho, to ste me vi uštinuli za prst na nozi. A ja sanjala da je to moj tata, urođenički kralj, htio vidjeti jesam li dobila kurje oči.

Sjede zatim na rub kreveta i počne navlačiti čarape, najprije smeđu pa onda crnu.

- Istina, kurje se oči više ne mogu dobiti kad ih već jednom imate - zaključi i stane uvlačiti noge u svoje cipele dvostruko veće od njezinih stopala.

- Pipi, što ćemo danas raditi? - upita Tomi. Anika i ja nemamo škole.

- Tja, valja nam razmisliti. Plesati oko božićnoga drvca ne možemo, jer smo ga bacili prije tri mjeseca. Mogli bismo se i natjeravati po ledu cijelo prijepodne. Kopati zlato bila bi divna zabava, ali ni to ne ide jer ne znamo gdje zlata ima. Usput, ima ga najviše na Aljasci, ali tko bi tamo uspio pokraj onolikih kopača zlata. Ne, moramo pronaći nešto drugo.

- Da, nešto zgodno - rekne Anika.

Pipi splete kosu u dvije čvrste pletenice koje su joj stršale u stranu. Razmišljala je.

- A kako bi bilo da pođemo u grad i krenemo u kupnju? - predloži napokon.

- Ali mi nemamo novaca - primijeti Tomi

- Imam ja - umiri ga Pipi. I da bi to dokazala, ode do svoje torbe pune zlatnika. Zatim objema šakama zahvati u torbu i prebaci dohvaćene zlatnike u džep pregače, koji joj se nalazio baš na trbuhu.

- Kad bih još samo pronašla svoj šešir, bila bih odmah spremna za pokret - reče. Ali šeširu ni traga. Pipi najprije zaviri u sanduk za drva, ali, začudo, tamo ga ne bi. Zatim poviri u spremnicu za kruh u smočnici, ali u njoj nađe tek podvezicu za čarape, nekakvu pokvarenu budilicu i malo dvopeka. Tada čak pogleda i na policu za šešire, ali ni tamo nije bilo ničega osim tave za pečenje, nekog odvijajača i komadića sira.

- Pa tu nema baš nikakva reda i čovjek ne može naći ni najmanju sitnicu - zlovoljno će Pipi. - No ipak sreća što sam našla ovaj komad sira što sam ga već odavna tražila.

- Hej, šeširu, gdje si? - povikne Pipi. - Hoćeš li ići sa mnom u kupnju ili nećeš? Ako se odmah ne javiš, bit će prekasno.

Međutim, nikakav se šešir ne javi.

- Dobro. Sam je kriv kad je toliko glup. Ali da znaš, neću nikakvih žalbi kad se vratim kući - poruči mu Pipi oštro.

Nedugo poslije moglo se vidjeti kako se Tomi i Anika, a uz njih i Pipi s Nilsonom na ramenu polako kreću prema gradu. Sunce je divno sjalo, nebo bilo modro, a djeca radosna. Žuborilo je u jarku pokraj puta. Bio je to prilično dubok jarak, a u njemu dosta vode.

- Baš mi se sviđaju ovakvi jarci pokraj puta - reče Pipi i stupi bez razmišljanja u vodu. Dosegla joj je nešto preko koljena, a kad je vješto poskočila u njemu, poprskala je Tomija i Aniku.

- Igram se broda - objasni Pipi grabeći kroz vodu. No onda posrne i nađe se pod vodom.

- Točnije rečeno, podmornice - nastavi bezbrižno čim je nosom provirila na površinu.

- Ali, Pipi, pa sad si sasvim mokra - zabrinuto će Anika.

- Pa što je u tome loše?! - upita Pipi. - Tko kaže da djeca bezuvjetno moriju biti suha? Od hladne kupke postajemo samo zdraviji, čula sam pričati Samo u ovoj zemlji govore da djeca ne smiju hodati po jarcima. U Americi su jarci dupkom puni djece tako da ni za vodu nema mjesta. Djeca se u njima nalaze preko cijele godine. Zimi se, naravno, potpuno smrznu i onda im samo glave vire iz leda. Mame im tada donose juhe i mesa jer se sama ne mogu vratiti kući na objed. Ali zato su zdrava

Na proljetnome je suncu gradić bio baš lijep. Uske, kamenim kockama popločene ulice krivudale su kojekako između redova kuća. Po malim travnjacima, što su obrubljivali gotovo sve kuće, nicale su visibabe i šafrani. Gradić je bio pun prodavaonica. A toga je lijepoga proljetnoga dana mnogo ljudi ulazilo i izlazilo iz trgovina, pa su zvonca na vratima posvuda neprekidno zvonila. Domaćice su dolazile s košaricama kupiti kave, šećera, sapuna ili maslaca. A i mnogo je djece kupovalo coca cole ili gume za žvakanje. No ponajviše ih je bilo bez novaca, pa su ti nesretnici stajali ispred dućana i tužno promatrali sve one lijepe stvari u izlozima.

Upravo kad je sunce najljepše sjalo, izniknu tri malene prilike na glavnoj ulici. Bili su to Tomi, Anika i Pipi. Iza do kože mokre Pipi ostajao je moker trag.

- Kako smo sretni! - usklikne Anika. - Gledajte kako mnogo dućana, a u Pipinu je džepu od pregače sve puno zlatnika.

I Tomi bude radostan kad se sjetio zlatnika, pa visoko poskoči od veselja.

- Onda, hoćemo li početi?! - predloži Pipi. - Prvo i prvo, kupit ću glasovir.

- Pa dobro, Pipi - složi se Tomi - samo ti ipak ne znaš svirati glasovir.

- A odakle da znam da ne znam kad nikada nisam ni pokušala - odvrati Pipi. - Nikada ga nisam imala, pa tako nisam ni mogla pokušati svirati na njemu. A reći ću ti, Tomi, svirati glasovir bez glasovira, to zahtijeva vrlo mnogo vježbe prije negoli se išta nauči.

Međutim, na vidiku nigdje nikakve trgovine glasovirima. Umjesto toga djeca prodoše pokraj jedne drogerije. U izlogu je stajala velika kutija s kremom protiv sunčanih pjega, a pokraj nje kartončić na kojem je pisalo:

IMATE LI PROBLEMA SA SUNČANIM PJEGAMA?

- Sto to piše na kartončiću? - upita Pipi.

Tako mnogo Pipi ipak nije mogla pročitati jer nije htjela ići u školu s drugom djecom.

- Evo, piše: »Imate li problema sa sunčanim pjegama?« - pročita joj Anika.

-Je li? - zamišljeno će Pipi. - Pristojno pitanje zahtijeva i pristojan odgovor. Hajde, unidimo!

Pipi gurne vrata i uđe, a njoj za petama Tomi i Anika. Iza tezge stajala je postarija prodavačica. Pipi se uputi prema njoj.

— Ne! - odrješito reče Pipi.

— A što želiš? - upita je prodavačica.

— Neeee! - glasnije ponovi Pipi.

— Ne razumijem te što želiš reći - rekne joj prodavačica.

— Ne, ja *nemam* problema sa sunčanim pjegama - nato će Pipi.

Tek tada prodavačica shvati, ali onda se bolje zagleda u Pipi i uzvikne:

— Ali, drago dijete, pa tvoje je cijelo lice prekriveno pjegama.

— Istina je - uzvratila Pipi - ali ja nemam problema s njima. Dapače, ja ih volim! Zbogom!

I Pipi se uputi prema izlazu, ali se na vratima još jednom okrene i vikne:

— Ali ako nabavite neku mast pomoću koje se može dobiti još više pjega, pošaljite mi kući sedam-osam kutija.

Pipi odlučno krene dalje. Zaustavi se ispred prodavaonice bombona. Tamo je stajala čitava gomila djece udubljena u promatranje svih onih divota što su se širile iza stakla na izlogu. Velike kutije pune crvenih, modrih i zelenih bombona, čitave gomile guma za žvakanje i najizazovnije od svega - lizalice. Nije bilo nimalo čudno što se maloj djeci, koja su promatrala svu tu krasotu, s vremena na vrijeme otimao težak uzdah. Naime, ona nisu imala novaca. Niti prebijenog novčića.

— Pipi, hoćemo li u ovaj dućan? - oduševljeno predloži Tomi i povuče Pipi za opravu.

— Da, u *ovaj* dućan moramo svakako ući - naglasi Pipi.

I onda uđu.

— Molim vas osamnaest kilograma bombona - zatraži Pipi mašući zlatnikom.

Prodavačica samo zine. Nije bila naviknuta da netko kupuje to-
98 liko bombona odjednom.

- Misliš valjda osamnaest bombona? - upita.

- Mislim da želim osamnaest *kilograma* bombona - ponovi Pipi i položi zlatnik na tezgu.

I prodavačica bude odmah spremna i počne velike papirnate vreće puniti bombonima. Tomi i Anika stajali su postrance i pokazivali prodavačici ponajbolje vrste bombona. Bilo je tu divnih crvenih bombona, pa kad bi se neko vrijeme držali u ustima, odjednom bi se u ustima stvorila slasna gruda. Našlo se tu i zelenih, kiselih bombona, a ni oni nisu bili za odbacivanje. Izvrsni su bili i žele bomboni.

- Uzet ćemo po tri kilograma od svake vrste - predloži Anika. Tako i učine.

- Ako vas još zamolim za šezdeset lizalica i sedamdeset i dvije gume za žvakanje s okusom coca cole, onda mislim da će biti dosta dodavši tome i sto i tri čokoladne cigarete koliko ih popušim dnevno - zaključi Pipi. - Trebala bi mi i kolica kako bih sve to mogla odvesti.

Prodavačica joj reče da kolica može kupiti u trgovini igračaka odmah do njezina dućana.

Ispred trgovine s bombonima sada se već okupila gomila djece koja su gledala kroz izlog i gotovo im se zavrtjelo u glavi od uzbuđenja kad vidješe koliko bombona kupuje Pipi. Onda ona hitro skoči u trgovinu igračaka, kupi kolica i tren poslije već su u njima bile utovarene sve kupljene vrećice. Kad su izišli na ulicu, Pipi se ogleda oko sebe i povikne:

- Ima li među vama neko dijete koje *ne voli* bombone? Neka istupi!

Nijedno se dijete ne izdvoji iz gomile.

- Čudno, čudno - rekne Pipi. - No, a ima li neko dijete koje *voli* bombone?

Nasta opća gužva i dvadeset i troje djece, među njima i Tomi i Anika, pohrli prema Pipi.

- Tomi, otvaraj vrećice! - naloži mu Pipi.

Tomi učini što mu Pipi rekla. I nastala opće gutanje bombona kakvoga do tada ovaj gradić nije vidio. Sva djeca natrpala usta bombonima: slatkim crvenim, kiselim zelenim, želeima i svim mogućim drugim. A 99

čokoladnu se cigaretu može uvijek držati u kutu usana, jer se okusi čokolade i želea baš dobro slažu. Sa svih su strana pritrčavala nova djeca, a Pipi im dijelila šakom i kapom.

- Sve mi se čini da ću morati kupiti još osamnaest kilograma - ustvrdi Pipi. - Inače nam ništa neće ostati za sutra.

I Pipi kupi još osamnaest kilograma, ali joj ipak ne osta suviše mnogo za sutrašnji dan.

- Eh, a sada ćemo u sljedeće kupovanje - reče Pipi i uđe u trgovinu igračaka. Sva su je djeca slijedila. U trgovini bješe mnogočega divnog: malih željeznica i automobila koji su se mogli navijati, malenih, slatkih lutaka u prelijepim opravicama, servisa za lutke, pištolja na kapsle, kositrenih vojnika, psića i slonića od tkanine, oznaka za knjige, žabica i još mnogo čega drugog.

- Čime vas mogu poslužiti? - upita prodavačica.

- Svime pomalo - rekne Pipi i stane se, ispitujući, ogledavati po policama. - Žabice nam strahovito nedostaju, a i pištolji na kapsle - nastavi Pipi. - No možda se i predomislimo.

I onda Pipi izvuče iz džepa šaku punu zlatnika. Svako je dijete moglo pokazati što mu najviše treba. Anika se tako odlučila za predivnu lutku sa svijetlom, nakovrčanom kosom i ružičastom, svilenom opravam. Kad bi joj pritislili trbuh, lutka bi izgovorila riječ »mama«. Tomi zaželi zračnu pušku i parni stroj. I dobije ih. I sva su ostala djeca dobila ono što su pokazala, pa kada je Pipi završila s kupovanjem, u dućanu i nije preostalo baš mnogo čega. Samo nešto oznaka za knjige i nekoliko kocaka za gradnju. Pipi nije ništa kupila za sebe, ali je zato gospodin Nilson dobio malo zrcalo.

Neposredno prije negoli će izići iz dućana, Pipi je svakom djetetu kupila malu okarinu⁵, pa kad su se djeca pojavila na ulici, zaszvirala su u njih, a Pipi im je davala takt.

U glavnoj ulici postade tako živahno da je naposljetku došao i policajac vidjeti što se tu zbiva.

- Kakva je ovo dreka? - drekne policajac.

— To je svečana koračnica pukovnije iz Kronoberga - objasni mu Pipi. - Ali nisam posve sigurna da sva djeca sviraju baš tu koračnicu.

— Da ste odmah prestali! - zaurla policajac i prstima začepi uši. Pipi ga utješljivo potapša po ramenu i reče:

— Budi sretan što nismo kupili trombone⁵.

Ipak, malo-pomalo, utihnu okarine jedna za drugom. Na kraju ostala još jedino Tomijeva iz koje se s vremena na vrijeme čuo slabašan pisak. Policajac oštro reče kako u glavnoj ulici nije dopušten nikakav skup pa zato sva djeca moraju kući.

Djeca doista nisu imala ništa protiv toga. Ona su ionako htjela još večeras provozati svoje vlakove i automobile i smjestiti u postelju svoje nove lutke. Tako svi odoše kući sretni i zadovoljni. Toga dana čak ni večerali nisu.

Pipi, Tomi i Anika također krenuše kući. Pipi je za sobom vukla kolica. Usput je promatrala sve natpise mimo kojih su prolazili i sricala slova koliko je god to mogla bolje.

— Lj-e-k-a-r-n-a. . . - sricala je, a onda upita: - Nije li to mjesto na kojem se kupuju medukamenti?

— Da, ovdje se kupuju medikamenti, tj. lijekovi - ispravi je Anika.

— Eh, onda moram odmah ući i kupiti ih malo - odlučila Pipi.

— Pa ti nisi bolesna - napomene Tomi.

— Ako nisam, mogu postati - uzvratila Pipi. - Svake godine mnoštvo ljudi oboli i umre samo zato što nisu na vrijeme kupili medukamente. Ali mene neće zateći tako što.

U ljekarni je ljekarnik pretresavao iz posude neke pilule. Htio ih je još nekoliko pretresti u drugu posudu i onda zatvoriti ljekarnu jer je već bilo prilično kasno. Uto uđu Pipi, Tomi i Anika i pristupe tezgi.

— Molim vas četiri litre medukamenta - reče Pipi.

— A kakvi ti to lijekovi trebaju? - nestrpljivo će ljekarnik.

— Pa, najradije bih one koji koriste protiv bolesti - odgovorila Pipi.

Pipi.

⁵trombon ili pozauna - vrsta velike trube

- A protiv koje bolesti? - još nestrpljivije upita ljekarnik.

- Pa, nešto što pomaže protiv hripavca, pa kada cipela nažulja i želudac zaboli ili kad zrno graška zapne u nosu i sve slično tome. Bilo bi zgodno ako bi se tim medukamentom moglo i laštiti namještaj. Morao bi to biti neki odista praktičan medukament.

Ljekarnik joj odgovori kako nema nekog tako praktičnog i sve-stranoga lijeka. Tvrдио je kako za različite bolesti postoje i različiti lijekovi, a kada je Pipi spomenula još desetak raznih bolesti, ljekarnik ode u drugu prostoriju i uskoro se vrati. Zatim postavi na tezgu cijeli red bočica. Ljekarnik je, naravno, znao da se djeci ne smiju izdavati nikakvi lijekovi, a i primijetio je s kime ima posla, pa je na brzinu u bočice ulio različite sirupe, a na neke je bočice, reda radi prilijepio i naljepnicu SAMO ZA VANJSKU UPORABU, a što je značilo da se lijek smije upotrebljavati samo za premazivanje tijela izvana. Pipi plati, uzme svoje bočice i ode.

Tom i Anika su je slijedili. Ljekarnik pogleda na sat i zaključi kako je krajnje vrijeme da zatvori ljekarnu. Dobro zaboravi vrata za djecom i stane razmišljati kako će biti zgodno doći kući i nešto pojesti.

Vani Pipi postavi pred sebe sve svoje bočice.

- Oh, pa zaboravila sam gotovo najvažnije! - uzvikne.

Budući da su vrata već bila zaključana, Pipi kažiprstom snažno i dugo stane tiskati zvonce. Tom i Anika začuše kako je u ljekarni resko zazvonilo. Trenutak poslije otvori se prozorčić na vratima. Bio je to prozorčić na vratima ljekarne na kojem se može kupiti lijek ako ga netko zatreba noću. Ljekarnik isturi glavu. Lice mu bilo sasvim porumenjelo od ljutnje.

- A što sad opet hoćeš? - srdito upita Pipi.

- Oprosti mi, dragi ljekarniče - poče Pipi - no sjetila sam se nečega. Ljekarnik koji se tako dobro razumije u bolesti sigurno će znati što je zapravo bolje kad čovjeka zaboli želudac - pojesti toplu krvavicu ili cijeli trbuh staviti u vodu pa da se namače?

Ljekarnikovo lice postane ljubičasto.

- Gubi se! - vikne. - I to odmah, jer inače. . .

I zalupi prozorčićem.

- Bože moj, kako li se ovaj razljuti! Netko bi mogao povjerovati

Ona još jednom pozvoni. Ne prođe ni sekunda, a ljekarnik se i opet pojavi na prozorčiću. Sada je već bio opasno ljubičast u licu.

- Možda je krvavica malo teže probavljiva - postavila je Pipi mogućnost i sasvim prijateljski pogledala ljekarnika. Ovaj ne izusti ni riječi, već bučno zalupi prozorčićem.

- Eh, pa što se tu može - reče Pipi slegnuvši ramenima - onda ću svakako pokušati s toplom krvavicom. Neka sam sebe okrivi ako stvari krenu loše.

Onda mirno sjedne na stube ispred ljekarne i poreda svoje bočice.

- Zamislite kako su ti odrasli ljudi nepraktični. Evo, ovdje imam, no da vidimo. . . da. . . osam bočica, a sve je skupa moglo divno stati u jednu. No sreća što imamo malo običnog, zdravog razuma.

No srećom je i ljekarnik imao malo tog običnog, zdravog razuma.

Rekavši to, Pipi odčepi sve bočice i pretoči lijekove u jednu jedinu, malo veću. Snažno je zatim promućka, a potom prinese ustima i ispije nekoliko dobrih gutljaja. Anika, koja je znala da je dio tih lijekova samo za vanjsku uporabu, malko se uznemiri.

- Ali, Pipi! - uzbuđeno će Anika. - Pa kako znaš da neki od ovih lijekova nisu otrovni?

- Vidjet ću - opravda se Pipi. - Znat ću već sutra ujutro. Ako budem i dalje živjela, znači da nisu otrovni.

Tomi i Anika počnu razmišljati o tome. Nakon kratkog vremena Tomi će nesigurno i ponešto obeshrabreno:

- Da, ali ako su ipak otrovni, što će biti onda?

- Tada možete uzeti ovo što je preostalo u bočici i time olaštiti namještaj u blagovaonici - odgovori Pipi. - Otrovni ili ne, medukamenti ipak neće biti kupljeni uzalud.

Zatim uzme bočicu i stavi je u kolica. Tu je već bio Tomijev parni stroj i zračna puška zajedno s Anikinom lutkom i vrećicom s pet malih, crvenih bombona. To je još jedino preostalo od svih onih trideset i šest kilograma. U kolicima je sjedio i Nilson. Bio je umoran i htio se voziti.

- Usput vam moram reći da je to, sve mi se čini, bio baš dobar medukament. Osjećam se već mnogo zdravijom. A posebice zdravom i 103

veselom na - repu. I onda počne vrtjeti amo-tamo svojom stražnjicom. I tako, polagano se klimajući, krene s kolicima prema svojoj kući - Pipinovcu. Tomi i Anika hodali su pokraj nje i osjećali kako ih malo, malo boli - želudac.

PIPI PIŠE PISMO I IDE U ŠKOLU, ALI SAMO NAKRATKO

U, anas smo - rekao je Tomi - Anika i ja pisali svojoj baki.

- Je li? - bez zanimanja će Pipi i nastavi miješati po loncu drškom svoga kišobrana. - A ja ću danas imati baš divan objed - reče Pipi i stane njuškati. - Kažu da treba kuhati jedan sat i neprekidno miješati, a poslužuje se odmah i bez đumbira. Što si ono rekao? Da si pisao svojoj baki?

- Da - odvrati Tomi sjedeći na Pipinu sanduku za drva i mlata-
rajući nogama. - Uskoro ćemo zasigurno dobiti i odgovor od nje.

- A ja nikada ne primam nikakvih pisama - razljučeno će Pipi.

- Pa ti i ne pišeš - primijeti Anika. - Ne može se očekivati neko pismo ako i sami ne pišemo. A sve je to zato što ne želiš ići u školu. Kako ćeš naučiti pisati ako ne ideš u školu?

- Ali ja znam pisati. Poznajem čitav niz slova. Fridolf, onaj mor-
nar na tatinu brodu, naučio me čitavom mnoštvu slova. A kad baš dođem u škripac sa slovima, uvijek ima brojeva s kojima se čovjek može poslužiti. Pa, naravno, znam ja pisati! Samo ne znam o čemu? Sto se obično piše u pismima?

- Pa. . . - zaoklijeva Tomi. - Najprije obično pitam baku kako je i napišem joj da sam ja dobro. A poslije toga pišem malo o vremenu i tako nešto. Danas sam joj pisao kako sam ubio velikoga štakora u našem po-
drumu.

Pipi se poče meškoljiti i razmišljati.

- Baš je šteta što ja ne dobivam nikakvih pisama. Sva ih druga
djeca dobivaju. Tako to dalje ne bi išlo. Pa kad već i nemam bake koja bi mi pisala, neće biti tako loše ako napišem pismo samoj sebi. Učinit ću to, evo, odmah sada.

Zatim otvori vrata na peći i proviri unutra.

- Tu je jednom bilo neko pero ako se ne varam.

I doista. To neko pero bilo je, pa i ostalo ovdje. Pipi ga uzme. Onda raspolovi papirnatu vrećicu i smjesti se uz kuhinjski stol. Namršti čelo i činilo se da je duboko uronila u razmišljanje.

- Ne smetajte mi sada, razmišljam - upozori ih.

Za to vrijeme Tomi i Anika počnu se zabavljati s Nilsonom. Naizmjenice su mu skidali i odijevali njegovo maleno odjelce. Anika ga čak pokuša položiti u njegov zeleni krevetić u kojem je i inače spavao. Htjela se igrati medicinske sestre. Tomi je trebao biti liječnik, a jadni Nilson, naravno - bolesno dijete. Ali to Nilsonu očito nije bilo po volji, pa se izvuče iz krevetića, poskoči i repom se objesi o luster. Pipi podiže pogled sa svoga piskaranja.

- Glupavi Nilson! - vikne na njega. - Pa tko je vidio da bolesna djeca vise repom zakvačenim za luster?! Barem ne ovdje, u ovoj zemlji. Čula sam govoriti da se to događa u Južnoj Africi. Tamo dijete, čim dobije malu vrućinu, objese o luster, i tako ostaje visjeti sve dok ne ozdravi. No valja primijetiti da mi ipak nismo u Južnoj Africi.

Napokon se Tomi i Anika okane Nilsona i posvete česanju kovanja. A ovome bilo vrlo drago čim mu priđuše na verandi. Njuškao im po rukama da vidi nose li mu kocke šećera. Nisu ih donijeli, no Anika odmah otrči i vrati se s nekoliko kockica.

Za to je vrijeme Pipi pisala i pisala. Naposljetku je i pismo bilo gotovo. Pipi nije imala omotnice, pa sada Tomi otrči kući i donese jednu. Dade joj i marke. Na omotnici Pipi sasvim ispravno ispiše svoje ime:

Gospođica
Pipilota Duga Čarapa
Vila Pipinovac

- Što si napisala u tom svom pismu? - pitala je Anika.

- A odakle da ja to znam? - čuo se Pipin odgovor. - Pa još ga nisam primila.

Upravo je u tom trenutku poštar prolazio mimo vile Pipinovac.

- Kadikad bude i sreće pa čovjek sretne poštara kad ga zaista i treba - ustvrdi Pipi. Zatim istrči na put.

- Budite tako dobri pa odmah odnesite ovo pismo Pipi Dugoj Čarapi - obrati mu se. - Hitno je.

Poštar najprije pogleda pismo, a onda Pipi.

- Pa zar nisi ti Pipi Duga Čarapa? - upita je.

- Pa naravno da jesam. A što ti misliš da bih ja trebala biti? Valjda etiopska kraljica?

- Ma dobro, u redu, ali zašto onda sama ne uzmeš ovo pismo?
- nastavi poštar ispitivati.

- Zašto sama ne uzmem ovo pismo?! Pa zar bih ga sama morala uzeti?! O ne, sad je to ipak malo previše! Zar smo do toga došli da svatko sam sebi nosi pisma? Čemu će onda poštari? Onda ih sve skupa možemo baciti u staro željezo. Nikad nisam čula nešto tako bedasto. Ne, ne, moje momče, ako tako budeš pazio na svoj posao, nikad od tebe upravitelja pošta, vjeruj mi.

Poštar zaključio da će ipak biti najbolje učiniti joj po volji. Zato pođe i ubaci pismo u poštanski sandučić vile Pipinovac. Još gotovo i nije palo u sandučić, a Pipi ga već izvuče.

- O, kako sam znatiželjna! - reče Tomiju i Aniki. - To je prvo pismo koje sam primila u svom životu.

Svi troje sjednu na stube od verande, a Pipi razdere omotnicu. Tomi i Anika čitali su preko njezina ramena. U pismu je stajalo:

Drraga Pipi.

t8 Ja - pišem na 100 lu a pisati Su zamene 3
ce. O 2 lit ću Ja To. 100 je S Tobom! Je si 8 ljena?
Da ni si o 5 bolesna; Jasam 100 po 100 zdrava.

Vrjeme nije loše, u 5 ak je TOmi iz 9 ao
VELIKOG štakora?

Puno Pozz draga Od

Pipi.

— O, vidi, Tomi! - uzbuđeno će Pipi. - Pa u mom pismu piše slično kao i u tvom pismu baki. Sad sam sigurna da je to pravo pismo. Čuvat ću ga dokle god budem živa.

Zatim stavi pismo u omotnicu, a omotnicu u jednu od malih ladicu komode iz dnevne sobe. Tamo je ostalo još mnogo, mnogo lijepih stvari iako su i Tomi i Anika već dobili darove odande.

- U svakom slučaju imaš premnogo pravopisnih pogrešaka - primijeti Tomi kad je Pipi ubacila pismo u ladicu.

- Svakako bi trebala krenuti u školu i naučiti bolje pisati - dometne Anika

- Hvala na savjetu - uzvratu Pipi. - Bila sam ja tamo, i to cijeli dan, i nakupila se tolikoga znanja da mi ono još i danas bućka po lubanji.

- Ovih dana idemo na izlet - upadne Anika. — Cijeli razred.

- Strašno! Baš strašno! - zaključí Pipi i zagriže jednu od svojih pletenica. — A ja, razumije se, ne smijem s vama samo zato što ne idem u školu. Točno je da ljudi misle kako nekome mogu činiti bilo što samo zato što taj nije išao u školu i ne zna tablicu gložjenja.

- Tablicu *množenja*! - naglašeno je ispravi Anika.

- Pa zar to nisam i rekla?! Tablicu *gložjenja*.

- Ići ćemo čak deset kilometara duboko u šumu. I tamo ćemo se igrati - dražio ju je Tomi.

- Strašno! - još jednom će Pipi.

* * *

Sljedećega je dana bilo tako toplo i lijepo da je svim učenicima ovoga gradića bilo uistinu teško mirno sjediti u svojim klupama. Učiteljica je otvorila sve prozore i pustila suncu neka jurne u učionicu. Jedna je breza rasla nedaleko školske zgrade, a sasvim gore pri njezinu vrhu sjedio je maleni čvorak i zviždukao tako veselo da su ga Tomi i Anika, a i njihovi drugovi iz razreda samo slušali ne mareći nimalo što je 9 puta 9-81.

Odjednom Tomi poskoči od iznenađenja.

- Pogledajte, učiteljice - vikne i prstom pokaže kroz prozor.

- Eno, tamo je Pipi!

Svi dječji pogledi skrenuše u tom smjeru. I zaista. Na jednoj je brezinoj grani sjedila - Pipi. Grana se pružala gotovo do vanjskoga lima na prozorskoj dasci.

- Hej, učiteljice! Hej, dječurlijo!

- Zdravo, draga Pipi! - odvrati joj učiteljica. - Što hoćeš?

- Zamolila bih te da mi kroz prozor dobaciš malo tablice glo-

108 ženja - odgovori joj Pipi. - Onoliko koliko bi dostajalo pa da vam se mogu

priključiti na izletu. A ako ste izmislili i neka nova slova, možeš mi dobaciti i njih.

- A zar ti ne bi svratila malo k nama? - pitala je učiteljica.

- Radije ne bih - iskreno prizna Pipi i ugodno se zaveli na grani.

- Samo bi mi se sve poremetilo u glavi. Tamo kod vas sve je tako dupkom ispunjeno znanjem da bi se moglo nožem rezati. Ali, učiteljice - nastavi Pipi puna nade - ne misliš li da bi malo znanja ipak moglo izletjeti kroz prozor i prilijepiti se uza me. Tek toliko da bih s vama mogla na izlet.

- Pa. . . to bi se moglo dogoditi - uzvratila učiteljica i nastavi s računom. Svoj je djeci bilo drago što je Pipi sjedila vani na grani. Svi su oni dobili od nje bombona i igračaka onoga dana kad je išla u grad kupovati. Nilson je, dakako, također bio s Pipi i djeci bješe zgodno kad su ga vidjeli kako se prebacuje s grane na granu. Gdjekad bi skočio i na prozor, a jednom se u velikom skoku smjestio na Tomijevu glavu i počeo ga češati po njoj. Ali tada učiteljica upozori Pipi da pozove Nilsona, jer je Tomi upravo toga trenutka morao izračunati koliko je 315 podijeljeno sa 7, a to se ne može s majmunom u kosi. Kad vas pritom i češe! No unatoč svemu danas nije ionako moglo biti nikakva učenja. Proljetno sunce, pa čvorak, a usto Pipi i Nilson! Ne, to je ipak bilo previše za djecu!

- Danas ste nemogući, djeco - zaključila učiteljica.

- Pa da, imaš ti pravo, učiteljice - javi se Pipi s drveta.

- Iskreno govoreći, današnji dan nije ni najmanje pogodan za gloženje.

- Ali mi radimo dijeljenje - odgovori netko.

- Na takav se dan ne bi trebalo baviti nikakvim »-enjem«, osim veseljenjem - dobaci Pipi.

Tad se učiteljica preda.

- Možda bi im ti mogla održati sat veseljenja?! - predloži joj učiteljica.

- Ne mogu, nisam ti ja baš neki stručnjak u veseljenju - odvratila Pipi i spusti glavu prema zemlji svinuvši noge u koljenima preko grane. Tako su joj njezine riđe pletenice zamalo dodirivale tlo. - Ali ja ti znam za jednu školu u kojoj se ništa drugo nije učilo osim veseljenja. Na rasporedu je sati preko svih satova pisalo Veseljenje.

- Je li? - u čudu će učiteljica. - A gdje je, molim te, ta škola?

- U Australiji - jedva dočeka Pipi. - U jednom naselju uz željezničku prugu što vodi prema jugu.

Sjedne zatim na granu i oči joj se počnu svjetlucati.

- A kako to izgleda kad imaju te satove Veseljenja? - upita učiteljica.

- Eh, to ti je različito - uzvratí Pipi. - Najčešće počinje tako da djeca jedno za drugim iskaču kroz prozor. Onda podignu strahovitu galamu i ponovno pojure u učionicu i tu do mile volje skaču po klupama.

- A što im kaže njihova učiteljica? - zanimala se učiteljica.

- Ona?! Pa i ona skače s njima. Bolje od svih ostalih. Zatim se djeca mlate kakvih pola sata, tako otprilike. Učiteljica stoji pokraj njih i bodri ih. A ako kiša pada, sva djeca skinu odjeću sa sebe i izjure na kišu, pa tamo plešu i hopsaju. Učiteljica im na orguljama svira neku koračnicu kako bi mogli plesati i skakati po taktu. Neki od učenika stanu ispod žlijeba ne bi li se što bolje istuširali.

- A je li? Doista? - nepovjerljivo će učiteljica.

- Pa da! Nego što?! - pokuša je Pipi uvjeriti. - To je uistinu vesela škola. Jedna od najboljih u Australiji. No nalazi se daleko na jugu.

- Da, da, mogu zamisliti - zaključí učiteljica. - No kako bilo da bilo tamo lijepo, ipak u ovoj školi takvog veseljenja neće biti.

- Baš šteta - tužno će Pipi. - Kad bi tu trebalo skakati po klupama, možda bih i ja došla k vama na sat-dva.

- Pričekaj sa skakanjem, Pipi, dok ne odemo na izlet - reče joj učiteljica.

- Zar ću uistinu i ja smjeti s vama?! - uzvikne Pipi i tako se razveseli da se natraške prebaci i skoči s drveta. - Eh, to ću svakako pisati i ispriopovijedati onima u Australiji. Pa onda neka se bave svojim veseljenjem kolikogod hoće, što se mene tiče. Jer izlet je u svakom slučaju ipak nešto ljepše.

/utem kojim su prolazili čulo se koračanje mnogobrojnih nogu, mnogo priče i vike. Bio je tu Tomi s naprtnjačom na leđima, pa Anika u sasvim novoj lanenoj opravi, zatim njihova učiteljica i svi ostali učenici iz razreda osim jednoga nesretnika kojega je baš toga dana, kad je trebalo poći na izlet, zabolio vrat. A ispred svih jahala je Pipi na svome konju. Iza nje smjestio se Nilson i držao u ruci svoje džepno zrcalo. Sjedio je i igrao se bacajući odbleske sunca sa zrcala, a posebice je pokazivao zadovoljstvo kad bi mu odblesak uspjelo uputiti Tomiju u oči.

Anika je bila posve sigurna da će upravo danas biti kiše. Bila je u to toliko uvjerena da se već unaprijed ljutila. Ali zamislite, kakve sreće ponekad bude: sunce je i dalje sjalo punom snagom premda je bio dan određen za izlet, pa je Anikino srce, dok je gazila putem u svojoj posve novoj opravi, poskakivalo od zadovoljstva. Uostalom, sva su djeca izgledala sretno i uzbuđeno. Duž puta rasle su mlade vrbe, a na jednom su mjestu naišli na polje prepuno maslačaka. Sva djeca odluče ubrati snop vrbina pruća i kitice maslačaka, ali - na povratku kući.

- Kako divan, divan dan! - uzdisala je Anika i promatrala Pipi koja je sjedila na svome konju uspravno baš poput nekog generala.

- Eh, tako mi lijepo nije bilo sve odonda kada sam boksala s onim boksačem teške kategorije u San Francisku - reče Pipi. - Hoćeš li i ti malo jahati?

Anika rado pristane i Pipi je podigne pred sebe na konja. Čim su to vidjela druga djeca, naravno da su i ona poželjela uzjahati konja. Učiteljica im dopusti, pa su se svi redom našli na konjskim leđima, iako Anika i Tomi malko duže od ostalih. A onda su jednu djevojčicu nažuljale cipele, pa je za cijelo vrijeme puta smjela sjediti iza Pipi. Ali ju je zato Nilson povlačio za pletenice što je više i jače mogao.

Cilj je izleta bila Čudovišna šuma, kako se zvala ta uistinu čudno divna šuma. A kad su već gotovo bili na cilju, Pipi skoči sa sedla, potapša svoga konja i reče:

- Sad si nas dosta nosio i umorio se. Ne treba se samo jedan iscrpljivati cijelo vrijeme.

Tada podigne konja na svoje snažne ruke i ponese ga sve dok nisu stigli do čistine na kojoj učiteljica predloži da se zaustave. Pipi se ogleda naokolo i vikne:

- Izlazite sada sva čudovišta, jedno za drugim, pa da vidimo tko je najjači!

Kad joj je učiteljica objasnila da u toj šumi nema nikakvih čudovišta, Pipi bude gorko razočarana.

- Čudovišna šuma bez čudovišta! Što sve ljudima ne pada na um! Uskoro će izmisliti požar bez vatre i sječu božičnih borova bez borova. Iz čiste škrtosti. Ali onoga dana kada otvore trgovine bombona bez bombona, eh, onda ću se ozbiljno porazgovarati s njima. No da, a što onda preostaje negoli da čovjek sam postane čudovište.

I onda se dade u takvu paklensku dreku da je učiteljica morala začepiti uši, a više se djece dobrano uplaši.

- Hajdemo se igrati da je Pipi čudovište - s oduševljenjem predloži Tomi izaplješće vlastitom prijedlogu.

Svoj se djeci ovaj prijedlog učini zgodnim, pa se tako »čudovište« smjesti u obližnju pećinu gdje mu je trebalo biti zaklonište. Sad su djeca naokolo trčala, zadirkivala »čudovište« i poskakujući vikala:

- Što nam mo - žeš, ču - do - vi - šte? Tra - la - la - la - la!

A onda se uz dreku pojavi »čudovište« i stane ih ganjati tako da su se morala razbježati na sve strane i posakrivati. One koje je uhvatilo, »čudovište« bi odvelo u svoj brlog da ih skuha za objed. Međutim, ponekad bi i tim uhvaćenicima uspjelo pobjeći dok bi »čudovište« izišlo pohvatati novu djecu. No pritom su se morali penjati uz pećinu, a to nije bilo nimalo lako. Bio je tu samo jedan borić za koji se moglo uhvatiti, pa su djeca morala pokazati mnogo spretnosti i pomno paziti gdje će staviti nogu. U svemu je tome bilo vrlo mnogo napetosti, pa su djeca zaključila kako je to najljepša igra koju su ikada igrala. Za to je vrijeme učiteljica ležala u travi i samo bi s vremena na vrijeme pogledavala što rade.

- Ovo je najdivljije čudovište koje sam ikada vidjela - mrmrljala je za sebe.

A i bilo je. »Čudovište« je skakalo i urlikalo, prebacilo bi po tri-četiri dječaka preko ramena i zatim ih odnosilo u svoju rupu. Kadšto bi

112 se strahovitom brzinom uspjelo uz najviše stablo i baš kao majmun skakalo

s grane na granu. Kadikad bi se bacilo na svoga konja i u galopu dohvaćalo djecu koja bi pokušala pobjeći između drveća. Tada bi ih jednostavno bacilo ispred sebe na konja i odjahalo najvećom brzinom prema svojoj rupi urlajući:

- Sad ću vas skuhati za objed!

Bila je to tako lijepa igra da djeca ne bi nikad prestala s njome. Međutim, nenadano nastade mir i tišina pa kad su Tomi i Anika dotrčali da vide što se dogodilo s »čudovištem«, zateknu ga kako sjedi na nekom kamenu i nekako čudno promatra nešto što je držalo u ruci.

- Mrtva je, sasvim mrtva - reče »čudovište«.

A ta je mrtva bila malena ptičica. Srušila se iz svoga gnijezda i ubila od udarca o tlo.

- O, jadna mala! Baš šteta! - govorila je Anika.

»Čudovište« zakima glavom.

- Pipi, pa ti plačeš - najednom će Tomi.

- Plačem? Ja? - usprotivi se Pipi. - Jasno je da ne plačem.

- Ali oči su ti sasvim pocrvenjele - uporno će Tomi.

- Pocrvenjele? - začudi se Pipi i od Nilsona posudi njegovo džepno zrcalce da vidi. - Zar ti to zoveš »pocrvenjeti«? Onda si trebao biti s mojim tatom i sa mnom u Bataviji. lamo je živio starac u kojega su oči bile tako crvene da mu je policija zabranila pojavljivanje na ulici.

- A zašto to?

- Zato što su ljudi zamjenjivali njegove oči s crvenim svjetlima na semaforu. Shvaćaš? Tako bi se, gdje god bi taj starac prolazio, promet sasvim obustavio. Crvene oči, no da! Pa valjda ne mislite da ću proplakati zbog jednoga голуždravoga ptičeta!

- Što nam mo - žeš, ću - do - vi - šte? Tra - la - la - la - la!

Odasvud dotrče djeca da vide gdje se to »čudovište« zadržalo.

Tada »čudovište« uzme malo ptiče i položi ga oprezno na postelju od meke mahovine.

- Kad bih mogla, ponovno bih ga oživjela - reče Pipi duboko uzdahnuvši. A odmah zatim poče strahovito urlati.

- Sad ću vas skuhati za objed - svud se orilo od Pipine dreke.

Uz veselu vrisku djeca su se razbježala između grmova.

Je dna je djevojčica iz razreda - zvala se Ula - stanovala u neposrednoj blizini Čudovišne šume. Mama joj je rekla neka pozove svoju učiteljicu i svoje školske drugove pa, dakako, i Pipi, k njima u vrt na voćne sokove. I tako, kad su se djeca do mile volje naigrala igre »čudovišta«, napenjala se po brijegu, naveslala u čamcima po velikom jezeru u šumi i nagledala onih koji su se usuđivali skakati s jedne poviše stijene, Ula predloži da pođu k njezinoj kući na sokove. Učiteljica, koja je već pročitala knjigu od korica do korica, složi se s Ulinim prijedlogom. Skupi svu djecu i tako napustiše Čudovišnu šumu.

Putem je neki čovjek vozio u kolima tovar vreća. Bile su teške, a bilo ih je i mnogo. A konj - star i umoran. Odjednom se kola jednim kotačem nađu u jarku. Čovjek koji se, usput budi rečeno, zvao Blomsterlund, strahovito se rasrdi. Mislio je da je krivnja do konja. Izvuče bič i čas poslije počne padati tuča oštih udaraca po konjskim leđima. Konj se naprezao i vukao pokušavajući svim snagama izvući kola ponovno na put, ali bez uspjeha. Blomsterlund se još više razbjesci i još jače stane udarati po konju. Baš ga u tom trenutku spazi učiteljica. Bila je izvan sebe od sažaljenja prema jadnom konju.

- Kako možete tako nemilosrdno udarati jednu životinju? - obrati se ona Blomsterlundu.

On načas presta bičevati konja i otpljune prije negoli odgovori.

- Ne gurajte nos u ono što vas se ne tiče - odvrati Blomsterlund. - Moglo bi vam se inače dogoditi da svi skupa iskusite ovaj bič.

Tada još jednom otpljune i nastavi bičevati konja. Jadna je životinja cijelim tijelom podrhtavala. A onda, kao munja, projuri kroz gomilu djece - Pipi. Nos joj sasvim pobijelio. A kad bi Pipi nos pobijelio, to je značilo da je užasno ljutita, znali su to Tomi i Anika. Sjurila se ravno na Blomsterlunda, uhvatila ga oko pasa i bacila visoko u zrak. Čim se vratio na zemlju, uhvati ga još jednom i baci opet. Tako je četiri, pet, šest puta putovao Blomsterlund zrakom ne znajući što se to s njim zbiva.

- U pomoć! U pomoć! - vikao je u divljem strahu.

Napokon se, uz mukli udarac, nađe na čvrstom tlu. Bič je, putujući zrakom, izgubio. Pipi se isprsi ispred njega i podboči rukama.

- Da više nisi tukao konja - reče mu odrješito. - Da to više ne

tipa kao što si ti, a koji je tukao svoga konja. Imao je na sebi neku vrlo kićenu i lijepu odoru, pa sam mu zaprijetila da ću ga, ako samo još jednom bude udario svoga konja, tako izlupati da mu od njegove lijepe odore neće ostati ni končića. I zamisli, tjedan dana poslije ponovno je udario konja. Još mi je dan-danas žao one lijepe odore.

Blomsterlund je stajao na cesti posve zbunjen.

- Kamo ćeš s tim tovarom? - upita ga onda Pipi.

Blomsterlund uplašeno pokaže prema nekoj kućici koja je stajala udaljena komad puta.

- Tamo. . . kući. . . - promuća.

Pipi tada ispreže konja koji je još uvijek drhtao što od umora, što od straha.

- Tako, konjiću moj! - obrati mu se Pipi. - A sad ćeš čuti druge gusle!

Potom ga podigne i odnese na svojim snažnim rukama kući u staju. Konj bješe jednako iznenađen kao i njegov gazda.

Djeca i učiteljica ostali su stajati na putu očekujući Pipin povratak. A Blomsterlund je stajao pokraj svoga tovara i češkao se po glavi. Nije mu bilo jasno kako će ga otpremiti kući. Uto, evo i Pipi. Uzme jednu od najtežih vreća i natovari je Blomsterlundu na leđa.

- Tako! - reče Pipi. - Nek' vidimo jesi li isto tako sposoban nositi vreće kao što možeš bičevati.

I Pipi uzme bič.

- Zapravo bi te trebalo malo dohvatiti s ovim ovdje jer si se i sam pokazao savršenim u bičevanju. Ali ti je bič malko iskidan - reče i otkine komadić biča. - Potpuno iskidan - ispravi se, pa uzme bič i rastrga ga u sitne, sitne djeliće.

Blomsterlund s mukom krene kući prteći vreću na ledima, ali ne prozbori ni riječi. Pipi zatim uhvati kola za rudo i odvuče ih do Blomsterlundove kuće.

- S obzirom na sve, to te neće ništa stajati - dobaci mu Pipi pošto je smjestila kola ispred Blomsterlundove staje. - Učinila sam to po svojoj dobroj volji. A i ona zračna putovanja neka ti budu badava.

I onda ode. Blomsterlund je dugo stajao i piljio za njom.

- Živjela Pipi!!! - klicala su djeca kad se Pipi vratila. I učiteljica je bila vrlo zadovoljna Pipinim činom.

- To si dobro izvela - pohvali je. - Treba biti dobar prema životinjama. A i prema ljudima, razumije se.

Pipi tada zadovoljno sjede na svoga konja.

- Bila sam možda i preplemenita prema tom Blomsterlundu - ustvrđi. - Toliko je letio, a sve - besplatno.

- Zato i jesmo mi na Zemlji da budemo dobri i susretljivi jedni prema drugima - poučno će učiteljica.

Pipi se postavi na glavu u sedlu i stane mahati nogama.

- He. .. he. . . he. . . - vragoljasto se smijuckala. - A reci, učiteljice, a zašto su onda drugi na Zemlji?

U Ulinu je vrtu stajao velik, prostrt stol. Na njemu bješe tako mnogo različitog peciva i kolača da su djeci samo sline tekle, pa sva požuriše naći svoje mjesto uza stol. Na jednom je kraju stola sjedila Pipi. Prvo joj je bilo da utrpa dva okrugla peciva u usta. Tako je s poput kugli zaobljenim obraščićima sličila malenim anđelima sa slika u crkvama.

- Pipi, običaj je pričekati da nas najprije ponude - prijekorno će joj učiteljica.

- Nae bruni tu zbog maene - procijedi Pipi kroz puna usta. - Kod maene naeidae svae po pravelema.

Baš tada joj pride Ulina mama. U jednoj je ruci nosila vrč sa sokom, a u drugoj posudu s kakaom.

- Sok ili kakao? - upita je ona.

- Saft e kakao - jedva izgovori Pipi. - Šaft za jaedan, a kakao za dluge kolaše.

I onda uzme i vrč i čajnik iz ruku Uline mame i potegne po dobar gutljaj iz svakoga.

- Cijeli je svoj život provela na moru - pokuša učiteljica objasniti zaprepaštenoj Ulinoj mami.

- Da, shvaćam - kimnula je Ulina mama i odlučila ne obraćati pozornost na Pipino loše ponašanje.

- Hoćeš li koji paprenjak? - upita je zatim i pruži Pipi pladanj s paprenjacima.

- Pa čini mi se da hoću - odgovori Pipi hihoćući se vlastitoj veselosti. - Malo im je neuspio oblik, no vjerujem da su svakako dobri - nastavi i zagrabi punom šakom. A onda spazi neke lijepe, crvenkaste kolače koji su stajali malo podalje na stolu. Povuče malo Nilsona za rep i došapne mu:

- Otrči tamo i donesi mi od onih ružičastih. Uzmi dva, tri komada.

I Nilson se zaputi preko stola, a iz čaša je počeo prskati sok.

- Nadam se da si sada sita - reče Ulina mama, kad joj je Pipi poslije pristupila i zahvalila se na čašćenju.

- Pa, sita baš nisam, ali sam zato ostala vdo žedna - odvrati Pipi češkajući se iza uha.

- No da, nije bilo baš mnogo čega da se ponudi - ispričavala se Ulina mama.

- No, no, u redu je. Bolje išta nego ništa! - prijateljski je utješio Pipi.

Tada učiteljica odluči malko porazgovarati s Pipi o njezinu ponašanju.

- Čuj, mala moja Pipi - reče joj dobroćudno. - Vjerojatno i ti želiš postati doista otmjenom damom kad jednom odrasteš, zar ne?

- Misliš jednom od onih s velom preko nosa i tri podvoljka ispod brade? - upita Pipi.

- Mislim na neku damu koja znade kako se valja ponašati, uvijek je pristojna i zna se ophoditi s ljudima. Zar takvom doista otmjenom damom ne bi htjela postati?

- O tome moram razmisliti - odvrati Pipi. - Jer znaš, učiteljice, ja sam već prije odlučila da ću, kad odrastem, postati - gusarica.

A onda časkom razmisli.

- Međutim, čuj, učiteljice, zar se ne bi moglo biti istodobno i gusarica i Doista Otmjena Dama. Naime, u tom slučaju. . .

Učiteljica nije mislila da je to moguće.

- Au, pa za što da se onda odlučim? - nesretno će Pipi.

Učiteljica joj reče da bez obzira koji životni put odabere, neće joj smetati ako se nauči malo bolje ponašati. Jer, sasvim je jasno da se netko ne smije vladati za stolom ovako kao Pipi maloprije.

- Bit će jako teško naučiti kako se to treba ponašati - uzdahne Pipi. - Zar mi ne bi mogla reći nekoliko najvažnijih pravila?

Učiteljica joj uznastoji sve protumačiti na što jednostavniji način, a Pipi ju je sa zanimanjem slušala. »Ne smije se ništa uzeti prije negoli nas ponude, ne smije se na tanjur uzeti više od jednog kolača, ne smije se jesti nožem, ne smije se češkati dok razgovaramo s drugima, ne smije se činiti ovo, ne smije ono. . .« Pipi je zamišljeno kimala glavom.

- Odsad ću svakoga dana ustajati sat ranije i vježbati - obeća - pa da tako naučim sve te trikove, ako se slučajno predomislim i ne postanem gusarica.

Malo dalje od učiteljice i Pipi sjedila je Anika u travi. Zadubljena u misli, čeprkala je po nosu.

- Anika! - oštro podvikne Pipi. - Sto to radiš? Sjeti se da Jedna Doista Otmjena Dama kopa po nosu samo kad je sasvim sama!

Učiteljica zaključila da će biti dosta za danas i da treba krenuti kući. Sva djeca stanu u red. Samo je Pipi ostala sjediti u travi. Lice joj imalo napeti izraz kao da nešto osluškuje.

- Što se događa, Pipi? - upita je učiteljica.

- Čuj, učiteljice - Pipi će. - Smije li Jednoj Doista Otmjenoj Dami kruliti u želucu?

Sjedila je tiho i zadržavala isti napeti izraz lica i dalje osluškujući.

- Jer ako *ne* smije - završi Pipi - bit će ipak bolje da postanem - gusaricom.

PIPI IDE NA SAJAM

petinom godišnje održavao se sajam u gradiću u kojem je živjela Pipi. Sva su djeca bila silno oduševljena što će se dogoditi tako nešto divno. Toga dana gradić je izgubio svoj svakidašnji izgled. Posvuda su se gurali ljudi, zastave su se vijorile, a na trgu bješe mnogo natkrivenih tezgi na kojima se moglo kupiti najdivnije stvari na svijetu. Sve je bilo tako ispunjeno životom i nemirom da je i sama šetnja ulicama pružala uzbudljiv doživljaj. Najljepše od svega bješe veliko zabavište s vrtuljcima, streljanama, kazalištem i nizom ostalih prelijepih stvari. A uza sve to i zvjerinjak sa svim mogućim zvijerima koje postoje: tigrovima, golemim zmijama, majmunima i morskim lavovima. Dovoljno je bilo i samo zastati pred zvjerinjakom i poslušati sva ona čudnovata mumljanja i riku, koja se inače za cijela života ne bi čulo. A ako biste imali novaca, mogli ste, naravno, i ući i sve to vidjeti i doživjeti.

Nije zato bilo nikakvo čudo što je i Anika sva podrhtavala od uzbuđenja kad je ujutro na sajmeni dan stajala odjevena za izlazak, ili što je Tomi onako u žurbi progutao u jednom zalogaju gotovo cijeli sendvič sa sirom. Tomijeva i Anikina mama pitala je svoju djecu žele li s njom poći na sajam. Oni su malko oklijevali, no na kraju ipak priznaše kako bi radije išli s Pipi.

- Znaš - objašnjavao je Tomi Aniki dok su jurili kroz vrata na ulazu u vrt vile Pipinovac - mislim da će ipak biti uzbudljivije ako Pipi bude s nama.

Anika se potpuno slagala s Tomijem.

Pipi ih je već odjevena i spremna čekala usred kuhinje. Najzad je pronašla svoj stari šešir oblika mlinskoga kotača. Bio je, naime, u drvarnici.

- Sasvim sam zaboravila da sam u njemu ovih dana nosila drva - reče Pipi i natisne šešir na oči. - Nisam li baš lijepa?

Tomi i Anika to nisu nipošto mogli poreći. Zacrnila je obrve ugljenom i namazala usne i nokte. Odjenula je vrlo lijepu plesnu opravu koja joj je sezala do zemlje. Na leđima je imala dubok izrez ispod kojega je provirivao crveni grudnjak. Ispod ruba oprave nazirale su se njezine velike crne cipele, no ovaj su put bile ljepše negoli obično jer je na njih privezala zelene rozete, a što bi činila samo u vrlo svečanim zgodama.

- Smatram da moram izgledati kao Jedna Doista Otmjena Dama kad se već ide na sajam - ustvrđi Pipi i sitnim koracima krene putem toliko otmjeno koliko se najviše moglo u tako velikim cipelama. S vremena na vrijeme dohvatila bi rub oprave i rekla glasom znatno različitim od njezina uobičajenog:

- Divno! Baš divno!

- A što ti je to »divno«? - upita je Tomi.

-Ja! - samozadovoljno će Pipi.

A Tomiju i Aniki se činilo da je za vrijeme sajma bilo divno *baš sve*. Divno je bilo gurati se s ljudima po ulici. Divno je bilo hodati trgom od jedne tezge do druge i promatrati sve one krasote od tamo izloženih stvari. Pipi kupi Aniki crveni svileni rubac, a Tomi je dobio kapu sa štitnikom kakvu je oduvijek priželjkivao, no kako se takva kapa nije sviđela njegovoj mami, to je nikada prije nije dobio. Na drugoj tezgi Pipi kupi dva staklena sata ispunjena do vrha malenim crvenkastim i bijelim bombonima.

- O, kako si dobra, Pipi! - reče Anika i stisne svoj sat.

- O, divno! - govorila je Pipi. - Baš divno! - nastavljala je hvatajući se za rub oprave.

Rijeka je ljudi tekla prema gradskom središtu. Pipi, Tomi i Anika uplivaše u nju.

- Kakav život! - oduševljeno usklikne Tomi.

Orguljice su svirale, vrtuljak se vrtio, ljudi galamili i smijali se. Bacanje strelica u metu i razbijanje porculanskih predmeta bješe u punom jeku. Kod streljane ljudi su se gurali ne bi li pokazali svoje sposobnosti gadanja u metu.

- Eh, ovo bih htjela malko pobliže promotriti - reče Pipi i povuče Tomija i Aniku za sobom prema streljani. Baš u tom času kod streljane nije bilo nikoga pa je žena koja je tamo dodavala puške i ubirala novac bila neraspložena. Troje djece, pa to nisu nikakve mušterije! Nije ih ni pogledom udostojala. Pipi je sa zanimanjem promatrala ploču s metama. Sastojala se od povelika starca od kartona u modrom kaputu i okrugla lica poput kružnice. Pokraj lica isticao se njegov jarko crveni nos. A to je bila upravo ona točka u koju je trebalo ciljati. Ako baš i ne biste pogodili sam taj crveni nos, valjalo je barem pokušati pogoditi negdje u njegovu blizinu. Hitac koji ne bi pogodio lice računao se kao promašaj.

Malo-pomalo ženu je za tezgom počelo smetati što djeca tu i dalje stoje. Željela je mušterije koje će gađati i plaćati.

- Što je? Dokle ćete visjeti ovdje na ogradi? - bijesno će žena.

- Ma ne - ozbiljno uzvratu Pipi. - Pa mi ne visimo, već sjedimo na trgu i krčkamo orahe.

- Buljite ovdje već pola sata - nato će žena još bjesnije. - Čekate da netko dođe i počne gađati, je li?

- A ne, ni to - odgovori Pipi. - Čekamo tebe da počneš izvoditi salta.

Upravo u tom trenutku stigne neki otmjeni gospodin sa zlatnim lančićem na trbuhu. Uzme jednu od pušaka i stane je vagati u ruci.

- Kako bi bilo da ispucam jednu seriju - reče on. - Tek da pokažem kako se to radi.

Obazre se oko sebe da vidi ima li gledatelja. Ali nije bilo nikoga osim Pipi, Tomija i Anike.

- Gledajte, djeco - samouvjereno će on - tako ćete dobiti prvu pouku iz vještine gađanja. Evo kako se to radi.

1 onda podigne pušku do obraza. No prvi metak ne pogodi. Promašaj! Drugi metak isto tako - promašaj! Treći i četvrti, promašaj za promašajem. Peti pogodi starca od kartona negdje nisko dolje u bradu.

- Očajna puška - srdito progunda otmjeni gospodin i odbaci oružje. Tada je uzme Pipi i napuni.

- O, kako ovaj stric krasno gađa! - rekne Pipi. - Pucat ću *upravo* onako kako nas je ovaj gospodin naučio, ali *drugiput*, a ne sada.

I onda:

Pang, pang, pang, pang, pang! Pet je hitaca pogodilo kartonsko-ga starkelju točno usred nosa. Pipi pruži ženi u streljani jedan zlatnik i ode odande.

Vrtuljak je bio toliko privlačan da je i Tomiju i Aniki gotovo zastao dah od uzbuđenja. Moglo se sjesti na drvene konjiće - crne, bijele i smeđe. Imali su pravu grivu i činili se živima. Nisu im nedostajala ni sedla ni uzde. Moglo se odabrati konja kakvoga se god htjelo. Pipi kupi ulaznica za čitavi zlatnik. Dobila ih je toliko da su jedva stale u njezin veliki novčanik.

- Da sam dala još jedan zlatnik, valjda bih dobila cijeli taj vrtuljak - reče Tomiju i Aniki koji su je čekali.

Tomi se odluči za crnoga, a Anika za bijeloga konja. Pipi smjesti svoga Nilsona na jednoga vranca koji je izgledao prilično divlje, a Nilson se odmah prihvati posla i stane tragati za ušima u njegovoj grivi.

- Pa zar će se i Nilson voziti na vrtuljku? - začuđeno će Anika.

- Pa naravno - uzvratila Pipi. - Da sam se sjetila, povelala bih i svoga konja. I njemu bi trebalo malo rasonode. Pa kad bi jedan konj jahao na drugom, bilo bi to nešto posebno u konjskome svijetu.

Sama Pipi bacila se u sedlo jednom smeđem konju, a trenutak poslije vrtuljak je, uz svirku orguljica, krenuo.

Divno je bilo voziti se na vrtuljku, mislili su Tomi i Anika. A i Pipi se činila radosnom. Dubila je na glavi u sedlu svoga konja ispruživši noge ravno uvis. Njezina duga oprava za ples pala joj je preko vrata. Ljudi koji su stajali pokraj vrtuljka vidjeli su samo crveni grudnjak, zelene gaćice i usto Pipine duge, tanke noge, jednu sa smeđom, a drugu s crnom čarapom. No da, i njezine goleme crne cipele koje su se razigrano bacakale amo-tamo.

- Eto, tako je to kad se Jedna Doista Otmjena Dama vozi na vrtuljku - rekla je Pipi pošto je prva vožnja završila.

Čitav jedan sat vrtjela su se djeca na tom vrtuljku, no na kraju se Pipi toliko zamutilo u glavi da je vidjela tri vrtuljka umjesto jednoga.

- Teško mi je odlučiti na kojem bih se vozila i zato mislim da je najbolje krenuti dalje - zaključila Pipi.

Preostalo joj je još mnogo, mnogo ulaznica pa ih podijela mališanima koji su naokolo stajali i nisu se vozili na vrtuljku jer nisu imali novaca kojima bi platili vožnju.

Ispred jednog šatora stajao je momak i pozivao:

- Nova predstava počinje za pet minuta. Pogledajte jedinstvenu dramu »Ubojstvo grofice Aurore« ili »Tko se to šulja grmljem?«

- Ako ima nekoga tko se tu smuca grmljem, onda moramo ustanoviti tko je to, i to odmah - predložila Pipi Tomiju i Aniki.

- Dodite, krenimo!

Pipi pride prozorčicu na kojem su se prodavale karte.

- A ne bih li mogla ući uz pola cijene ako čvrsto obećam da ću gledati samo jednim okom? - upitala je u nenadanom napadaju štedljivosti.

Međutim, prodavačica nije htjela ni čuti o tome.

- Nigdje ne vidim nikakva grmlja, a ni bilo koga tko bi se šuljao - neraspoloženo će Pipi, kad su se ona, Tomi i Aniki smjestili sasvim do zavjese.

- Pa još nije počelo - primijeti Tomi.

U istom se trenutku otvori zavjesa, a po pozornici je amo-tamo hodala grofica Aurora i lomila ruke. Djelovala je silno zabrinutom. Pipi je sve to promatrala s velikim zanimanjem.

- Očito je da je tužna - prišapne Pipi Tomiju i Aniki. - Ili je negdje bode sigurnosna igla.

No grofica je Aurora bila doista tužna. Dizala je svoje oči prema stropu i žalila se:

Ima li igdje stvorenja tako tužnog kao ja?! Oduzeše mi djecu, muž mi nestao, a okružena sam lupežima i razbojnicima koji me žele ubiti.

- Uh, kako je to strašno čuti! - rekne Pipi, a oči joj se zacrvene.

- Htjela bih već biti mrtva - zavapi grofica Aurora.

Tada Pipi brižne u gorak plač.

- Ali,aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaadruga moja, ne govori tako - jecala je. - Bit će bolje. Djeca će se već pronaći, a tebi neće biti tako teško pronaći nekog drugog muža. Ima toliko mo-ma-ka. .. - isprekidano i jecajući govorila je Pipi.

A onda upravitelj kazališta - a to je bio onaj isti čovjek što je stajao ispred šatora i vičući pozivao na predstavu - pride Pipi i upozori je da će odmah morati napustiti kazalište ako ne ušuti.

- Pokušat ću - složi se Pipi i stane trljati oči.

Bješe to strahovito uzbudljiva drama. Tomi je cijelo vrijeme nervozno okretao i vrtio svoju kapu, a Anika je stiskala ruke u pesnice. Pipine su se oči sjajile. Ni na trenutak nije skidala oka s grofice. Jadna je grofica trpjela sve više i više. I tada pođe u vrt dvorca ne sluteći nikakvo 123

zlo. Začuje se uzvik. Bila je to Pipi. Naime, spazila je nekog momka kako stoji iza drveta i nije odavao nikakav prijateljski dojam. I grofica Aurora je očito začula neko pucketanje jer reče prestrašenim glasom:

- Tko se to šulja grmljem?

-Jaču ti reći - živahno će Pipi. - Tamo ti je neki gadan, lukavi stvor crnih brkova. Bjež' u onu drvarnicu i čvrsto se zaključaj iznutra.

Upravitelj kazališta i opet pride Pipi i naloži joj da odmah napusti kazalište.

- Pada groficu ostavim samu s onim tamo tipom?! Eh, onda me još ne poznajete - uzvratu Pipi.

Za to se vrijeme drama na pozornici odvijala dalje. Odjednom je onaj gadan tip pojurio iz grmlja i oborio se na groficu Auroru.

- Ha! Sad ti je došao posljednji čas! - prosiktao je kroz zube.

- No, to ćemo još vidjeti! - dovikne mu Pipi i u jednom se skoku nađe na pozornici. Plačući, uhvati onog lupeža oko pasa i baci ga u gledalište.

- Kako si samo mogao. . .?! - šmrkala je Pipi. - Što ti je grofica kriva? Zar ne znaš da je ostala i bez djece i bez muža. Pa ona je sasvim sa. . . a. . . a. . . ma. . .!

Pipi pride grofici koja se nemoćno spustila na klupu u vrtu.

- Dođi i stanuj kod mene u Pipinovcu ako hoćeš - tješila ju je Pipi.

Glasno plačući, Pipi otetura iz kazališta, a odmah za njom Tomi i Anika. Slijedio ih je upravitelj kazališta prijeteći pesnicama. Međutim, gledatelji su pljeskali smatrajući da je to bila sasvim zgodna predstava.

Na ulazu otre Pipi nos o opravu i reče:

- A sad se moramo malo razveseliti jer je sve ovo bilo i suviše tužno

- Zvjerinjak! - vikne Tomi. - Nismo bili u zvjerinjaku.

I tako pođu tamo. No najprije svrate do kioska u kojem su se prodavali sendviči, pa Pipi svakome kupi šest sendviča i tri velike boce soka.

- Uvijek ogladnim kad se ovako isplačem.

U zvjerinjaku bješe mnogo čega što se moglo vidjeti. Jedan slon i dva tigra u istom kavezu i više morskih lavova koji su mogli jedan drugome dobacivati lopte, pa gomila majmuna, jedna hijena i dvije goleme zmijurine. Pipi odmah odvede Nilsona do kaveza s majmunima pa neka se pozdravi sa svojim rođacima. U kavezu je sjedio i jedan ostario, žalostan čimpanza.

- Vidi, Nilson - upozori ga Pipi. - Sad lijepo pozdravi. Mislim da je to jedan od tvojih starijih rođaka - djedov sestrić preko očeve strine i majčine tete.

Nilson podigne svoj slamnati šeširić i pozdravi što je mogao uljudnije. Ali čimpanzi nije bilo ni na kraj pameti da mu odzdravi.

Obje su zmijurine ležale u velikoj kutiji. Jednom na sat lijepa krotiteljica zmija, Njemica, koju su zvali Fraulein (č. otprilike »frojlajn« sa značenjem »gospođica«) Paula vadila bi ih iz kutije i pokazivala na maloj pozornici. Djeca su imala sreću jer je upravo sada morala početi predstava. Anika se jako bojala zmija. Stalno je držala Pipi za ruku. Fraulein Paula podigla je jednu od zmija - veliku i grdnu rugobu - i pustila je da joj se poput udava ovije oko vrata.

- Sve mi se čini da je to neka vrsta udava - prošapće Pipi Tomiju i Aniki. - Pitam se koje je vrste ona druga.

Zatim Pipi pride kutiji i podigne drugu zmiju. Ta je bila još veća i ružnija. Pipi je savije oko vrata upravo onako kao što je to učinila i Fraulein Paula. Svi ljudi u zvjerinjaku zavrishu od užasa. Fraulein Paula baci svoju zmiju u kutiju i pojuri ne bi li spasila Pipi od sigurne smrti. Pipina se zmija uplaši zbog buke koja je nastala, a nekako joj nije bilo ni jasno zašto bi se baš morala nalaziti oko vrata neke ridokose djevojčice umjesto - kao što bješe naučena - oko vrata Fraulein Paule. Zato odluči ostati djevojčici u poučnoj uspomeni, pa stegne oko nje svoje tijelo zahvatom koji bi mogao zdrobiti i vola.

- Hej, ne okušavaj ti te stare trikove na meni - mirno će Pipi. - Znaj da sam ja vidjela i malo veće zmije od vas dvije ovdje. U Indokini.

Pipi se onda kao od šale oslobodi zmije i stavi je natrag u kutiju. Tomi i Anika, posve blijedi, samo su ukočeno stajali.

- I ovo je bio udav - zaključio Pipi i pričvrstio podvezicu na čarapi koja joj se ustajala. - Baš kao što sam i mislila.

Fraulein Paula dugo ju je grdila na njemačkom jeziku. A svim ljudima u zvjerinjaku oteo se sada uzdah olakšanja. No odahnuli su malko prerano jer je to očito bio dan tijekom kojega se još mnogo štošta trebalo zbiti.

Nitko nije shvaćao kako se tako nešto moglo dogoditi. Tigrove su hranili velikim, crvenim komadima mesa. A čuvar je životinja poslije izjavio da je on sasvim sigurno dobro zatvorio vrata kaveza. Naime, zvjerinjakom se prolomio strahovit vrisak:

- Tigar je pobjegao!

Da, da, to se dogodilo. A što je zapravo bilo? Tamo je, naime, ispred zvjerinjaka ležao tigar, žutoprugasta zvijer, povijena, spremna na skok. Ljudi su se razbježali na sve strane. Međutim, jedna je djevojčica ostala pritiješnjena u jednom kutu, sasvim blizu tigra.

- Ostani tamo! Ne miči se! - dovikivali su joj ljudi u nadi da će je tigar ostaviti na miru ako se ne bude micala.

- Sto da radimo? - pitali se ljudi uzbuđeno mašući rukama.

- Trčite po policiju! - predloži netko.

- Pozovimo vatrogasce! - doda drugi.

- Dovedite Pipi Dugu Čarapu! - reče Pipi i istupi naprijed. Zatim stane na nekoliko metara od tigra i stane ga mamiti:

- Mic. . . mic. . . mic. . .

Tigar opasno zareži i pokaže svoje strahovite zube. Pipi mu zaprijeti podignutim prstom.

- Čuj, ti, neka znaš, ako me ugrizeš, ugrist ću i ja tebe, a onda teško tebi.

Tada tigar skoči ravno na nju.

- A što je to sada? Zar ti ne znaš za šalu? - reče Pipi i odbaci ga sa sebe.

Uz stravično režanje, od kojeg se svim ljudima ledila krv u žilama, tigar se po drugi put baci na Pipi. Bilo je jasno da je želi dohvatiti za grlo.

- Dobro, kao što hoćeš - vikne mu Pipi. - Ali ne zaboravi da si

Jednom mu rukom stisne njušku, a onda ga, nježno zagrlivši, ponese u kavez čitavo vrijeme pjevuckajući pjesmicu:

*Macu malu imam ja,
imam ja, imam ja!
Tra-la-la-la... la-la-la...
la-la-la... la-la-la...*

Tada ljudi i po drugi put odahnuše s olakšanjem, a onda je ona mala djevojčica, što je bila pritiješnjena u kutu, potrčala svojoj mami i rekla da više nikada neće ići ni u kakav zvjerinjak.

Tigar je poderao Pipinu opravu, pa je ona sada promatrala krpe na sebi i upitala:

- Ima li tko škare?

Fraulein Paula ih je imala. Više se nije ljutila na Pipi.

- Evo ih, mala, hrabra djevojčice!

Pipi ih uzme i odreže poveći komad iznad koljena.

- Taaaako. . . - s olakšanjem će Pipi. - Sad sam još otmjenija. S izrezom na opravi i gore i dolje. Nema mi para!

I ona ode hodajući tako otmjeno da su joj se koljena sudarala pri svakom koraku.

- Divno! - divila se hodajući.

Moglo bi se pomisliti da je sada nastao mir na sajmu. Međutim sajmovi nisu nikada potpuno mirni i pokazalo se da su ljudi i ovoga puta odahnuli nešto prerano.

U ovom je malenom gradiću živio i jedan razbijač, nečuveno jak čovjek. Sva su ga se djeca bojala. Uostalom, ne samo djeca. Bojali su ga se, naprosto - svi. Štoviše i policajci bi se sklanjali s puta kad bi skitač Laban bio ratoboran. A takav nije bio uvijek, osim kad bi se opio pivom. A opijao bi se baš na sajmene dane. I upravo je sada, vičući i urlajući, pristizao glavnom ulicom. Oko sebe je lamatao svojim strahovito snažnim rukama.

- Sklanjajte se s puta - vikao je - jer Laban dolazi.

Ljudi su se, uplašeni, uklanjali prema zidovima kuća, a mnoga djeca zaplakaše od straha. Policije nigdje na vidiku. I tako se malo-pomalo 127

Laban približavao mjestu na kojem se održavao sajam. Izgledao je strašan s onako dugom, crnom kosom što mu je visjela niz čelo, svojim velikim, crvenim nosom i jednim zlatnim zubom, koji mu je virio iz usta. Ljudima koji su se okupili na sajmu činio se opasnijim od onoga tigra.

U jednom je kiosku neki sićušan starac prodavao kobasice. Laban krene ravno prema njemu, udari pesnicom o tezgu i vikne:

- Ovamo kobasice! I to brzo!

Starac mu hitro posluži kobasicu.

- Šest kruna, molim - prozbori ponizno.

- A ti, znači, i naplaćuješ kobasice - reče mu Laban. - Pa zar i onda kad ih prodaješ jednom takvom krasnom momku kao što sam ja?! Je li, starče? Daj mi još jednu!

Starac mu odgovori neka najprije plati ono što je već dobio. Tada Laban uhvati starca za uho i pošteno ga prodrma.

- Ovamo s još jednom kobasicom! - vikne. - U trenu!

Starac se ne usudi učiniti ništa drugo, pa bude kako mu je Laban zapovjedio. No ljudi koji su naokolo stajali stanu negodujući mrmljati. Jedan je između njih, štoviše, bio toliko hrabar pa reče:

- Sramota je tako postupati s jednim starcem.

Nato se Laban okrene. Prostrijeli ljude svojim zakrvavljenim očima:

-Je l' to ovdje netko zakašljao? - upita.

Tada se ljudi uznemire i počnu razilaziti.

- Stojte! - zaurla Laban. - Prvoga koji se makne maznut ću po tintari. Stojte, rekao sam. Jer sad će vam Laban nešto pokazati.

I onda zagrabi punu šaku kobasica i počne se s njima loptati. Bacao je kobasice u zrak i dohvaćao neke od njih ustima, neke rukama, a mnoge su pale i na zemlju. Jadan starčić gotovo da zaplače. Tada se iz gomile izdvoji neka sitna pojava.

Pred Labanom se ispriječi Pipi.

- A čiji li mu je to derančić? - reče ona nježno. - Što će njegova

Laban ispusti divljački krik.

- Zar ti uvijek svoj radio otvaraš na najjače?

Laban prijeteći podigne pesnicu i zaurla:

- Balavice jedna! Hoćeš li da od tebe napravim palačinku prije negoli ušutiš?

Pipi je stajala podbočenih ruku i sa zanimanjem promatrala

Labana.

- Kako ti to radiš s kobasicama? - upita ga. - Zar ovako?

Pa baci Labana visoko u zrak i stane se loptati njime. Ljudi su klicali od oduševljenja. Starac, prodavač kobasica, pljeskao je svojim izbornim rukama i smijao se.

A kad je Pipi bila gotova, na podu se nalazio silno uplašeni Laban i zbunjenim se pogledom osvrtao na sve strane.

- Čini mi se da se Labanu ide kući? - prijeteći će Pipi.

Laban nije imao baš ništa protiv toga.

- No najprije treba platiti još neke kobasice - istim će glasom

Pipi.

Laban se podigne i plati osamnaest kobasica. Potom ode bez ijedne riječi. I od toga dana više nije bio onaj stari Laban.

- Živjela Pipi! - klicali su ljudi.

- Hip - hip - hura za Pipi! - pomagali su im Tomi i Anika.

- U našem gradu više ne treba policije - reče netko. - Dok nam je Pipi Duge Čarape. . .

- Imaš pravo - upadne drugi. - Pobrinut će se ona i za tigrove i za skitnice.

- Jasno je da policije biti mora - uzvratu Pipi. - Pa valjda netko mora paziti da svi bicikli budu pravilno krivo parkirani.

- O, Pipi, kako si sjajna! - hvalila ju je Anika dok su se djeca vraćala kući sa sajma.

- Da, da, i sjajna i divna - odvrati Pipi i uhvati se za rub oprave koji se sada nalazio visoko iznad koljena. - Pravo rečeno - divna!

i3 vakoga dana, čim bi se vratili iz škole, Tomi i Anika bi pojurili u Pipinovac. Čak ne bi ni učili kod kuće, a ni svoje zadaće ne bi napisali, već bi knjige ponijeli sa sobom i radili kod Pipi.

- Dobro - složila se Pipi. - Sjednite ovdje i čitajte. Možda se tako nešto znanja prilijepi i za mene. Ne zato što bih osjećala da mi je ono potrebno, već stoga što ne znam kako da postanem Jednom Doista Otmjenom Damom ako ne znam koliko Hotentota ima u Australiji.

Tomi i Anika sjedili su uz kuhinjski stol s otvorenim knjigama zemljopisa pred sobom. A Pipi nasred stola s podvijenim nogama.

- Ali zamislite! - rekne Pipi i, duboko razmišljajući, stavi prst na nos. - Zamislite kad bih upravo sada naučila koliko ima Hotentota. Ja naučila, a ono jednom Hotentotu pade na pamet da dobije upalu pluća i umre. I sve onda uzalud jer mi pobrka brojku koju sam naučila. Tako i opet ne bih mogla postati Jedna Doista Otmjena Dama.

Razmišljala je dalje.

- Netko bi ipak morao reći tim Hotentotima neka se ponašaju tako da ne bude pogrešaka u vašim knjigama - zaključi Pipi.

Kad bi Tomi i Anika naučili svoje zadaće, onda bi započelo ono - divno. Ako bi vrijeme bilo lijepo, igrali bi se u vrtu, jahali malko konja ili bi se uspeli na krov drvarnice, sjedili tamo i pili kavu, a možda bi se i popentrali na onaj stari, iznutra truli hrast i uvlačili u njegovu utrobu. Pipi je govorila kako je to vrlo vrijedno drvo jer u njemu rastu boce sa sokovima. A tome je i doista bilo tako. Naime, svaki put kad bi se djeca spustila u svoje skriveno mjesto u hrastu, našla bi tamo tri boce soka koje su čekale na njih. Ni Tomi ni Anika nisu mogli shvatiti kamo to nestaju prazne boce, no Pipi im objasni da one jednostavno uvenu čim budu prazne. Da, doista čudno drvo, zaključili su Tomi i Anika. Ponekad bi u drvetu izrasli i kolači od čokolade, no to bi se događalo samo četvrtkom, govorila je Pipi. Zato su Tomi i Anika dobro pazili da se svakoga četvrtka nađu u stablu i uberu taj čokoladni kolač. Pipi reče kako će - samo ako bude imala vremena drvo redovito zalijevati - u njemu porasti i sendvič-

Kad bi padala kiša, ostajali su u kući, a ni onda im nije bilo dosadno. Razgledavali bi sve one lijepe stvari iz ladica Pipine komode ili bi sjedili ispred štednjaka i gledali kako Pipi peče palačinke ili prži jabuke, ili bi se pak uvlačili u sanduk za drva, sjedili tamo i slušali kako Pipi priča uzbudljive priče iz onog vremena dok je plovila morima.

— Užasno, kakva je oluja bješnjela! - pričala bi Pipi. - Čak su i ribe oboljele od morske bolesti i htjele na kopno. Sama sam vidjela jednog morskog psa s licem posve pozelenjelim od muke, a jedna je hobotnica sjedila i držala se za čelo sa svim svojim mnogobrojnim rukama. Ehehej, kakva je to oluja bila!

— Pa zar se nisi bojala? - upita je Anika.

— Zamisli da si pretrpjela brodolom! - primijeti Tomi.

— No, što se toga tiče, tu se zaista ne mogu potužiti - odvrati Pipi. - Doživjela sam ja već toliko brodoloma da ih se više i ne plašim. Barem ne u prvim trenucima. Nije me bilo strah ni kad je vjetar otpuhivao rezance iz juhe, pa ni onda kad je kuharu otpuhnuo zubalo iz usta. Ali kad sam vidjela da je od brodske mačke ostala samo koža, a mačka, onako gola i bez kože odjedrila u zrak na put prema Dalekom istoku, eh, onda sam se počela osjećati pomalo nelagodno.

— Ja imam knjigu koja govori o brodolomu - reče Tomi.

— Zove se »Robinson Crusoe«.

— Ah da, to je divna knjiga - upadne Anika. - O Robinsonu kako je došao na pusti otok. . .

— Jesi li ti, Pipi, ikada doživjela takav brodolom poslije kojega si stigla na neki pusti otok? - pitao je Tomi, smjestivši se udobnije u sanduku za drva.

— Pa to bi se moglo reći - naglašujući reče Pipi. - Nekoga tko je doživio toliko brodoloma kao ja, trebalo bi sa svijećom tražiti. Prema meni je i Robinson u sjeni. Ima svega oko osam ili deset otočića na Atlantskom i Tihom oceanu na koje *nisam* isplivala poslije brodoloma. Svi se oni nalaze na posebnoj crnoj listi u turističkim priručnicima.

— Nije li krasno živjeti na nekom pustom otoku? - upita Tomi. - I ja bih se na jednom rado našao.

- To je lako urediti - uzvratila Pipi. - Nema oskudice u otocima.
- Istina, i ja znam jedan nedaleko odavde - reče Tomi.
- Nalazi se na vodi? - zapitala Pipi.
- Pa naravno, a gdje drugdje? - odgovorio Tomi.
- Krasno! - zaključila Pipi. - Kad bi se, naime, nalazio na kopnu, ne bi bio nimalo privlačan.

Tomi se oduševio.

- Idemo tamo - uzvikne. - I to - odmah!

Za dva su dana Tomiju i Aniki počinjali ljetni praznici, a istodobno su im mama i tata morali nekamo otputovati. Bolje prilike da se poigraju Robinsona nije se moglo zamisliti.

- Ako čovjek želi pretrpjeti brodolom, mora se najprije pobrinuti za čamac - napomene Pipi.

- A mi ga nemamo. . . - žalosno će Anika.

- Tamo na dnu potoka vidjela sam kako leži neki stari, oštećeni čamac - dosjeti se Pipi.

- Ali on je već pretrpio brodolom - usprotivi se Anika.

- Ništa zato. Utoliko bolje - nato će Pipi. - Barem će znati što mu se sprema.

Pipi je, naravno, bilo vrlo jednostavno izvući potopljeni čamac. Cijeli je sljedeći dan stajala na obali potoka i smolom i kućinom začepljivala trup čamca. A zatim se za kišnoga prijepodneva zadržala u drvarnici i istesala dva vesla.

A onda Tomiju i Aniki počеше ljetni praznici, a njihovi roditelji otputovaše.

- Vraćamo se za dva dana - rekla im mama. - Budite dobri i poslušni i upamtite da morate učiniti sve što vam Ela kaže.

Ela bješe njihova kućna pomoćnica i ona je morala pripaziti na Tomiju i Aniku dok su im mama i tata bili na putu. A kad su djeca ostala nasamo s Elom, Tomi joj reče:

- Ne moraš se ti brinuti o nama jer ćemo mi cijelo vrijeme

- Uostalom i mi možemo paziti sami na sebe - primijeti Anika.
- Pipi nije *nikada* imala nikoga tko bi se brinuo o njoj, pa zašto onda ne bismo i mi mogli imati mira barem dva dana?

Ela nije imala ništa protiv da i ona bude dva dana slobodna, pa kad su Tomi i Anika cmoljili i moljakali dovoljno dugo, Ela im, s obzirom na sve, reče da će otputovati kući posjetiti svoju majku. No djeca su morala čvrsto obećati da će redovito jesti i spavati i da uvečer neće trčati po vani bez tople odjeće. Tomi je obećao da će - ako treba - rado navući na sebe i tucet majica, samo ako Ela ode.

1 tako bude. Ela je otišla, a dva sata poslije krenuli su Pipi, Tomi i Anika zajedno s konjem i gospodinom Nilsonom na put prema nenapućenom otoku.

Bila je blaga večer ranoga ljeta. Zrak posve blag premda bješe oblačno. Trebalo im je proći dosta dug put prije negoli stigoše do jezera na kojem se nalazio nenastanjeni otok. Pipi je na glavi nosila iskrenuti čamac. Na konja je natovarila golemu vreću i šator.

- Što je u vreći? - upitao je Tomi.

- Hrana, pištolj, pokrivači i jedna prazna boca - odvrati Pipi. - Mislim da će nam to biti sasvim ugodan brodolom, jer nam je to - prvi. Inače, kad doživim brodolom, uvijek ustrijelim neku antilopu ili ljamu i jedem sirovo meso, no kako na ovom otoku zacijelo nema ni antilopa ni ljama, to bi bilo prilično nezgodno kad bi samo zbog takve sitnice morali umrijeti od gladi.

- A što će ti prazna boca? - pitala je Anika.

- Što ću s praznom bocom? Pa kako možeš pitati tako glupo?! Razumije se da je čamac najvažnija stvar ako doživite brodolom, druga po redu svakako je - prazna boca. Tata me to naučio još dok sam bila u kolijevci. »Znaj, Pipi!« govorio je. »Nije tako strašno važno ako zaboraviš otrti noge pri primanju na dvoru, ali ako zaboraviš praznu bocu kad pretrpiš brodolom, onda se možeš pozdraviti sa svojim domom.«

- Da, ali ipak, čemu će nam ta boca? - uporno će Anika.

- Zar nikada nisi čula govoriti o pošti u boci? - upita je Pipi.

- Na papir se napiše poziv u pomoć, zatim ga se ugura u bocu, boca se začepi i baci u vodu pa tako otputuje nekome tko može doći i

spasiti te. Pa što misliš, kako bi se inače itko mogao spasiti poslije brodoloma? Prepustiti sve slučaju, je li? Eh, to ne ide!

- Tako, znači?! Na taj način?

Uskoro stigoše do omanjeg jezera usred kojega se nalazio nenapučeni otok. Sunce se probilo kroz oblake i svjetlucalo kroz svijetlo zelenilo ranoga ljeta.

- Ovo je uistinu jedan od najljepših pustih otoka koje sam ikada vidjela - oduševila se Pipi.

Pipi hitro iskrene čamac u jezero, odriješi teret s konja i sve ukrca na dno čamca. Anika, Tomi i Nilson uskoče u čamac. Pipi potapša konja.

- No, konjiću moj dragi, koliko to god htjela, ne mogu te smjestiti u čamac. Nadam se da znaš plivati. Onda je sve jednostavno. Moraš učiniti samo ovo.

I ona, onako odjevena, bučne u vodu i učini nekoliko plivačkih zamaha rukama

- To je divno, vjeruj mi! A ako želiš da ti bude još ljepše, možeš se igrati kita. Vidi!

Pipi napuni usta vodom, legne na leđa i stane štrcati kao vodoskok. Konju se sve to nije činilo posebno zgodnim, ali kad se Pipi vratila u čamac, uzela vesla i zaveslala, on uđe u vodu i zapliva za njima. No kita se ipak nije igrao. A kad se približiše otoku, Pipi vikne:

- Svi na crpke!

I odmah zatim:

- Uzalud! Napuštamo brod! Neka se svatko spašava kako zna!

Zatim stane na krmu i u trenu se strmoglavila u vodu. No uskoro izroni, uhvati konop čamca i zapliva prema obali.

- U svakom slučaju moram spasiti vreću s hranom, a što se posade tiče, om, po želji, može ostati i na brodu - reče Pipi. Nakon toga priveže konopac za kamen, i pomogne Tomiju i Aniki sići na kopno. Nilson se snašao sam.

- Čudo se dogodilo! Mi smo spašeni! - vikne Pipi. - Barem do

I konj je pristigao na otok. Uspeo se iz vode i otrešao se.

- A evo, sad je stigao i prvi časnik broda - Pipi će s olakšanjem.

- Hajdemo održati ratno vijeće!

Onda iz vreće izvuče pištolj koji je jednom našla u mornarskoj škrinji na tavanu Pipinovca. S pištoljem spremnim da opali oprezno se prikradala naprijed obazirući se na sve strane.

- Što se dogodilo? - plašljivo će Anika.

- Pričinilo mi se da čujem gundanje nekog ljudoždera - odvrti Pipi. - Čovjek nikada ne može biti dovoljno oprezan. Kakve koristi ako se spasimo od utapljanja da bi nas poslije poslužili s pirjanim povrćem za objed kakvu ljudožderu.

Ali ljudožderima ni traga ni glasa.

- A-ha, dakle, povukli su se i sad čekaju u zasjedi - zaključi Pipi.

- Ili pak sjede i sriču slova iz kuharice da vide na koji će nas način prirediti za jelo. No ako me misle prirediti s kuhanom mrkvom, to im nikada neću oprostiti, jer ne podnosim mrkvu.

- Uh, Pipi, ne govori tako - prekine je Anika i potrne.

- A tako?! Znači da ni ti ne voliš mrkvu?! No da, kako bilo da bilo, hajdemo podići šator.

Što rekla, to Pipi i učinila. Začas je u zavjetrini bio podignut i šator, a Tomi i Anika sad bi upuzali u šator, sad ispuzali iz njega i pritom su bili silno sretni. Malo podalje šatora postavi Pipi u krug nekoliko kame-
na, a u sredinu nabaci suhoga pruća i granja.

- O, divno, imat ćemo i logorsku vatru - vikne Anika.

- Da, da, samo. . . - zaoklijeva Pipi. Zatim uzme dva drvca i počne ih trti jedno o drugo. Tomi se počne gorljivo zanimati.

- Ali, Pipi! - klikne zadivljeno. - Zar ćeš zapaliti vatru kao što to rade urođenici?

- Neću, ali me prsti zebu - odvrti Pipi - a ovo je isto kao da trljam ruku o ruku. Da vidim kamo sam stavila kutiju sa šibicama.

Uskoro zaplamsa vesela vatra i Tomi zaključa da im je baš lijepo.

- Da, da - dometne Pipi. - Ali, istodobno ova vatra drži zvijeri na udaljenosti.

Anika se trgne.

- Koje zvijeri?! - upita drhtavim glasom.

- Komarce - uzvratu Pipi i zabrinuto se počeo po nozi gdje ju je komarac dobro ubo.

Anika odahne s olakšanjem.

- I lavove, razumije se - nastavi Pipi. - Ali vatra ne pomaže protiv udara i američkih bizona.

Ondapotapše svoj pištolj.

- Ne brini, Anika - dodu Pipi. - Sve ću ja to srediti s ovim pa makar se pojavila čak i voluharica.

I onda Pipi izvadi kavu i sendviče, pa su svi sjeli oko vatre, pili i jeli, i bilo im baš lijepo. Nilson je sjeo na Pipino rame, pa se i on prihvatio jela. Tako je i njemu bilo lijepo. A konj bi s vremena na vrijeme pružao njušku pa bi i on dobio komačićak kruha ili šećera. A usto naokolo bilo fine zelene trave pa je mogao pasti do mile volje.

Nebo se naoblačilo i među grmljem nastu mrkli mrak. Anika se primakla k Pipi koliko je god više mogla. Plameni su jezici bacali naokolo tako čudnovate sjenke. Činilo se da je mrak tamo izvan kruga, koji je osvjetljavala svjetlost ognja, nekako živ. Anika je drhturila. Zamisli, a što ako iza onoga grma stoji ljudožder? Ili ako se iza onog velikog kamena prikrio lav?

Pipi odloži posudu s kavom i zapjevu promuklim glasom:

Petnaest gusara na mrtvačkoj škrinji. . .

ijuju. . . i boca ruma. . .

Anika još jače zadrhta.

- Pa ova se pjesma nalazi u jednoj drugoj knjizi koju imam - živo će Tomi. - Knjiga o gusarima i njihovu životu.

- Zaista?! - upita Pipi. - Pa tu je knjigu napisao Fridolf i on me naučio ovu pjesmu. Koliko sam puta za zvjezdanih noći sjedila na krmi broda svoga tate sa zvijezdama Južnoga križa nad glavom, a Fridolf pokraj

mm.

Petnaest gusara na mrtvačkoj škrinji. . .

ijuju. . . i boca ruma. . .

. . . pjevala je Pipi još promuklijim glasom.

- Znaš Pipi, osjećam se nekako čudno dok tako pjevaš - primijeti Tomi. - Istodobno i strašno i ugodno.

- A ja se osjećam samo strašno - upadne Anika. - Makar i ugodno, ali samo malo. . .

- Ja ću na more kad odrastem - odlučno obeća Tomi. - Bit ću gusar, upravo kao i ti, Pipi.

- Baš fino! - uzvratila Pipi. - Ti i ja, Tomi, postat ćemo Užas Karipskoga mora. Pljačkat ćemo zlato, nakit i dragulje, a skrovište će našega blaga biti duboko u spilji na nekom pustom otoku u Tihom oceanu, koju će čuvati tri kostura. Imat ćemo i zastavu na kojoj će biti mrtvačka glava i dvije prekrížene kosti ispod nje. Pjevat ćemo pjesmu o petnaest gusara tako da će nas čuti s jednog kraja Atlantika na drugi. A kad nas čuju, svi će moreplovci problijedjeti od straha i pomišljati da se bace u more i tako izbjegnju našu krvavo krvavu osvetu.

- Da, a ja? - potuži se Anika. - Ja se ne usuđujem postati gusaricom. Sto ću onda ja raditi?

- Pa možeš nam se i ti priključiti - dosjeti se Pipi. - Ionako će netko morati brisati prašinu s glasovira.

A onda se vatra postupno stane gasiti.

- Vrijeme za spavanje - zapovjedi Pipi. U šatoru je po zemlji naslagala borova granja, a na granje posložila nekoliko debelih pokrivača.

- Hoćeš li sa mnom spavati u šatoru, ali tako da ti moje noge budu uz glavu? - upita Pipi konja. - Ili ćeš radije ostati vani ispod drveta s pokrivačem na sebi? Kažeš da se uvijek slabo osjećaš kad ležiš u šatoru. Pa dobro onda, kako želiš! Pipi ga prijateljski potapše.

Uskoro se sve troje djece zajedno s Nilsonom uvuklo pod pokrivače u šatoru. Čulo se kako valovi klokoću udarajući o obalu.

- Čujete li oceanske valove kako se razbijaju o obalu? - sanjivo promrmlja Pipi.

Bilo je mračno kao u rogu. Anika je uhvatila Pipinu ruku jer joj se tako sve činilo manje opasnim. A onda poče kiša. Kako je lijepo bilo slušati udaranje kišnih kapi o šatorska krila, a ležati u suhom i toplom. Pipi iziđe i stavi na konja još jedan pokrivač. Stajao je ispod guste smreke i nije mu ništa nedostajalo.

- Kako nam je lijepo! - prošapće Tomi kad je ušla Pipi.

- Baš je zgodno! - prihvati Pipi. - Vidi što sam našla ispod jednog kamena! Tri čokoladna kolača.

Tri minute poslije Anika je i opet spavala s razmazanom čokoladom oko usta i s Pipinom rukom u svojoj.

- Večeras smo zaboravili oprati zube - sjeti se Tomi. Čas poslije spavao je i on.

Kud su se Tomi i Anika probudili, Pipi je već bila nestala. Oni brzo ispužu iz šatora. Sunce je sjalo. Ispred šatora već je plamtjela nova vatra, a Pipi je sjedila uz nju, pržila šunku i kuhala kavu.

- Sve vam dobro i sretan Uskrs! - poželi im Pipi kad ih je spazila.

- Pa danas nije Uskrs! - uzbuni se Tomi.

- A nije?! E, pa onda sačuvajte ovu moju čestitku za sljedeću godinu.

Ugodan miris pržene šunke i kave draškao im je nosnice. Prekriženih nogu sjedoše oko vatre, a Pipi im pruži šunku s jajima i krumpirom. Poslije su pili kavu i jeli paprenjake. Nikada im u njihovu životu nijedan zajuttrak nije tako išao u tek.

- Čini mi se da nam je ugodnije nego Robinsonu - rekne Tomi.

- Svakako, a ako poslije još uhvatimo malo svježije ribe za objed, bojim se da će Robinson pozelenjeti u licu od zavisti - nadoda Pipi.

- Uh, pa ja ne volim ribu - reče Tomi.

- Niti ja - pridruži mu se Anika.

No Pipi je već odsjekla dugu, tanku granu, za jedan njezin kraj čvrsto privezala konopčić, od pribadače napravila udicu, na nju natakнула

138 komadić kruha, a onda sjela na velik kamen uz obalu.

- E sad ćemo vidjeti - reče Pipi.
- A što misliš upecati? - upita je Tomi.
- Hobotnicu - odgovori Pipi. - To je poslastica kojoj nema

ravne.

Sjedila je tako puni sat, ali nikakva hobotnica da zagriže. Samo je neki grgeč stao njuškati oko meke, no tada je Pipi naglo podigla udicu.

- O ne, hvala, moje momče - poruči mu. - Ako rekoh hobotnica, onda je hobotnica, a nećeš mi ti živjeti na tuđi račun.

Uskoro zatim baci Pipi ribarski štap u jezero.

- Baš ste imali sreću. Vidim ja da će danas za objed biti palačinke s mesom. Hobotnica kao da je ukleta.

1 Tomi i Anika bili su vrlo zadovoljni što su hobotnice danas bile tako uklete.

Voda je silno izazovno svjetlucala pod sunčevim zrakama.

- Da se okupamo? - predloži Tomi.

Pipi i Anika odmah prihvatiše prijedlog, ali je voda bila dobrano hladna. Tomi i Anika umoče svoje nožne palce u vodu, ali ih brzo i povuku.

- Znam ja bolji način - dobaci im Pipi.

Sasvim uz obalu bila stijena, a na njoj drvo. Grane su mu se pružale iznad vode. Pipi se uspne na drvo i čvrsto priveže užu oko jedne grane.

- Evo ovako! Shvaćate?

I onda se uhvati za užu, baci se u zrak i zatim bučne u vodu.

- Tako se odmah cijeli smočiš - dovikne im kad je ponovno izronila.

Tomi i Anika su se isprva malko kolebali, no Pipin je prijedlog bio i suviše privlačan, tako da i oni odluče pokušati. Kad su pokušali jednom, ne htjedoše više prestati jer je sve bilo ljepše i ljepše negoli se prije činilo. A i Nilson im se htjede priključiti. Spustio se niz užu, ali tren prije no što je imao bućnuti u vodu, okrenuo bi se i strelovitom brzinom uspeo natrag. I tako je to ponavljao nekoliko puta premda su mu djeca dovikivala da je kukavica.

A onda se Pipi dosjeti kako da se na dasci skližu sa stijene u vodu. Kakva je tek to bila divota! Kako bi samo pljusnulo kad bi tresnuli o površinu vode!

- Je li se onaj Robinson ikada vozio na ovakvoj dasci? - pitala je Pipi sjedeći na vrhu stijene, spremna za spuštanje.

- Nije, barem toga nema u knjizi - odgovori joj Tomi.

- I ja tako mislim. Sve mi se čini da ima nečeg mutnog s tim njegovim brodolomom. Pa što je radio po cijele dane? Zar je kratio vrijeme vezenjem križića na platnu? Heja. . .hoj. . . evo me!

I Pipi klizne niza stijenu dok su joj ride pletenice veselo le-pršale oko glave.

Poslije kupanja djeca odluče podrobno istražiti pusti otok. Svi troje sjedoše na konja i on lagano zakaska. Jahali su uzbrdo pa nizbrdo, kroz zarasle šumarke i između gustih smreka, kroz močvare i preko male-nih, lijepih proplanaka punih poljskoga cvijeća. Pipi je neprekidno držala pištolj u pripravnosti, a povremeno bi ispalila pokoji metak tako da bi se i konj uplašio i propeo od straha.

- Tamo je pao jedan lav - rekla bi Pipi sa zadovoljstvom.

Ili:

- No sad je onaj ljudožder pojeo svoj posljednji krumpir.

- Mislim da bi ovaj otok zauvijek morao ostati naš - reče Tomi kad su se vratili u svoj logor, a Pipi počela peći palačinke s mesom.

Pipi i Anika mislile su isto.

Palačinke s mesom bile su izvrsne jer su ih jeli dok su se, onako vruće, još pušile. Nisu imali pri ruci ni tanjura, ni viljušaka, ni noževa, pa Anika upita:

- Smijemo li jesti prstima?

- Što se mene tiče, to je u redu - odvratila Pipi. - No ja ću se poslužiti starim trikom i jesti ih - ustima.

- Ih, razumiješ ti jako dobro što sam ja mislila - razljučeno će Anika, pa uzme palačinku u svoje prstiće i zatim je s uživanjem utrpa u

I tako i opet dođe večer. Vatra bješe ugašena. Usko priljubljena jedno uz drugo, uprljana palačinkama po cijelome licu, djeca su ležala pod pokrivačima. Kroz malu pukotinu u šatorskom krilu probio se sjaj jedne velike zvijezde. Valovi njihova oceana uljuljaše ih u san.

Danas moramo kući - tužno će Tomi sljedećega dana.

— Baš šteta - priključi mu se Anika. - Ostala bih ovdje cijeloga ljeta.

Poslije doručka Tomi je otišao malo prošvrljati po obali. Na jednom mu se otme uzvik:

— Čamac! Nestao je!

Anika se strašno uzбудila. Kako će sad otići odavde?! Doista, ona bi rado ostala ovdje na otoku cijelo ljeto, ali je to nešto sasvim drugo uz saznanje da se *ne mogu* vratiti kući. A što će tek jadna mama reći kad vidi da su joj Tomi i Anika nestali?! Čim bi Anika pomislila na to, oči bi joj se ispunile suzama.

— Pa što je to s tobom, Anika? - obrati joj se Pipi. - Kako si ti to zamišljala brodolom? A što bi Robinson mogao ispričati da je poslije dva dana na njegov pusti otok stigao brod i odvezao ga kući? »Izvolite, gospodine Crusoe, na brod pa da vas spasimo, okupamo, obrijemo i odrežemo vam nokte na nogama!« Posve sam sigurna da bi gospodin Crusoe zacijelo pobjegao i sakrio se iza prvoga grma. Jer kada nekome napokon uspije dokopati se pustoga otoka, onda jamačno zaželi ostati na njemu barem sedam godina.

— Sedam godina! - Anika protre, a i Tomi je djelovao prilično zabrinuto.

— No dobro, ne mislim ja da ćemo ovdje ostati koliko nam je volja - reče Pipi da ih malko umiri. - Kada Tomiju bude vrijeme za vojsku, ipak ćemo se morati negdje pojaviti, pretpostavljam. No možda dobije odgodu godinu-dvije.

Anika je postajala sve očajnijom i Pipi ju je zamišljeno promatrala.

— No ako ti je tako teško, onda nam nema druge već da pošaljemo pismo u boci.

I Pipi pođe i iz vreće iskopa praznu bocu. Srećom je uspjela doći i do papira i olovke. Sve to postavi na kamen pred Tomija.

- Hajde, piši ti. Tebi to svakako ide najbolje od ruke.

- Dobro, ali što da pišem? - pitao je Tomi.

- Čekaj da smislim. - I Pipi stane duboko razmišljati. - No evo, napiši, primjerice, ovo: *»Pomozite nam prije negoli umremo. Bez burmuta? ćemo za dva dana svisnuti na ovom otoku.«*

- Ali ne, Pipi, pa to ne možemo napisati - usprotivi se Tomi.

- To nije istina.

- A što to »nije istina«?

- Pa to, o burmutu. Ne možemo napisati *»bez burmuta«* - nastavi Tomi.

- A je li? - nato će Pipi. - Pa, reci, imaš li ti burmuta?

- Nemam - odgovori Tomi.

- A ima li Anika burmuta?

- Pa nema ni ona, razumije se, ali. . .

- A imam li ja burmuta? - nastavila je pitati Pipi.

- Nemaš, ali možda i imaš, tko zna?! - uzvratila Tomi.

- Ali mi ne upotrebljavamo burmut.

- Eto vidiš! Upravo zato hoću da napišeš *»Bez burmuta ćemo za dva dana...«*

- Da, ali ako to napišemo, ljudi će pomisliti da mi upotrebljavamo burmut, u to sam uvjeren - zatvrdoglavio se Tomi.

- Čuj, ti, Tomi! - reče mu Pipi. - Odgovori mi samo na jedno pitanje: Koji su ljudi *najčešće* bez burmuta. Oni koji ga upotrebljavaju ili oni koji ga *ne* upotrebljavaju?

- Pa, oni koji ga *ne* upotrebljavaju, jasno - odgovori Tomi.

- I zašto onda gnjaviš?! Piši kao što sam ti rekla - odsiječe Pipi.

I tako je Tomi napisao: *»Pomozite nam prije negoli umremo. Bez burmuta ćemo za dva dana svisnuti na ovom otoku.«*

Pipi uzme papir, utrpa ga u bocu, začepi je i baci u vodu.

- A sad će uskoro doći naši spasioci - zaključí ona.

Boca se neko vrijeme ljujuškala na vodi, no uskoro se smiri u šašu kraj obale.

- Morali smo je baciti dalje - primijeti Tomi.

- To bi bilo najgluplje što bismo mogli učiniti - odvrati Pipi.

- Da je otplovila mnogo dalje, naši spasioci ne bi znali gdje da nas traže, ali ako bude ostala ovdje, moći ćemo ih dozvati kad je budu našli, i tako će nas lakše pronaći i odmah spasiti.

Pipi sjede na obalu.

- Najbolje će biti ako bocu cijelo vrijeme držimo na oku - upozori Pipi. Tako se Tomi i Anika smjestiše pokraj nje. No poslije deset minuta Pipi će nestrpljivo:

- Pa ti ljudi valjda misle kako mi nemamo nikakva drugog posla, osim da sjedimo ovdje i čekamo hoće li nas spasiti. Pa gdje su već tako dugo?

- A tko? - zapita Anika.

- Pa valjda oni koji bi nas morali spasiti - odvrati Pipi. - To je potpuni nemar i nebriga! To je strašno kad se čovjek sjeti da se radi o ljudskim životima!

Anika je povjerovala kako će doista svisnuti na tom otoku. Ali Pipi odjednom podigne kažiprst u zrak i vikne:

- Ma vidi, vidi, kako sam rastresena! Pa kako sam tako nešto mogla zaboraviti?!

- A što to? - upita je Tomi.

- Čamac! Pa ja sam ga sinoć, dok ste vi spavali, odnijela na suho - objasni Pipi.

- A zašto? - Anika će prijekorno.

- Bojala sam se da se ne potopi - odgovori Pipi.

I za tren oka Pipi donese čamac koji se nalazio dobro sakriven ispod smreke. Izvrne ga u vodu i reče ogorčeno:

- Tako, sada mogu doći! Pa kad nas dođu spasiti, spašavat će nas uzalud jer smo mi sami sebe spasili. Pravo im budi! To će ih naučiti da u drugoj prigodi malo požure.

- Nadam se da ćemo uspjeti stići kući prije mame i tate - reče Anika kad su sjeli u čamac, a Pipi stala snažnim zaveslajima veslati prema kopnu. - Jer inače, uh, kako će mama biti zabrinuta!

- Ne vjerujem - mirno će Pipi.

No mama i tata Settergrenovi stigli su kući nekih pola sata prije djece. Tomiju i Aniki ni traga. Ali u sandučiću za pisma nalazio se komadić papira i na njemu napisano:

ffTn\2,L'^£' SUE <^£CA

/"VrtvA i L-č DA A/p^r^i | n "To vi^r^t/no

ft istiHCu cmASUx

~~volum~~ i Do-Cv^e 3^/ro

^Lcucf CA^NA R£ec <MT

.....; JpA^i

Je dne su ljetne večeri sjedili Pipi, Tomi i Anika na stubama verande - zna se - u Pipinovcu! - i jeli šumske jagode što su ih ubrali istoga dana prije podne. Bješe jedna od onih prekrasnih večeri s cvrkutom ptica, mirisom cvijeća i - no, da - šumskim jagodama. Sve je bilo tako mirno. Djeca su jela gotovo ne izustivši ni riječi. Tomi i Anika su sjedili i razmišljali kako je divno kad je ljeto, a ima još dosta vremena do početka škole. A ono o čemu je Pipi razmišljala, nije baš zgodno da se zna.

- Pipi, sad je već godina dana otkako stanuješ u Pipinovcu - iznenada će Anika i stisne Pipi za ruku.

- Da, da, vrijeme ide, čovjek stari - odvrati Pipi. - Krajem jeseni navršit ću desetu, a onda su najbolje godine već za mnom.

- Hoćeš li ostati ovdje zauvijek? - pitao je Tomi. - Mislim, naime, dok toliko ne odrasteš da možeš postati gusaricom.

- Nitko to ne zna - uzvratila Pipi. — Mislim da ni moj tata neće zauvijek ostati na onom otoku s urođenicima. Čim bude gotov njegov brod, doći će i odvesti me.

Tomi i Anika uzdahnuše. Najednom se Pipi strelovito podigne sa stuba.

- Gledajte, evo ga, upravo stiže! — reče i pokaže prema vrtnoj ogradi. Pipi u tri skoka pretrči stazu. Tomi i Anika slijedili su je oklijevajući, no dovoljno da vide kako se bacila oko vrata nekom prilično debelom čovjeku s riđim, podrezanim brkovima i u modrim mornarskim hlačama.

- Tata Efraime! - vikala je Pipi i, viseći na očevu vratu, tako žestoko mahala nogama da su joj s nogu poispadale njezine goleme cipele. - Kako si porastao, tata Efraime!

- Pipiloto Viktualio Zavjesić Peperminto Efraimova Duga Čarapo, drago moje dijete! Upravo sam ja tebi htio reći da si *ti* porasla.

- Zнала sam da ćeš to reći - uzvratila Pipi. - Zato sam te i pretekla, ha. . .ha. . .ha. . .!

- Mala moja, jesi li isto tako jaka kao i prije?

- Još jača. Hoćemo li vidjeti čija je ruka jača?

- Vrijedi, hajdemo! - odmah prihvati tata Efraim.

U vrtu se nalazio stol i oni se odmah postave uz njega ne bi li okušali snagu svojih ruku. Tomi i Anika su sve to samo iznenađeno gledali. Samo je jedno stvorenje na svijetu bilo tako jako kao Pipi. Jasno, to je bio njezin tata. I sada su se ovdje borili naprežući sve snage, ali ni jednome ne uspije saviti ruku drugome. Napokon malko zadržta ruka kapetana Duge Čarape i Pipi reče:

- Kad navršim deset, savit ću ti ruku, tata Efraime!

Tako se učinilo i tati Efraimu.

- Ali, dragi moji - produži Pipi - zaboravila sam vas predstaviti. To su Tomi i Anika, a ovo je moj tata, kapetan i Njegovo Veličanstvo Efraim Duga Čarapa. Ti si, tata, urođenički kralj, zar ne?

- Točno! - odgovori kapetan Duga Čarapa. - Ja sam kralj Gula-Gula urođenika na otoku koji se zove Gula-Gula. Sretno sam isplivao na kopno kad me ono vjetar otpuhao s broda, sjećaš se?

- Da, da, u to sam bila uvjerena - odvrati Pipi. - Cijelo sam vrijeme bila sigurna da se nisi utopio.

- Utopio?! Ja?! Ah, to ne! Pa meni je nemoguće potonuti, kao što je devi nemoguće proći kroz iglenu ušicu. Ja plovim na svojoj slanini.

Tomi i Anika začuđeno su promatrali kapetana Dugu Čarapu.

- A zašto nemate na sebi odjeću urođeničkoga kralja? - upita Tomi.

- Imam, imam, ali u torbi - uzvratila je Pipi.

- Odjeni je, odjeni! - navaljivala je Pipi. - Htjela bih vidjeti svoga oca u kraljevskoj odori.

I onda svi pođoše u kuhinju, a kapetan Duga Čarapa uskoro nesta u Pipinoj spavaonici. Djeca su sjela na sanduk za drva i čekala.

- Baš kao u kazalištu - reče Anika puna očekivanja.

A onda - buuum! - otvore se vrata i na njima se pojavi urođenički kralj. Na sebi je oko pasa imao suknjicu od lika, na glavi zlatnu krunu, oko vrata mu visjela višeredna ogrlica, u jednoj je ruci držao koplje, a u drugoj štit. I to je bilo sve, osim što mu je ispod suknjice virio par 146 podebelih dlakavih nogu pri gležnjevima urešenih zlatnim kolotovima.

— Ussamkussa, mussor filibussor - vikne kapetan Duga Čarapa i prijeteći namršti obrve.

— O, pa on govori urođeničkim jezikom - zadivljeno će Tomi.

— A što to znači, striče Efraime?

— To znači: »Drhtite moji neprijatelji!«

— Reci, tata - upita Pipi - zar Gula-Gulaši nisu bili zaprepašteni kad si isplivao na njihov otok?

— Ma, naravno! Strahovito su se iznenadili - odgovori kapetan Duga Čarapa. - Najprije me odlučiše pojesti, no kad sam golim rukama srušio palmu, prodoše ih takve misli, pa me postaviše za kralja. I onda sam prijepodnevim vladao, a popodnevim gradio svoj brod. Uzelo mi je to dosta vremena jer sam ga gradio sasvim sam. Bio je to, naravno, samo omanji jedrenjak. A kad je bio gotov, rekao sam svojim Gula-Gulašima da ću ih napustiti na kraće vrijeme, ali da ću se uskoro vratiti i sa sobom dovesti princezu kojoj je ime Pipilota. Onda su stali udarati po svojim štitovima i urlati: »Ussumplussor. . . ussumplussor!«

— A što je to značilo? - znatiželjno će Anika.

— To znači: »Bravo. . . bravo. . .!« Tada sam još čvrstom rukom vladao puna dva tjedna tako da me pamte dok budem odsutan. Zatim sam podignuo jedro i otisnuo se na pučinu, a Gula-Gulaši su vikali za mnom: »Ussomkura kussomkara!« što bi imalo značiti: »Sretno nam se vratio, debeli, bijeli poglavico!« Onda sam odredio smjer plovidbe prema Surabaji. I znate li što sam prvo ugledao kad sam stupio na čvrsto tlo? Moju staru, poštovanu škunu »Vrtirepku«. I moga staroga i časnoga Fridolfa, koji je stajao uz brodsku ogradu i domahivao mi iz sve snage. »Fridolfe, opet preuzimam zapovjedništvo na brodu«, rekoh mu, a on mi jednostavno odvrati: »Aj, aj⁸, kapetane!«. Sto rekoh - učinih! Sva je stara posada ostala na brodu i »Vrtirepka« se, evo, sada nalazi u luci, pa možeš poći i pozdraviti sve svoje stare prijatelje.

I tada se Pipi tako razveseli da se postavi na glavu nasred kuhinjskoga stola i počne mlatarati nogama. No ni to nije pomoglo Tomi-

⁸Aj aj, kapetane! - prema engleskom uzviku »ay(e)« (da, u redu), kojim je na brodovima posada izricala da je razumjela kapetanovu zapovijed. Doduše, na engleskim bi brodovima posada morala reći »Ay(e), ay(e), sir!« (gospodine).

ju i Aniki. Naime, osjetili su neku žalost, jer je sve slutilo da im netko namjerava oteti Pipi. Barem su tako mislili.

- E, a sada ćemo to proslaviti! - viknula je Pipi kad je opet stala na noge. - Slaviti ćemo da će se tresti cijeli Pipinovac.

I tada postavi na kuhinjski stol divnu večeru i svi se bace na jelo. Pipi utrpa u usta tri tvrdo kuhana jaja s ljuskama. Povremeno bi svoga tatu ugrizla za uho, i to samo zato što joj bilo drago da ga opet vidi. Nilson je bio ležao i spavao, a onda odjednom poskočio i stao trljati oči od iznenađenja kad je ugledao kapetana Dugu Čarapu.

- Ma što ja to vidim?! Pa zar je i Nilson s tobom? - čudio se kapetan Duga Čarapa.

- Pa naravno, a imam ja još domaćih životinja - reče Pipi pa ode i dovede konja, koji odmah dobije jedno kuhano jaje kako bi i on imao nešto za žvakanje.

Kapetan Duga Čarapa bio je vrlo zadovoljan što mu je kćerka sve tako lijepo uredila za sebe u Pipinovcu, a i drago mu bilo što je još imala torbu sa zlatnicima, pa tako nije oskudijevala dok je on bio odsutan.

Kad su se svi najeli, izvadi kapetan Duga Čarapa iz svoje torbe vračev bubanj, jedan od onih kojima su Gula-Gulaši davali takt za vrijeme svojih plesova i žrtvenih svečanosti. I tako kapetan sjede na pod i stane bubnjati. Udaranje je zvučalo muklo i tajanstveno i nije nalikovalo ničemu što su Tomi i Anika do sada čuli.

Tada Pipi skine svoje cipeletine i zapleše u čarapama neki ples koji je također bio vrlo čudnovat. Napokon i kralj Efraim zapleše neki divlji ratnički ples koji je naučio na Gula-Gula otoku. Toliko je mahao svojim kopljem, divlje lamatao štitom i udarao o pod svojim bosim nogama da je čak i Pipi podviknula:

- Pazi da ne uništiš kuhinjski pod.

- To nije važno - uzvratila je kapetan bjesomučno se i dalje vrteći.

- Sad ćeš ionako postati princeza Gula-Gulaša, draga moja kćerkice.

Tada Pipi opet poskoči i započne plesati sa svojim tatom. Nalijetati su jedno na drugo praveći različite figure, urlikali i vikali, kadšto tako visoko poskakivali da se Tomiju i Aniki zavrtjelo u glavi promatrajući njihov kraljevski ples. Činilo se da se i Nilsonu zavrtjelo u glavi jer je cijelo vrijeme rukama prekrivao oči.

Malo-pomalo ples se pretvori u hrvački dvoboj između Pipi i njezina oca. Kapetan Duga Čarapa odbaci svoju dragu kćerkicu tako da se zaustavila na polici za šešire. No ne zadrža se tamo duže od trenu. S urlikom, u golemom skoku preskoči preko cijele kuhinje ravno na tatu Efraima. A čas zatim urođenički kralj naglavačke poleti, poput meteora, u sanduk za drva. Njegove su debele noge ostale viriti u zraku. Sam se nije mogao podići što od silna smijeha što od debljine. U sanduku je tutnjalo kao da grmi. Pipi ga uhvati za noge ne bi li ga izvukla, ali se on tako strahovito smijao da se stao gušiti. Kapetan Duga Čarapa bio je, naime, vrlo - škakljiv.

- Ne.. . ne. . . ne. . . nemoj. . . me. . . ška. . . ška. . . škakljati - stenjao je. - Baci me u more ili gurni kroz prozor, učini bilo što sa mnom, samo me nemoj škakljati po tabanima.

Smijao se tako gromovito da su se Tomi i Anika pobojali neće li se sanduk za drva raspuknuti. Napokon se uspije iskoprcati iz sanduka, a čim se osovio na noge, pojuri prema Pipi i naglavačke je prebaci preko cijele kuhinje tako da je s licem naprijed ravno uletjela u štednjak pun čađe.

- Ha. .ha. . .ha. . . , evo vam prave crnačke princeze! - vikala je Pipi okrenuvši svoju kao ugljen crnu njuškicu prema Tomiju i Aniki. Odmah zatim ispusti novi krik i baci se na svoga tatu. Toliko je mlatila po njemu da su mu dijelovi suknjice od lika prštali po cijeloj kuhinji. Zlatna mu kruna spadne i otkotrlja se pod stol. Naposljetku pođe Pipi za rukom svoga tatu položiti leđima uz pod, a onda stane na njega i reče mu:

- Priznajesh li da sam te pobijedila?

- Da, priznajem - odgovori kapetan Duga Čarapa. I onda su se oboje nastavili smijati, a Pipi je stala blago grickati svoga tatu za nos. On joj reče:

- Tako mi lijepo nije bilo sve odonda kad smo nas dvoje počistili onu mornarsku gostionicu tamo u Singapuru.

Zatim otpuzi pod stol i dohvati svoju krunu.

- Eh, Gula-Gulaši bi trebali vidjeti kako im simboli vladalaštva leže ispod kuhinjskoga stola u Pipinovcu!

Stavi potom krunu na glavu i poravna suknjicu od lika koja se poprilično prorijedila.

— Morat ćeš je poslati na umjetno krpanje - dobaci mu Pipi.

— Pa neka, ali vrijedilo je - odgovori kapetan Duga Čarapa.

Tada sjede na pod i otre znoj s čela.

— Onda, Pipi, dijete moje? - upita je. - Lažeš li i dalje kao i prije?

— O da, samo kad nađem vremena, a to nije tako često - skromno će Pipi. - A kako je s tobom? Ni ti baš nisi bio posljednji u laganju.

— Tja, ja obično lažem svojim podanicima, i to subotom uvečer, ako su se tijekom tjedna lijepo ponašali. Obično imamo večer laganja i pjesama uz pratnju bubnjeva i plesa s bakljama. Sto žešće lažem, to oni snažnije udaraju u bubnjeve.

— A tako - žalosno će Pipi. - Meni doista nitko pritom ne bubnja. Ja ti dodem u ovu svoju samotinjku i lažem samoj sebi tako sočno da je uživanje čuti, ali nikoga nema pa da barem pritom zafučka. Tako sam prije neku večer kad sam legla, izlagala dugu priču o teletu koje je znalo praviti čipke i penjati se po drveću, da sam najzad, zamislite, i sama povjerovala svakoj svojoj riječi. To ja zovem dobrom laži! A udaranje u bubanj, eh, to se ovdje nigdje ne čuje.

— E, pa dobro! Onda ću ja to za tebe učiniti - reče kapetan.

I onda je dugo bubnjao svojoj kćerki, a Pipi mu sjedila na koljenima i prislonila svoje čadavo lice uz njegov obraz tako da se i on posve zacrnio.

A Anika je ustala i počela o nečem razmišljati. Nije baš bila sigurna je li to zgodno reći, ali nije mogla izdržati.

— Lagati je ružno - reče tada. - Tako moja mama kaže.

— Uh, kako si glupa, Anika! - uzvikne Tomi. - Pa Pipi ne laže zapravo. Ona se samo pravi da laže. Ona samo izmišlja, zar ti to ne možeš shvatiti?

Pipi je zamišljeno promatrala Tomija.

— Znaš Tomi, ti gdjekad izvališ i ponešto tako pametno da se sve plašim kako će iz tebe jednoga dana nastati nešto veliko - reče mu Pipi.

iStigla je večer. Tomi i Anika morali su kući. Prošao je događajima bogat dan i divno je bilo što su bili u prigodi vidjeti pravog, živog urođeničkoga 151

kralja. Naravno da je dolazak tate i za Pipi bio divan doživljaj. Ali ipak. . . ipak. . .

Kad su se Tomi i Anika uvukli u svoje postelje, nisu pričali kao što su to obično činili. U dječjoj je sobi bilo posve tiho. Najednom se začuo uzdah. Bio je to Tomi. Trenutak poslije začuo se još jedan. Ovaj je put to bila Anika.

- Zašto uzdišeš? - Tomi će razdražljivo.

Ali odgovora ne bi. Anika je ležala ispod pokrivača i - plakala.

PIPI PRIREĐUJE OPROŠTAJNU VEČER

iVađ su se Tomi i Anika sljedećega jutra provukli kroz kuhinjska vrata, cijela je kuća grmjela od strahovita hrkanja. Kapetan Duga Čarapa još se nije bio probudio. Međutim, Pipi je već stajala na kuhinjskome podu i izvodila jutarnju gimnastiku. Upravo je izvela petnaesti salto kad udoše Tomi i Anika i prekinuše je.

- No, sad mi je osigurana budućnost - dočeka ih Pipi. - Sad ću postati princeza Gula-Gulaša. Pola ću godine biti njihovom princezom, a pola ću godine ploviti na »Vrtirepki« po svim svjetskim morima. Tata misli da će Gula-Gulaši, ako njima bude kako im i treba vladao pola godine, moći otrpjeti drugu polovicu i bez svoga kralja. Znete, stari morski vuk mora s vremena na vrijeme osjetiti palubu ispod nogu. A usto, tata mora razmisliti i o mom školovanju. Pa ako jednom i budem mogla postati gusarica, onda nije dobro da živim samo dvorskim životom. »Tako čovjek samo omlitavi«, kaže moj tata.

- Zar nećeš ponekad živjeti i u Pipinovcu? - plašljivim glasom upita Tomi.

- Pa naravno! Kad budem u mirovini - odgovori Pipi. - Znači za kakvih pedeset, šezdeset godina. Onda ćemo se igrati i baš će nam biti lijepo, nek' znate!

Ni Tomiju ni Aniki to nije donijelo mnogo utjehe.

- Pomislite ipak, ja, princeza Gula-Gulaša - reče Pipi snatreći. - Takva se mogućnost ne pruža mnogoj djeci. A kako ću tek biti lijepa! Imat ću kolutove u oba uha, a jedan, nešto veći - u nosu.

- A što ćeš još nositi na sebi? - pitala je Anika.

- Ništa više - odvrati Pipi. - Nikada ni krpice. Ali će me svakoga jutra morati preko cijeloga tijela premazivati laštilom za cipele i onda tako izlaštiti da budem crna kao i moji Gula-Gulaši. A uvečer ću se iznijeti van na četkanje. Zajedno s cipelama.

Tomi i Anika su pokušali zamisliti kako će to Pipi izgledati.

- Misliš da će crno odgovarati tvojoj ridoj kosi? - sumnjičavo priupita Anika.

- Treba vidjeti! - uzvratila Pipi. - A inače i neće biti tako teško kosu obojiti u zeleno.

Zatim sretno uzdahne:

- Princeza Pipilota! Kakva li života! A tek kakva sjaja! A kako ću tek plesati! Princeza Pipilota pleše u sjaju urođeničkih vatri i uz potmulo udaranje bubnjeva. Pomislite, kako će mi samo zveckati onaj kolut u nosu!

- A ka. . . ka. . . kada putuješ. . .? - promuklim glasom upita

Tomi.

- »Vrtirepka« sutra diže sidro - uzvratu Pipi.

Sve je troje djece šutjelo prilično dugo. Kao da se više nema što reći. Naposljetku Pipi izvede još jedan salto i reče:

- Večeras imamo oproštajnu večer u Pipinovcu. Oproštajnu večer, i ništa više neću reći! Svi koji se budu došli oprostiti sa mnom bit će dobro došli.

Među djecom gradića poput munje proširila se vijest:

»Pipi odlazi iz našega gradića i večeras priređuje oproštajnu večer u Pipinovcu. Svi koji žele mogu doći.«

A bilo ih je mnogo koji su to željeli. Točnije rečeno, trideset i četvero djece. Mama je dopustila Tomiju i Aniki da te večeri ostanu kod Pipi koliko god to dugo budu željeli. Njihovoj je mami bilo jasno da je to ovom prigodom neophodno potrebno.

Tomi i Anika nikada neće zaboraviti taj dan kad je Pipi održavala svoju oproštajnu večer. Bješe to tako čudesno topla i lijepa ljetna večer kad čovjek sam sebi kaže:

- Evo, tako izgleda pravo ljeto!

Cvjetovi u Pipinu vrtu žarili su se i mirisali u sumraku. Stara su stabla tajanstveno šumila. I sve bješe tako divno samo da. . . samo da. . . Tomi i Anika nisu htjeli dovršiti misao.

Sva su djeca iz gradića ponijela sa sobom svoje male okarine i veselo svirala na njima dok su stupala uzbrdo prema Pipinovcu. Na čelu su povorke išli Tomi i Anika. I upravo kad su stigli do stuba na verandi, vrata se otvore i Pipi se stvori na pragu. Oči su joj blistale na pjegavu licu.

- Dobro došli u moj skromni dom! - dočeka ih i raširi ruke. Anika ju je pozorno promatrala kako bi točno upamtila njezin izgled.

Nikada, nikada neće zaboraviti kako je Pipi stajala tamo sa svojim riđim pletenicama i pjegavim licem, veselim smiješkom i u velikim, crnim cipelama.

Iz daljine se čulo prigušeno bubnjanje. Kapetan Duga Čarapa sjedio je u kuhinji držeći bubanj između koljena. I večeras je na sebi imao urođeničku odjeću. Pipi ga je posebno zamolila za to, jer je znala da bi sva djeca rado vidjela pravog i živog urođeničkoga kralja.

Cijela je kuhinja bila dupkom puna djece koja su stajala oko kralja Efraima i promatrala ga. Anika je razmišljala kako je doista sreća što ih nije došlo još više jer onda ne bi zaista bilo mjesta za sve. I upravo dok joj se ta misao vrzla glavom, iz vrta se začuje svirka harmonike. Stigla je cjelokupna posada s »Vrtirepke«, a na čelu joj bio Fridolf i svirao. Pipi je prije podne bila u luci pozdraviti svoje prijatelje i pritom ih pozvala da se priključe njezinoj oproštajnoj večeri. Sad pojuri prema Fridolfu i stane ga grliti i stiskati oko vrata dok mu lice nije pomodrjelo. Tada ga pusti i vikne:

- Glazba! Glazba!

I onda Fridolf ponovno zasniva na harmonici, kralj Efraim zabubnja po bubnju, a sva djeca zapište u okarine.

Poklopac sanduka za drva bio je spušten, a sanduk je, onako do vrha pun boca s najrazličitijim sokovima, pozivao žedne. Na velikom kuhinjskome stolu bilo je petnaest torti s tučenim vrhnjem, a na štednjaku golem lonac pun hrenovki.

Kralj Efraim započe gozbu time što je za sebe otkinuo osam hrenovki. Svi su drugi slijedili njegov primjer i uskoro se iz kuhinje nije čuo nikakav drugi zvuk osim slasnoga mljackanja. Svatko je smio uzeti onoliko torte i onoliko sokova koliko mu je srce željelo. U kuhinji malo zatijesnilo pa se društvo raširilo verandom i vrtom tako da je svuda po pomrčini bljeskalo od tučenoga vrhnja.

Kad se svi zasitiše, Tomi predloži da se poigraju kako bi im se sve te hrenovke i torte slegle u želucu. Primjerice, igru - »Slijedi me!« Pipi nije znala kakva je to igra, no Tomi joj objasni da netko iz društva mora biti prvi, a svi ostali moraju činiti sve što radi taj prvi.

- Hajdemo! - suglasi se Pipi. - Prijedlog mi se ne čini glupim. No najbolje će biti ako baš ja budem ta »prva«.

I ona se poče verati na krov drvarnice. Najprije se trebalo us-puzati na vrtnu ogradu, a odavde potrbuške, vukući noge, na krov. Pipi, Tomi i Anika verali su se tuda već više puta pa to za njih i nije bilo nešto osobito. No drugoj se djeci to činilo vrlo teškim. Mornari s »Vrtirepke« bili su vični pentranju uz jarbole, pa su se i oni uspeli kao od šale. Međutim, kapetan Duga Čarapa imao je znatnih poteškoća, i to zbog svoje debljine. A usto se zaplitao u svoju suknjicu od lika. Kad se napokon uspeo na krov, pošteno se zapuhao.

- Ova moja odjeća od lika nikada više neće biti kao što je bila - ustvrđi tužno.

S krova drvarnice Pipi skoči na zemlju. Manja se djeca, naravno, nisu usuđivala skočiti za njom, ali tu im se dobri Fridolf našao pri ruci. Spustio je na zemlju sve one koji se ne usudiše skočiti. Onda se na travnjaku Pipi šest puta prevrne preko glave. Svi učiniše isto, ali kapetan Duga Čarapa zamoli:

- Neka me netko gurne odostrag. Inače to nikada neću moći učiniti sam.

I Pipi mu pomogne. Gurnula ga je tako čestito, pa kad je kre-nuo, nije se mogao zaustaviti, već se poput kugle kotrljao po travnjaku i čak se četrnaest, a ne šest puta prevrnuo preko glave.

Pipi zatim skoči prema kući, pojuri uza stube verande, uspne se na prozor i kroz njega, dobroano zakoračivši, stupi na ljestve što su vani stajale. Hitro se popne po ljestvama, skoči na krov, projuri sljemenom krova, skoči na dimnjak, stane samo na jednu nogu i, zakukurijekavši kao pijetao, potrči dalje preko sljemena krova i baci se naglavačke prema drvetu što je stajalo uza zid, klizne na zemlju i pojuri u drvarnicu. Uzme sjekiru i izbije dasku na zidu, provuče se kroz nastalu usku pukotinu, skoči na vrtnu ogradu i, održavajući ravnotežu, prođe pedesetak metara po njoj. Uspne se naposljetku uz hrast i sjedne na najvišu granu da se tu odmori.

Ispred Pipinovca okupilo se mnogo svijeta. Poslije nekog su se vremena ljudi razišli i pričali kod kuće da su vidjeli nekog crnačkoga kralja kako stoji na jednoj nozi na dimnjaku Pipinovca i viče »kukuriku. . .« tako da se nadaleko čulo. Ali im to nitko nije vjerovao.

Kad se kapetan Duga Čarapa morao provući kroz uski otvor u 156 drvarnici, krenulo je onako kako je krenuti i moralo. Kapetan se, naime,

ukliještio i nije mogao maknuti ni naprijed ni natrag. Tako je igra i završila, a sva su se djeca okupila i promatrala kako Fridolf pilom oslobađa kapetana Dugu Čarapu iz zida.

- Ovo je bila jezovito lijepa igra - s olakšanjem će kapetan kad se oslobodio. - A što ćemo izmisliti sada?

- Nekada su se - upadne Fridolf - kapetan i Pipi znali natjecati u snazi. Užitek je bio promatrati njihove borbe.

- Nije to loša zamisao - prihvati kapetan Duga Čarapa. - Ali je najgore u tome što mi kćerka postaje snažnijom od mene.

Tomi je stajao tik do Pipi.

- Pipi - šapne joj - znaš kako sam se bojao da ćeš za vrijeme igre otpuzati u naše skrovište u hrastu. Ne bih volio da itko sazna za to mjesto. Čak i ako više nikada ne dođemo tamo.

- Ne boj se, Tomi, to će ostati našom tajnom — obeća mu Pipi.

Tada njezin tata uhvati neku željeznu šipku. Savije je po sredini kao da je od voska. A Pipi uzme neku drugu željeznu šipku i učini to isto.

- E, moj tata - dobaci mu Pipi. - S takvim sam se jednostavnim stvarima bavljala dok sam još ležala u kolijevci. Tek da mi prođe vrijeme.

Tada kapetan skinje kuhinjska vrata. Fridolf i sedmorica mornara stanu na vrata, a onda ih kapetan Duga Čarapa digne visoko u zrak i pronese travnjakom desetak puta.

Već se smračilo pa Pipi zapali posvuda postavljene baklje. Divno su plamsale i vrtom bacale čarobne sjene.

- Jesi li gotov? - upita tada svoga tatu kad je bio pri kraju desetoga kruga.

Kapetan je završio sa svojom predstavom.

Tada Pipi najprije stavi konja na vrata, a na konja posjedne Fridolfa i još trojicu mornara, a sva su četvorica držala po dvoje djece u krilu. Fridolf je držao Tomija i Aniku. Tada Pipi podiže vrata i pronese ih travnjakom u krug dvadeset i pet puta.

Bješe to veličanstven prizor u svjetlu baklji.

- Doista, mala moja, ti si jača od mene - prizna kapetan Duga Čarapa.

Najzad svi posjednu po travnjaku. Fridolf je svirao na harmonici, a ostali su mornari pjevali ponajljepše mornarske pjesme. Djeca su plesala uz glazbu. Pipi je u ruke uzela dvije baklje i zaplesala mahnitije od drugih.

Svečanost je završila vatrometom. Pipi je ispaljivala rakete tako da je cijelo nebo praskalo. Anika je sjedila na verandi i gledala. Sve je bilo tako lijepo. Tako divno. Ruže nije mogla vidjeti, ali je zato u mraku osjećala njihov miris. Kako bi sve to bilo prekrasno samo kad ne bi. . . samo kad ne bi. . . Osjećala je kao da ju je neka ledena ruka uhvatila oko srca. A

sutra. . .?! Kako će sve to izgledati sutra? I za cijelih ljetnih praznika? I zauvijek? Više neće biti nikakve Pipi u Pipinovcu. Neće biti nikakva Nilsona, nikakav konj neće stajati na verandi. Neće više biti jahanja, Pipinih izleta, ugodnih večernjih sati u kuhinji, nikakva stabla u kojem rastu boce s voćnim sokovima. To jest, stablo će i dalje ostati, ali je Anika imala jak predosjećaj da u njemu više neće rasti voćni sokovi kada Pipi jednom ode. Što će ona i Tomi raditi sutradan? Vjerojatno će igrati kriket. Anika uzdahne.

Priredba je završila. Sva se djeca zahvale i pozdrave. Kapetan Duga Čarapa vratio se sa svojim mornarima na »Vrtirepku«. Mislio je da će i Pipi krenuti s njima. Ali ona odluči još jednu noć prespavati u Pipinovcu.

- Sutra u deset ujutro dižemo sidro! Ne zaboravi! - dovikne joj tata na odlasku.

I tako su ostali sami - Pipi, Tomi i Anika. Sjedili su u mraku na stubama verande i šutjeli.

- Ali, naravno, vi smijete, kadgod zaželite, dolaziti ovamo i igrati se - napokon će Pipi. - Ključ će visjeti na klinu pokraj vrata. Možete uzeti sve što nađete u ladicama komode. A u hrast ću staviti i ljestve, pa se možete i sami spuštati u deblo, iako možda neće tuno rasti tako mnogo boca s voćnim sokovima. Sada više nije godišnje doba za njih.

- Ne, Pipi - Tomi će ozbiljno - više nećemo dolaziti ovamo.

- Nećemo. Nikada, nikada više - priključi mu se Anika. I pomisli pritom kako će odsad, kadgod bude prolazila mimo Pipinovca, zažmiriti. Pipinovac bez Pipi!!!

I Anika ponovno osjeti onu ledenu ruku oko svoga srca.

PIPI ODLAZI NA BROD

jfipi dobro zaključa kućna vrata. Ključ objesi o klin odmah do vrata. Tada skine konja s verande. Po posljednji put! Nilson je već sjedio na njezinu ramenu i držao se vrlo ozbiljno. Shvaćao je da se zbiva nešto vrlo važno.

- Tako, sad valjda ne treba više ništa učiniti? - upita Pipi.

Tomi i Anika kimnuše. Doista više ništa.

- Pa i nije tako kasno - reče Pipi. - Hajdemo pješice, duže će potrajati.

Tomi i Anika ponovno kimnuše, ali ne izustiše ni slova. I tako poče njihov put prema središtu gradića. Prema luci. Prema »Vrtirepki«. Konj je mogao kaskati za njima kako je god htio.

Pipi se preko ramena još jednom ogleda prema Pipinovcu.

- Baš lijepa kuća - primijeti. - Bez buha i na svaki način dobra. I možda mnogo bolja od onih glinenih koliba u kojima ću stanovati ubuduće.

Tomi i Anika ni da pisnu.

- Ako u mojoj kolibi bude strašno puno buha - nastavi Pipi - onda ću ih pripitomiti i držati u kutiji za cigare, a uvečer se igrati s njima. Oko nogu ću im pričvrstiti sitne rozete. A dvije najvjernije i najprivrženije nazvat ću »Tomi« i »Anika«, i one će noću spavati u mojoj postelji.

Čak ni to nije Tomija i Aniku učinilo razgovorljivijima.

- Pa što je to s vama? - Pipi će razdražljivo. - Znajte da je vrlo opasno hodati naokolo i predugo šutjeti. Poznavala sam jednom nekog pećara iz Kalkute koji je neprekidno šutio i šutio. A onda se dogodilo ono što se dogoditi moralo. Jednom mi je tako zaželio reći: »Zbogom, draga Pipi, sretan ti put i hvala ti na vremenu koje smo proveli zajedno!«. A kad tamo, pogadate li što se zbilo? Najprije je učinio nekoliko užasnih grimasa, jer su mu šarke na ulazu u usta zahrđavile, pa sam mu ih morala podmazati uljem za šivaće strojeve. A onda se začulo: »U buj uje muj!«. Tada sam mu pogledala u usta i zamislite što sam vidjela: jezik mu je u ustima mrtvo ležao kao maleni, uveo list. I otada, za cijeloga svog života nije taj pećar mogao izreći ništa drugo osim »U buj uje muj!«. Bilo bi strašno kad bi se

160 to i vama dogodilo. No čujmo, možete li vi bolje od onoga pećara reći:

»Zbogom, draga Pipi, sretan ti put i hvala ti na vremenu koje smo proveli zajedno!«. Pokušajte, pa da vidimo!

- Zbogom, draga Pipi, sretan ti put i hvala ti na vremenu koje smo proveli zajedno! - poslušno odbrbolje Tomi i Anika.

- No, hvala Bogu - reče Pipi. - Baš ste me uplašili. Da ste rekli »U buj uje muj!«, ne bih znala što učiniti.

Pred njima je ležala luka. A u njoj »Vrtirepka«. Kapetan je stajao na palubi i izvikivao zapovijedi. Mornari su hitali da sve pripreme za odlazak. Na pristaništu skupili se svi žitelji gradića da mahnu Pipi na rastanku. I evo, stiže Pipi zajedno s Tomijem i Anikom, konjem i gospodinom Nilsonom.

- Evo Pipi Duge Čarape! Napravite mjesta za Pipi - čuo se uzvik i svijet se ukloni u stranu da propusti Pipi. Pipi je kiraanjem glave pozdravljala lijevo i desno. Tada uzme konja i ponese ga preko mostića koji je vezivao »Vrtirepku« i pristan. Jadna je životinja nepovjerljivo gledala oko sebe jer konji ne vole vožnju brodom.

- A, stigla si, drago moje dijete - prekinuo se kapetan Duga Čarapa usred jedne zapovijedi da bi zagrlio Pipi. Privuče je na prsa i tada se stanu tako snažno grliti da su im rebra pucketala.

Artiku je cijeloga jutra nešto stezalo u grlu. A kad je vidjela kako Pipi podiže konja na brod, to se »nešto« raspuče. Anika brižne u plač stojeći priljubljena uz neki sanduk na pristaništu, isprva sasvim tiho, a onda sve glasnije i glasnije.

- Ne cmizdri! - ljutito joj podvikne Tomi. - Sramotiš nas pred svim ovim ljudima.

Rezultat je njegova upozorenja bio da je iz Anike provalio pravi potok suza. Plakala je tako da se sva tresla. Tomi ljutito udari nogom neki kamen na pristaništu tako da se otkotrljao s ruba i pao u vodu. Zapravo, htio je njime pogoditi »Vrtirepku«. Ova im bijeda od broda otima Pipi! Uistinu, kada ga nitko ne bi vidio, i Tomi bi volio zaplakati. Ali ovako - to nije išlo. I zato nogom odbaci još jedan kamen.

Tada Pipi dotrči preko mostića. Ona pojuri prema Tomiju i Aniki. Uhvati ih za ruke.

- Ostalo nam je još deset minuta - reče im.

Anika okrene lice prema sanduku i zaplaka kao da će joj srce pući. Nije bilo više kamenja koje bi Tomi mogao udariti nogom. On stisne zube. Izgledao je vrlo, vrlo opasno.

Oko Pipi okupila su se sva djeca gradića. Izvukoše svoje okarine i odsviraše oproštajnu koračnicu. Zvučala je iznad svega žalobno. Bila je to doista tugaljiva pjesma. Anika je tako silno plakala da se jedva jedvice držala na nogama. Upravo se tada Tomi sjeti da je Pipi u čast napisao oproštajnu pjesmicu. On izvuče papir i stane čitati. Uh, kako je užasno što glas može toliko podrhtavati:

*Zbogom, draga Pipi!
Kad odeš od nas sad,
ponesi sa sobom tad
spomen na ovaj grad,
i sjeti se prijatelja kad.*

- Ovo je dobro sročeno, rime se odista slažu - s olakšanjem će Pipi. - Naučit ću ovu pjesmicu napamet i recitirati je Gula-Gulašima kad večerima budemo sjedili uz logorsku vatru.

Djeca su se sa svih strana naguravala da zažele Pipi sretan put. Pipi podigne ruku i zamoli za tišinu.

- Djeco! - počne ona. - Odsad ću se igrati samo s malim Gula-Gulašićima. Kako ćemo se zabavljati, to nije lako znati. Možda ćemo se igrati »lovice« s divljim nosorozima, učiti hipnotiziranje zmija, jahati na slonovima ili se ljuljati na kokosovoj palmi ispred kolibe. Uvijek ćemo nastojati da nam vrijeme što ljepše prođe.

Pipi na trenutak zastane. Tomi i Anika su osjećali kako zavide djeci koja će se ubuduće igrati s Pipi.

- Međutim - nastavi Pipi - možda nadode dan u vrijeme kišnoga razdoblja, neki dugočasan dan kad će nam biti jedino zabavno trčati bez odjeće naokolo po kiši pri čemu ćemo samo potpuno pokisnuti. A kad nam se i to dogodi, tad ćemo se uvući u moju glinenu kolibu, ako se prije ne pretvori u blato iz kojeg ćemo barem moći praviti kolače. Ali ako se ipak ne pretvori u blato, sjest ćemo Gula-Gulašići i ja u nju, i tad će djeca možda zatražiti: »Pipi, pričaj nam nešto!« I tada ću im pripovijedati o

162 jednom gradiću daleko tamo na drugom kraju svijeta, i o malenjoj, bijeloj

djeci koja u njemu žive. »Nećete mi vjerovati kako su čudna ta djeca koja tamo stanuju«, pričat ću. »Bijela su po cijelom tijelu, osim po stopalima, sviraju u okarine, a što je najvažnije - ona znadu i gložiti.« Možda će mali, crni Gula-Gulašići biti očajni što i oni ne znaju gložiti. U tom slučaju ne znam što ću učiniti jer im neću moći pomoći. U najgorem ću slučaju srušiti kolibu i napraviti blato od nje, pa ćemo onda peći glinene kolače i sve do vrata ukopavati se u glinu. I bit će čudno ako ih ne navedem na druge misli osim na gloženje. Hvala vam svima! I zbogom!

I tada djeca na okarinama odsviraju još tužniju pjesmu negoli prije.

- Pipi, vrijeme je da dođeš na brod! - dovikne joj kapetan Duga Čarapa.

- Aj, aj, kapetane! - odvikne mu Pipi. Onda se okrene Tomiju i Aniki. Gledala ih je.

- Kako joj je čudan pogled - razmišljao je Tomi. Upravo ga je tako jednom gledala i njegova mama kad je Tomi bio vrlo, vrlo bolestan. Anika se skupila na sanduku. Pipi je uzme u krilo.

- Zbogom, Anika! Zbogom! - šapne joj. - I ne plači!

Anika zagrlji Pipi i gorko zajeca:

- Zbogom, Pipi! - jecala je.

Zatim Pipi uzme Tomijevu ruku i čvrsto je stisne. I onda otrči preko mostića. Niz Tomijev nos klizne velika suza. On stisne zube, ali ni to ne pomogne: još se jedna suza otkotrlja. Uhvati Anikinu ruku i tako su ostali stajati gledajući za Pipi. Vidjeli su je još gore na palubi. No kad se gleda kroz koprenu suza, sve uvijek bude zamagljeno.

- Živjela Pipi Duga Čarapa! - vikao je svijet na pristaništu.

- Diži mostić, Fridolfe! - zapovjedi kapetan Duga Čarapa.

Fridolf izvrši zapovijed. »Vrtirepka« bješe spremna za putovanje prema dalekim dijelovima svijeta. Ali onda. . .

- Ne, tata Efraime! - reče Pipi. - Ne može to tako. Ne mogu ja to podnijeti.

- A što to ne možeš podnijeti? - pitao je tata Efraim.

- Pa ne mogu podnijeti da neki ljudi na ovaj Božjoj zelenoj kugli zemaljskoj plaču i žaloste se zbog mene. A ponajmanje Tomi i Anika. Spuštajte most! Ostajem u Pipinovcu!

Kapetan Duga Čarapa šutio je trenutak.

- Učini kako želiš - reče napokon. - Tako si uvijek i radila.

Pipi kimne u znak slaganja.

- Da, tako sam uvijek radila - potvrdi tiho.

A tada se Pipi i njezin tata opet zagrlje, pa su rebra još jednom zapucketala. I onda se slože da će kapetan Duga Čarapa dolaziti mnogo češće u posjet svojoj kćerki.

- Kako bilo da bilo, tata Efraime - nato će Pipi - za jedno je dijete bolje da ima pravi dom, a ne da se potuca naokolo po morima i živi po glinenim kolibama. Sto misliš?

- Kao i obično, imaš pravo, dijete moje - prihvati kapetan Duga Čarapa. - Jasno je da ćeš u Pipinovcu imati mnogo uredniji život. A to je najbolje za malu djecu.

- Baš tako - složi se Pipi. - Za malu je djecu najbolje imati više reda. A još bolje od najboljega ako taj red mogu sama sebi napraviti!

A onda se Pipi pozdravi s mornarima na »Vrtirepki« i još jednom zagrlji tatu Efraima. Tad podigne konja na svoje snažne ruke i ponovno ga preko mostića prenese na kopno. Nakon toga »Vrtirepka« digne sidro. No u posljednji se trenutak kapetan Duga Čarapa nečega sjeti.

- Pipi! - dovikne joj. - Trebat će ti još zlatnika. Evo, drž'!

I dobaci joj novu torbu sa zlatnicima. Ali, na žalost, »Vrtirepka« je već podmakla od pristana. Torba nije stigla do obale. »Pljas!« udarila je o vodu i - potonula. Uzdah razočaranja prođe svjetinom. Ali se onda začuje još jedno »pljas!«. Bila je to Pipi. Skočila je u vodu i zaronila. Već trenutak poslije pomoli joj se glava na površini. Među zubima je držala torbu. Ispliva na pristan i skine ono nešto trave što joj se uhvatila oko ušiju.

- Eh, sad sam i opet bogata kao urođenička princeza!

Tomi i Anika još uvijek nisu shvaćali što se to događa. Stajali su otvorenih usta i zurili u Pipi, u njezina konja, u Nilsona, u torbu i »Vrtirepku-164 ku«, koja je punim jedrima isplivljavala iz luke.

- Pa zar ti nisi na brodu? - napokon će Tomi nesigurno.

- Pogađaj tri puta! - uzvratu mu Pipi izmikavajući vodu iz svojih pletenica.

Zatim podigne Tomija i Aniku, pa torbu i Nilsona na konja, a onda se i sama baci u sedlo.

- Natrag u Pipinovac! - vikne zvonkim glasom.

Tek tada Tomi i Anika shvatiše. . . Tomi se odjednom silno razveseli i zapjeva svoju omiljenu pjesmicu:

*Tko se boji jahat još,
tri za groš, tri za groš.
Jahat se ne bojim ja,
tra-la-la-la-la. . .*

Anika se toliko naplakala da nije mogla samo tako najednom i prestati. I dalje je jecala, no to su bili kratkotrajni sretni jecaji koji su uskoro morali i prestati. Osjećala je kako je Pipine ruke čvrsto podržavaju u pojasu. Kako se samo osjećala sigurnom! O, kako je sve opet bilo divno!

- Što ćemo danas raditi, Pipi? — upita Anika kad je prestala jecati.

- Tja, možda ćemo igrati kriket - uzvratu Pipi.

- Baš zgodno! - prihvati Anika. Znala je da je čak i kriket uzbudljiva igra samo ako Pipi sudjeluje u njoj.

- Ili ćemo. . . - zaoklijeva Pipi.

Sva su se djeca grada natiskivala oko konja da čuju što će to Pipi predložiti.

- Ili ćemo. . . - još jednom će Pipi. - Ili ćemo šmugnuti dolje na potok i vježbati hodanje po vodi.

- Pa ne može se hodati po vodi - usprotivi se Tomi.

- Može, ništa nije nemoguće - uzvratu mu Pipi. - Tako sam jednom na Kubi srela nekog stolara stilskoga namještaja koji je. . .

Konj počne galopirati i djeca, koja su se natisnula oko nje, nisu uspjela čuti nastavak. No stajala su dugo i dugo promatrajući Pipi i njezina konja koji je kaskao u smjeru Pipinovca. Uskoro su se pretvorili u točkicu u daljini. Naposljetku potpuno nestanu.

gig PIPi PRONALAZI SPUNKA

jednoga jutra Tomi i Anika kao i obično dotrčaše u Pipinu kuhinju vi-
knuvši »Dobro jutro!«. Ali odgovora ne bude. Pipi je sjedila nasred kuhinje
s Nilsonom u krilu i sretnim osmijehom na usnama.

- Dobro jutro! - ponovili su Tomi i Anika.

- Zamislite - sanjalački im uzvratila Pipi. - Zamislite što sam
pronašla. Samo *ja* i nitko drugi!

- A što si to pronašla? - znatiželjno će Tomi i Anika. Nimalo ih
nije iznenadilo da je Pipi i opet nešto pronašla, jer se to njoj neprekidno
dogadalo, no htjeli su znati što je to.

- A što si, zapravo, našla?

-Jednu novu riječ - odgovori Pipi i pogleda Tomija i Aniku kao
da ih prvi put vidi. - Jednu sasvim, sasvim novu riječ.

- Pa koju, reci? - nestrpljivo će Tomi.

- Jednu izvrsno dobru riječ - uzvratila Pipi. - Jednu od najboljih
koju sam ikada čula.

- Pa reci je već jednom! - uzbudila se Anika.

- SPUNK! - ponosno izgovori Pipi.

- Spunk?! - upitno će Tomi. - A što to znači?

- Kad bih barem znala! - odvratio Pipi. - Jedino što znam jest da
ne znači usisivač za prašinu.

Tomi i Anika razmišljali su trenutak. A onda će Anika:

- Ako ne znaš što znači, onda i nema koristi od te riječi.

- E, vidiš! Baš je to ono što me ljuti - reče Pipi.

- A tko je zapravo u početku odredio značenja riječima? - mu-
dro je pitao Tomi.

- Najvjerojatnije mnoštvo starih profesora - objasni mu Pipi.

- AT treba reći da su ljudi ipak čudni! Pomislite samo kakve li
su sve riječi poizmišljali: »mavišnjak«, pa »uperak«, pa »čaporak«, i niz
takvih kojima ljudi ne znaju ni značenja ni odakle su. A »spunk« je odista
dobra riječ, zgodno zvuči i jednostavno ju je bilo stvoriti. Sva je sreća da

166 sam je ja pronašla. A i pronaći ću joj značenje.

Zamislila se na trenutak.

— Spunk! Pitam se ne bi li to možda mogao biti vrh modro obojenoga jarbola za zastave - reče Pipi podosta neodlučno.

— Samo što vjerojatno nema modro obojenih jarbola za zastave - uplete se Anika u traganje značenja riječi »spunk«.

— Da, nisam ih vidjela, pa ih valjda i nema - složi se Pipi.

— Onda uistinu ne znam. Nego, čujte! Možda je to ono što se uvuče međo nožne prste dok čovjek gazi po blatu? Hm, da čujemo kako to zvuči! Recimo, Anika hoda po blatu i onda se čuje prekrasno »spunk. . . spunk. . . spunk. . .«.

Pipi zatrese glavom.

— Ipak nije! Ne zvuči to tako. Pritom se čuje ono divno »pljas. . . mljas. . . bljas. . .«, a ne »spunk« - reče Pipi i počese se po glavi.

— To postaje sve tajanstvenije i tajanstvenije. No bilo kako bilo, otkrit ću ja značenje te riječi. Možda se to može kupiti u trgovinama? Dođite, idemo pitati.

Protiv toga Tomi i Anika doista nisu imali ništa. Pipi pronađe svoju torbu punu zlatnika.

— »Spunk«! - ponovi Pipi. - Zvuči nekako skupo. Najbolje da ponesem jedan zlatnik.

Tako i učini. Nilson kao i obično skoči na Pipino rame, a Pipi skine konja s verande.

— Ovo je hitna stvar! - reče Tomiju i Aniki. - Jahat ćemo. Inače nam možda neće ostaviti ni jednog jedinog spunka kad dođemo. Ne bi me suviše iznenadilo kad bi nam gradonačelnik pred nosom kupio posljednji komad.

Dok je konj galopirao ulicama gradića s Pipi, Tomijem i Anikom na svojim leđima, njegova su kopita tako snažno udarala o kamenu podlogu da su udaranje čula sva djeca u gradiću pa su veselo istrčala na ulice. Sva su djeca, naime, jako voljela Pipi.

— Pipi, kamo jašeš? - dovikivala su joj.

— Idem kupiti spunka - odvikivala im je Pipi i usporavala nakratak konja.

Djeca su se zaustavljala i ostala prilično zbunjena.

- Je li to nešto dobro? - upita jedan dječarac.

- Mmmmm. . . - promrmlja Pipi i oblizne usnice. - Divno je. Barem tako zvuči.

Ispred slastičarnice Pipi skoči s konja, a zatim skinе Tomija i Aniku. I onda uđu u slastičarnicu.

- Molim vas vrećicu spunka - zatraži Pipi. - Samo neka budu prhki.

- Spunka? - upitno ponovi dražesna djevojka iza tezge malko razmišljajući. - Mislim da mi toga nemamo.

- Morali biste imati - reče Pipi. - Ima ih u svim boljim slastičarnicama.

- Danas smo ih, naime, već sve rasprodali - odgovori prodavačica, koja, doduše, nikada nije čula za riječ »spunk«, ali nije mogla priznati da njezina slastičarnica ne pripada među »bolje«.

- Znači, imali ste ih jučer? - živahno podvikne Pipi. - A draga, draga moja gospođice, recite mi kako to spunk izgleda? Ja ga, naime, nisam nikada vidjela. Je li imao crvene pruge po sebi?

Tada dražesna djevojka divno pocrveni i reče:

- Eh, ne znam ti ni ja što je to! U svakom slučaju ovdje toga nemamo.

Silno razočarana Pipi ode iz slastičarnice.

- Onda moramo tragati dalje - odluči Pipi. - Bez spunka ne idem kući.

Željezarija bješe sljedeća trgovina po redu. Prodavač uljudno pozdravi djecu.

- Htjela bih kupiti jedan spunk - odlučno će Pipi. - Ali neka bude od najbolje vrste. Onakav kakvim bi se i lava moglo ubiti.

Prodavač je bio prepreden.

- Da vidimo - reče i počese se za uhom. - Da vidimo. . .

On uzme željezne grablje i pruži ih Pipi.

- Bi li *to* bilo ono što tražiš? - upita je.

Pipi ga razljučeno pogleda.

- Ovom ovdje su profesori nadjenuti ime - grablje, to ti dobro znaš - srdito će Pipi. - A ja sam tražila spunka. Ne pokušavaj varati male-no, nedužno dijete!

Tada se prodavač nasmije i rekne joj:

- Na žalost, mi nemamo to što si rekla. Pokušaj tamo na uglu, u trgovini šivaćega pribora.

- Trgovina šivaćega pribora?! - promrmlja Pipi Tomiju i Aniki kad su izišli na ulicu. - Tamo, koliko ja znam, toga zacijelo nema.

Načas se rastuži, ali se onda i opet razvedri.

- Kad se uzme jedno s drugim, možda je spunk ipak neka bolest - glasno je razmišljala. - Hajdemo upitati liječnika.

Anika je znala gdje liječnik stanuje jer je bila kod njega radi cijepljenja.

Pipi zazvoni na ulaznim vratima. Dođe medicinska sestra i otvori.

- Trebala bih liječnika - navali Pipi. - Radi se o ozbiljnom slučaju. Užasno teška bolest.

- Izvoli, ovim putem! - pozove je sestra.

Kad su djeca ušla, liječnik je sjedio za pisaćim stolom. Pipi se uputi prema njemu, zatvori oči i isplazi jezik.

- A što je s tobom, dijete drago? - upita je liječnik.

Pipi ponovno otvori svoje bistre modre oči i uvuče jezik.

- Bojim se da sam dobila i imam spunk - reče. - Svrbi me po cijelome tijelu. Dok spavam, oči mi se sasvim zatvore. A ponekad mi se i štuca. U nedjelju se nisam baš najbolje osjećala nakon što sam pojela tanjur kreme za cipele s mlijekom. Imam inače sasvim dobar tek, ali mi hrana često ode u dušnik, a onda nikakve koristi od nje. Bit će da je to ipak spunk. Recite mi samo - je li to zarazno?

Liječnik pogleda Pipino svježe, malo lice, pa reče:

- Meni se sve čini da se ti osjećaš mnogo bolje od mnogih drugih i sasvim sam siguran da ne boluješ ni od kakva spunka.

Pipi ga onda živahno uhvati za ruku.

- Ali, recite, doktore, zar ne da postoji bolest takva imena?

- Ne - odgovori liječnik - ne postoji. A kad bi i postojala, ne vjerujem da bi se uhvatila baš tebe.

Pipi se rastuži. Svi troje pozdrave liječnika. Zatim pođu prema konju koji ih je čekao uz liječnikovu vrtnu ogradu.

Nedaleko liječnikove kuće nalazila se visoka trokatnica. Jedan je prozor na najvišem katu bio otvoren. Pipi upre prstom prema otvorenom prozoru i reče:

- Ne bi me nimalo iznenadilo kad bi se spunk nalazio upravo tamo gore. Skoknut ću gore da vidim.

Spretnim se zahvatima stane penjati uza žlijeb. Kad je stigla do visine prozora, baci se u zrak i uhvati za lim na prozorskom podboju. Podigne se rukama i proviri kroz prozor.

U sobi iza prozora sjedile su dvije gospođe i razgovarale. Pogodite jesu li se iznenadile kad primijetiše ridokosu glavu kako se odjednom pojavila u prozorskom okviru, i začule kako iz te glave izlazi pitanje:

- Da niste slučajno unutra vidjeli nekog spunka?

Dvije žene vrisnuše od užasa.

- Zaboga, dijete drago, što kažeš? Je li ti nešto pobjeglo?

- Upravo bih to htjela znati - pristojno će Pipi.

- Možda je pod posteljom?! - uzvikne jedna žena. - Grize li?

- Čini mi se - odgovori Pipi. - Izgleda da ima prekrasne očnjake.

Žene se stisnu jedna uz drugu. Pipi se sa zanimanjem ogleda oko sebe, ali najzad reče sjetno:

- Ne, na žalost, ni tu nema ni traga spunku. Oprostite što sam smetala. Mislila sam da ću nešto saznati o tom spunku dok sam slučajno prolazila mimo.

I Pipi se ponovno spusti niza žlijeb.

- Šteta! Nema spunka u ovome gradu - reče Tomiju i Aniki.

- Idemo kući.

Tako i učine. A kad su skakali s konja ispred verande, Tomi

170 umalo što nije zgazio maloga kukca kornjaša koji se vukao pijeskom.

— Pazi na kukca! - dovikne mu Pipi.

Svi troje čučnu i stanu ga promatrati. Bio je tako malen. Krila mu bila zelenkasta, a svjetlucala kao da su od metala.

— Kako je lijep i sitan! - usklikne Anika. - Kakav li je to kukac?

— Svakako nije hrušt - važno će Tomi.

— Ali nije ni jelenak - reče Anika. - Pa ni kotrljan. Baš bih voljela znati kako mu je ime.

Preko Pipina lica razlije se blaženi osmijeh.

— Ja znam - reče pobjedonosno. - To je - spunk!

— Jesi li sigurna? - sumnjičavo upita Tomi.

— Pa zar ne vjeruješ da mogu prepoznati jednog običnog spunka kad ga vidim - uvrijeđeno će Pipi. - Jesi li ikada u životu vidio nešto tako spunkasto?

Pipi obazrivo premjesti kukca na sigurnije mjesto gdje ga nitko neće zgaziti.

— Mali moj, slatki spunkiću! - govorila mu je nježno. - Znala sam da ću te naposljetku pronaći. Kako je to čudno! Evo, tražili smo te po cijelome gradu, a kad tamo, ti si čitavo vrijeme bio pred Pipinovcem.

I PIPI PRIREĐUJE ISPITNO NATJECANJE

.L/ugi, predivni ljetni praznici jednoga su dana morali završiti, pa su Tomi i Anika i opet morali krenuti u školu. Pipi je i dalje smatrala kako ima dovoljno znanja i bez pohađanja škole i odlučno je tvrdila da neće prekoraciti praga učionice sve do onoga dana kad više ni na koji način ne bude mogla podnijeti što ne zna kako se *morska bolest* dijeli na slogove.

— No kako ja nikada ne bolujem od morske bolesti, to se i ne moram previše uznemiravati zbog podjele te bolesti na slogove - govorila je. - No *ako* me se ta bolestina jednom odista dohvati, imat ću ja i pametnijega posla negoli da je dijelim na slogove.

— Nema za tebe brige, ti ionako nećeš nikada oboljeti od morske bolesti - tješio ju je Tomi.

1 bio je u pravu. Pipi se naplovila po svim morima svijeta sa svojim tatam prije negoli je stigla u Pipinovac, ali nikada nije trpjela od morske bolesti.

Pipi se kadšto zabavljala i time što bi po završetku nastave došla na konju po Tomija i Aniku, i onda bi zajedno odjahali kući. Tomija i Aniku to bi posebno uzradovalo. Oni su, naime, silno zavoljeli jahanje, a usto - doista nije bilo mnogo djece koja bi se iz škole vraćala na konju.

- Čuj, Pipi, daj dođi po nas na konju danas poslije podne - zamolio ju je Tomi jednoga dana, kad su se poslije odmora za doručak morali vratiti u školu.

- Da, i ja te molim - rekla joj je Anika - jer će danas gospođica Rosenblom dijeliti svoje poklone dobroj i marljivoj djeci.

Gospođica Rosenblom bješe bogata starija gospođa i živjela je u tom gradiću. Bila je ona štedljiva i pazila je na svoj novac, no jednom u svakom polugodištu dolazila bi u školu i podarivala školsku djecu. Ali ne svu, nikako! Njezine su darove dobivali samo oni, vrlo valjani i radišni đaci. A kako bi saznala koja su djeca dobra i marljiva, ona bi prije dodjele darova obavljala duga ispitivanja. Zato su se sva djeca iz gradića strašno bojala te gospođice i njezina darivanja. Naime, svakoga bi dana, kad je trebalo kod kuće učiti, a njima misli odlutale na nešto drugo i zgodnije,

m čuli mamu ili tatu kako im govore:

— Sjeti se gospođice Rosenblom!

A velika bi bila sramota vratiti se kući pred roditelje i ostalu braću i sestre onoga dana kad bi gospođica Rosenblom bila u školi, a ne donijeti sa sobom ni najsitniji novčić ili vrećicu bombona, ili barem majicu od gospođice Rosenblom. Da, upravo majicu! Jer je gospođica Rosenblom dijelila i odjeću najsiromašnijoj djeci. Međutim, ma koliko daće bilo siromašno, ništa mu nije pomagalo ako nije znalo odgovoriti na pitanje gospođice Rosenblom, primjerice, koliko centimetara ima u jednom kilometru. Ne, ne, nimalo nije čudno što su djeca u tom malom gradiću živjela u strahu pri pomisli na gospođicu Rosenblom. Bojala su se ona i njezine juhe, da, da! Naime, ona bi svu djecu vagala i premjeravala, pa ako bi neka od njih bila premršava i slabašna, ili se činilo da ih kod kuće nedovoljno hrane, onda su sva ta mršava i siromašna djeca morala danomice za vrijeme odmora za doručak dolaziti gospođici Rosenblom kući i ondje pojesti dubok tanjur juhe. To je samo po sebi moglo biti divno kad u toj juhi ne bi bilo tako mnogo neke odurne kaše. Osjećali su u ustima kako je sluzava.

INo da, i tako je pristigao taj veliki dan kad je gospođica Rosenblom trebala doći u školu. Nastava je završila prije negoli obično i sva su se djeca okupila u školskom dvorištu. Usred dvorišta bio je postavljen velik stol za kojim će sjediti gospođica Rosenblom. Na pomoći je imala dvoje zapisničara koji su trebali upisivati sve o pojedinom djetetu: koliko je teško, zna li odgovoriti na pitanja, je li siromašno pa mu je potrebna odjeća, je li mu dobra ocjena iz vladanja, ima li kod kuće braće i sestara kojima također treba odjeće, da, i tako u nedogled sa svim onim što je gospođica Rosenblom htjela znati. Na stolu ispred nje stajala je škrinjica s novcem, pa mnogo vrećica s bombonima i cijele gomile majica, čarapa i vunelih hlačica.

— Sva se djeca moraju svrstati u redove - vikala je gospođica Rosenblom. - U prvi red neka stanu ona djeca koja nemaju druge braće i sestara kod kuće, u drugi red ona koja imaju jedno ili dvoje braće i sestara kod kuće, a u treći sva ona koja imaju kod kuće više od dvoje braće ili sestara.

Gospođica je Rosenblom, naime, voljela red u svemu, pa je bilo i ispravno da djeca koja imaju mnogo braće i sestara kod kuće dobiju i veće vrećice s bombonima od onih koja nemaju ni braće ni sestara.

A onda je započelo ispitivanje. Au, kako su djeca strepila! Ona koja nisu znala odgovoriti na pitanje najprije su morala stati u neki kut srama i tek bi poslije nekog vremena smjela poći kući ne dobivši ni jednog bombona za svoju manju braću ili sestre.

Tomi i Anika bili su vrlo dobri đaci u školi. No unatoč tome Anikina je rozeta podrhtavala od napetosti dok je stajala u svom redu zajedno s Tomijem, a Tomijevo je lice postajalo sve bljeđe i bljeđe kako se približavao gospođici Rosenblom. Upravo u trenutku kad je on trebao odgovarati nastade metež u redu »djece bez braće i sestara«. Netko se ugurao među tu djecu. A tko bi drugi to mogao biti, osim - Pipi. Gurnula je djecu u stranu i krenula ravno prema gospođici Rosenblom.

— Oprosti, ali nisam bila ovdje od početka - reče Pipi.

— Zanima me u koji red treba stati dijete koje je bez četrnaestoro braće i sestara od kojih su trinaestorica mali nevaljalci?

Gospođica Rosenblom nije izgledala nimalo prijateljski naklonjena Pipi.

— Ostani tamo do daljnega - odgovori joj. - No sve mi se čini da ćeš se uskoro premjestiti u red s djecom koja se trebaju stidjeti.

I onda su zapisničari zapisali Pipino ime, zatim su je izvagali kako bi vidjeli hoće li i njoj trebati gospođičina juha. No preteгла je za dva kilograma i tako izbjegla juhu.

— Ti nećeš dobiti nikakve juhe - rekne joj strogo gospođica Rosenblom.

— Kadšto bude i sreće u životu - primijeti Pipi. - Još samo da se oslobodim čarapa i majica, pa ću moći odahnuti.

Gospođica Rosenblom nije čula te njezine riječi. U knjizi je tražila za Pipi neku tešku riječ za dijeljenje na slogove.

— Pa reci mi onda, djevojčice, kako bi ti riječi *morska bolest* podijelila na slogove?

— Od srca ću to rado učiniti - rekne Pipi i podijeli na slogove: - Mo-rska bole-st!

Gospođica Rosenblom nasmiješi se slatko kiselkastim osmijehom.

- A je li? Međutim, po pravopisnim pravilima u knjizi to treba

- Pa ja sam počašćena što si ti htjela znati kako bih *ja* podijelila te riječi na slogove. A ja sam ih oduvijek tako dijelila i pritom sam se sasvim dobro osjećala.

- Zapišite ovo što je rekla - obrati se gospođica Rosenblom svojim zapisničarima, ogorčeno stisnuvši usne.

- Da, da, samo zapišite - dobaci im Pipi. - Zabilježite ovu krasnu podjelu na slogove i pobrinite se da se u tom smislu što prije izmijene pravopisna pravila.

- No da, draga moja djevojčice - još kiseliije nastavi gospođica Rosenblom. - A sad mi odgovori na jedno pitanje o Karlu XII.⁹ Kada je umro taj naš veliki kralj?

- Pa zar je i on umro?! - uzvikne Pipi. - Uuuu. . . kako je žalosno što u posljednje vrijeme nestaju toliki ljudi. A sigurna sam kako im se to nikada ne bi dogodilo samo da su pazili da im noge budu suhe.

- Upišite i ovo - naloži gospođica Rosenblom ledenim glasom svojim zapisničarima.

- Da, i to, svakako - priključi joj se i Pipi. - A pribilježite i da pijavice valja držati vrlo blizu tijela. A isto tako valja popiti malo toploga petroleja pri odlasku u postelju. To osvježava!

Gospođica Rosenblom samo je tresla glavom. Zatim nastavi:

- Zašto konj ima kutnjake sa savijenim naborima ocakline? - ozbiljno je upita.

- No da, a jesi li sigurna da doista *ima* takve? - zamišljeno će Pipi. - Pa, uostalom, možeš ga i sama pitati. Evo, stoji tamo privezan uz drvo - rekne joj Pipi i prstom pokaže na svoga konja.

Pritom se zadovoljno nasmijala.

- Kakva sreća da sam ga povelala sa sobom - nastavi Pipi. - Inače ti ne bi nikada uspjela saznati zašto su mu kutnjaci sa savijenim naborima ocakline. Jer ja ti, zapravo i iskreno govoreći, nemam pojma zašto je tomu tako. I ne raspitujem se o tome.

Usnice gospođice Rosenblom sad se pretvoriše u malenu, tanku crtu.

⁹Karlo XII. (1682-1718) - znameniti švedski kralj, veliki ratnik s vrlo pustolovnim životom

- Pa to je nečuveno! - mrmljala je za sebe. - Doista nečuveno!

- Da, i ja tako mislim - zadovoljno se Pipi složi s njom. - Ako se i dalje budem pokazala tako pametnom, onda mi sigurno neće izbjeći kakve ružičaste vunene hlače.

- Zapišite i to - reče gospođica Rosenblom zapisničarima.

- Ma ne brini zbog toga - obrati joj se Pipi. - Ja ne težim tako strašno za tim ružičastim vunenim hlačicama. Nisam ja tako mislila. No možete pribilježiti da mi zapravo treba samo veća vrećica bombona.

- A sada ću ti postaviti posljednje pitanje - tada će gospođica Rosenblom glasom čudnovato suspregnutim.

- Hajde, samo naprijed! - složi se Pipi. - Baš mi se sviđa ovakvo sportsko natjecanje u postavljanju pitanja.

- Pokušaj odgovoriti na ovo - reče gospođica Rosenblom. - Pero i Marko trebali bi podijeliti tortu. Ako je Peri pripala četvrtina, što je onda dobio Marko?

- Grčeve u želucu - odgovori Pipi. Onda se okrene zapisničarima: - Zapišite to - obrati im se ozbiljno. - Zapišite da je dobio grčeve u želucu.

No sad je gospođici Rosenblom bilo dosta razgovora s Pipi.

- Ti si takva neznalica i tako nepristojno dijete kakvo dosad nikada nisam srela - reče joj. - Idi odmah tamo u onaj red i stidi se.

Pipi se poslušno otputi u sramotni red, no za sebe je srdito mrmljala:

- Nepravda! Prava nepravda! Prema meni koja sam uspjela odgovoriti baš na svako pitanje.

Kad se udaljila nekoliko koraka, odjednom joj nešto pade na pamet, pa se laktovima brzo probije natrag do gospođice Rosenblom.

- Oprostite, ali ja sam vam zaboravila navesti širinu svojih prsa i nadmorsku visinu. Zapišite to - rekne zapisničarima. - Ne zato da bih dobila nekakvu juhu - daleko od toga - već samo zato što smatram da u knjigovodstvu mora postojati ipak nekakav red.

- Ako odmah ne odeš i ne staneš tamo u sramotni red, onda

- Jadnica! - sažali se Pipi nad tom djevojčicom. - A gdje vam je ona? Samo je pošaljite k meni pa ću je obraniti. Zapišite i to!

I onda Pipi ode i stane u red zajedno s djecom koja su se, eto, morala stidjeti. Nije tu bilo baš vesela raspoloženja! Mnoga su djeca jecala i plakala pri pomisli na to što će reći svojim roditeljima, braći i sestrama kada se vrate kući bez novčića i bombona. Pipi se obazre po toj zaplakanoj djeci, nekoliko puta i sama osjeti kako ju je nešto steglo u grlu, a onda im reče:

- Hajde, poslušajte me. Sada ćemo mi napraviti ispitivanje između nas samih!

Djeca malko oživješe, ali nisu u prvom trenutku shvatila kamo to Pipi smjera.

- Stanite u dva reda - naloži im Pipi. - Svi koji znaju da je Karlo XII. umro neka stanu u jedan red, a oni koji još nisu ništa čuli o tome, neka stanu u drugi.

No kako su sva djeca znala da je Karlo XII. mrtav, tako sva i stanu samo u jedan red.

- Tako to ne bi išlo - usprotivila se Pipi. - Moraju postojati barem dva reda, inače ne valja. Pitajte gospođicu Rosenblom, pa ćete čuti.

I onda stane razmišljati.

- E, ovako ćemo! - reče naposljetku. - Svi potpuno doučeni nevaljalci neka stanu u jedan red.

- A tko će stati u drugi red? — živahno zapita malena djevojčica, koja se nije željela svrstati među nevaljalce.

- U taj red stavit ćemo *sve još* nepotpuno doučene nevaljalce - odgovori Pipi.

A tamo kod stola gospođice Rosenblom ispitivanje bješe u punom jeku, pa bi se odande s vremena na vrijeme, vukući noge i spremno na plač, poneko dijete priključivalo Pipinoj skupini.

- A sada je na redu ono teško - rekne Pipi. - Sad ćemo vidjeti jeste li valjano čitali svoje udžbenike.

I onda se okrene prema jednom mršavku u modroj košulji.

- Čuj ti, dečko! Reci nam nekoga tko je umro!

Dječak se najprije iznenadio, a onda reče:

- Stara gospođa Pettersson s broja 57.

- E, pa vidiš! A znaš li još koga? - pitala je Pipi.

Ne, dječak nije znao više ni za koga tko bi umro. Tada Pipi oblikuje ruke u tuljac, stavi ih pred usta i glasno došapne:

- Karlo XII!

Pa kad je sada Pipi stala ispitivati redom i ostale uz pitanje znadu li koga tko je umro, svatko je odgovarao:

- Stara gospođa Pettersson s broja 57 i Karlo XII.

- Pa ovo ispitivanje nadilazi sva očekivanja - ustvrdila je Pipi. -

A sada ću vam postaviti još jedno pitanje. Ako su Pero i Marko morali podijeliti jednu tortu, a Pero nije ni pod koju cijenu htio više od jedne četvrtine, pa je s tom četvrtinom sjeo u kut i tamo je grickao, tko se onda morao žrtvovati i ugurati u sebe preostali dio torte?

- Marko! - povikaše sva djeca uglas.

- Kad bi samo bilo i drugdje toliko pametne djece kao što ste vi - pohvalila ih je Pipi. - Zato morate i vi dobiti svoje nagrade.

I onda iz džepova izvadi Pipi mnogo zlatnika i svako dijete dobije po jedan A usto i veliku vrećicu s bombonima koje je Pipi donijela iz svoje naprtnjače.

Tako nastaje veliko veselje među onom djecom koja su se zapravo morala stidjeti. A kad je i gospođica Rosenblom završila sa svojim ispitivanjem, nitko od djece nije otrčao kući tako brzo kao ona što su stajala u redu posramljenih. Međutim, prije negoli otrčaše, skupiše se oko Pipi.

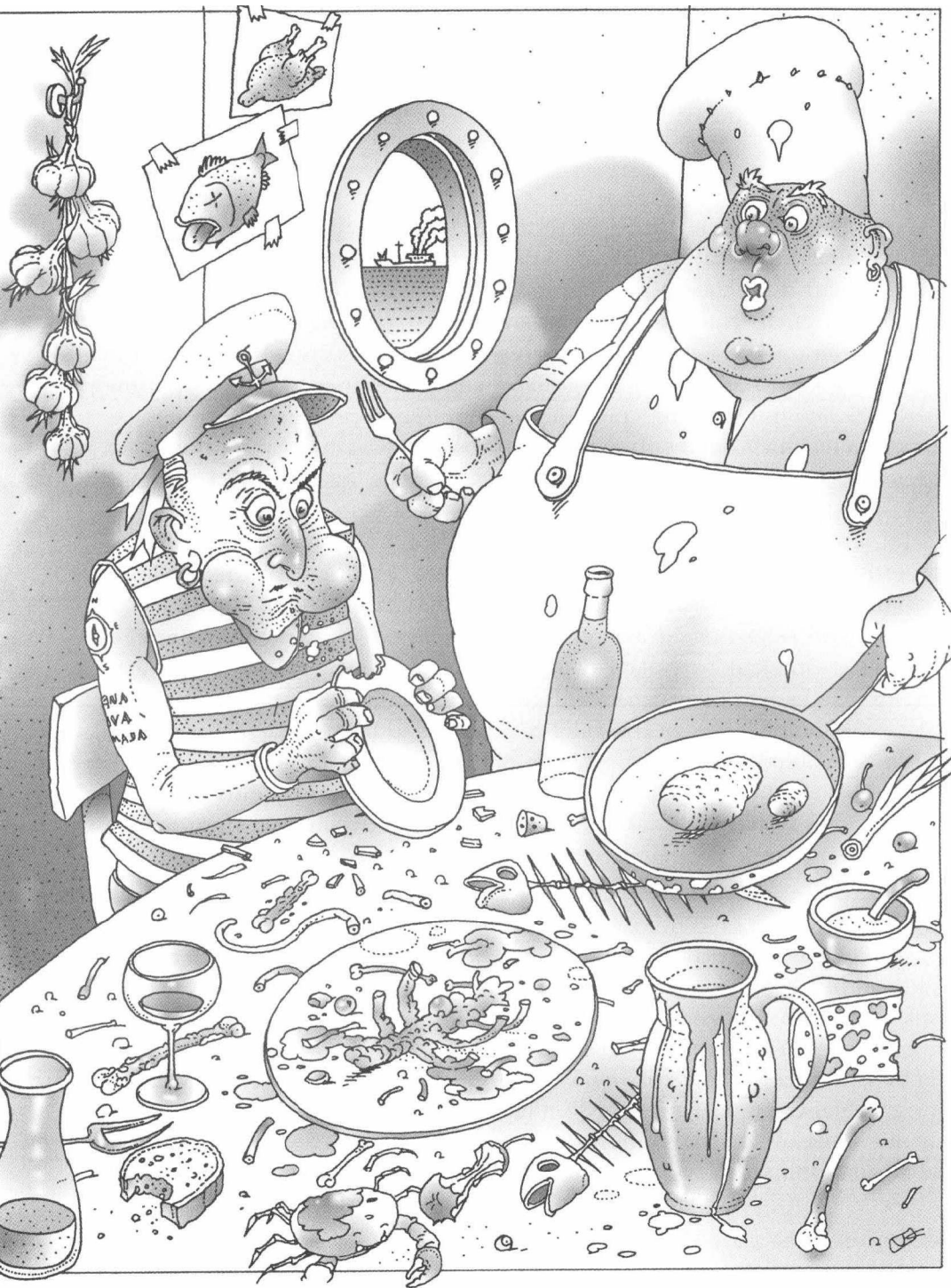
- Hvala, puno ti hvala, draga Pipi - svi su se istodobno zahvaljivali. - Hvala ti za zlatnike i bombone!

- No, no, nema na čemu - odgovarala im je Pipi. - Ne trebate vi meni ni na čemu zahvaljivati. Osim što sam vas poštedjela ružičastih vunjenih hlačica. To ne smijete nikada zaboraviti!

JL/ani su prolazili i stigla jesen. Najprije jesen, a za njom zima, duga i hladna zima kojoj kao da nikada kraja biti neće. Tomi i Anika morali su mnogo učiti, a svakim su se danom osjećali sve umornijima, a i ujutro su sve teže ustajali. Njihova se mama sve više uznemirivala zbog njihovih blijedih obraza i lošega teka. I povrh svega oboje najednom obolješe od ospica pa su morali odležati nekoliko tjedana. I bili bi to dugi i dosadni tjedni da Pipi nije izvodila vragolije ispred njihovih prozora. Liječnik joj je zabranio da im dolazi u sobu zbog opasnosti od zaraze, a Pipi je poslušala premda je rekla kako je u stanju milijardu-dvije bacila ospica zdrobiti noktima samo u jedno poslijepodne. Ali da pravi vragolije ispred prozora, to joj nitko nije mogao zabraniti. Dječja se soba nalazila u prvome katu, pa je Pipi postavila ljestve do njihova prozora. Za Tomija i Aniku bilo je vrlo uzbudljivo ležati tako u postelji i nagađati kako li će Pipi izgledati kad se ponovno pojavi na ljestvama. Jer Pipi bi svakoga dana bila drugačije odjevena. Gdjekad se pojavila kao dimnjačar, ponekad kao duh sva u bijelome, a kadšto i kao vještica. I gimnasticirala je na ljestvama. A kakve su to tek gimnastičke vježbe bile! Stala bi na jednu od najviših prečki i onda bi zaljuljala ljestve ispod sebe tako da su Tomi i Anika vrištali od straha misleći da će se Pipi svaliti na zemlju. Ali ništa od padanja! Kad bi se spuštala s ljestava, glava bi joj silazila prva, sve u želji da Torniju i Aniki bude što zabavnije promatrati predstavu.

Svakoga bi dana odlazila u grad kupovati jabuke, naranče i bombone. Stavila bi ih u košaricu i zatim svezala o nju dug konopac. Tada bi se Nilson popeo do Tomija koji bi otvorio prozor i povukao košaricu. A kadikad bi Nilson morao i sam doći samo s Pipinim pismom, ako bi ona bila slučajno prezauzeta i ne bi mogla doći sama. No to bi se rijetko kada dogodilo jer bi Pipi obično po cijele dane proboravila na ljestvama. Katkada bi pritisnula nos na prozorsko staklo, iskrenula očne kapke i pravila sve moguće najstrašnije grimase, a Torniju i Aniki obećala po zlatnik ako joj se uspiju *ne* nasmijati. No to, naravno, nije bilo moguće. Tomi i Anika toliko su se znali smijati da su gotovo poispadali iz svojih postelja.

A onda mališani napokon prizdraviše. Smjeli su ustati iz postelje. Uh, kako su bili blijedi i mršavi! Pipi je sjedila s njima u njihovoj kuhinji već od prvoga dana kako su ustali i promatrala ih kako jedu

krupicu kuhanu na mlijeku. To jest, morali su je jesti, ali im je to vrlo teško išlo. Njihova se mama strašno uzrujavala dok ih je gledala kako onako sjede i brčkaju po hrani.

- jedite samo, pa to je izvrsno jelo! - nagovarala ih je mama.

Međutim, Anika je samo miješala žlicom po tanjuru osjećajući kako ne može jesti baš ništa od toga jela.

- A zašto moram baš *to* jesti? - žalila se.

- Kako možeš uopće pitati nešto tako glupo! - korila ju je Pipi.

- Pa jasno je da moraš jesti ovu krupicu. Jer ako ne budeš jela, nećeš porasti, ni postati velikom i jakom. A ako ne postaneš velikom i jakom, nećeš moći prisiljavati *svoju* djecu da jedu ovu krasnu krupicu. Ne, Anika! To ti nikako ne valja! Kad bi sva djeca zaključivala kao ti, nastala bi u cijeloj zemlji pomutnja u - prehrani krupicom.

Tomi i Anika pojeli su svako samo po dvije žlice. Pipi ih je promatrala s razumijevanjem.

- Morali biste vas dvoje malo na more - reče Pipi ljuljajući se na stolcu. - Tada biste vrlo brzo naučili kako se jede. Sjećam se jednom, dok sam još bila na tatinu brodu, a Fridolf, onaj jedan od tatinih mornara, jednoga jutra sasvim iznenadno nije pojeo više od sedam tanjura kaše. Tata se sasvim izbezumio od brige za Fridolfov slabi tek. »Mali moj Fridolfe«, govorio mu je plačnim glasom. »Bojim se da si dobio neku bolest koja te ispija. Najbolje će biti ako danas ostaneš u postelji dok se ne osjetiš malo bolje i ne počneš jesti poput ljudi. Doći ću i pokriti te, a dat ću ti i međučine za jačanje.«

- Kaže se *medicina*- ispravi je Anika.

- 1 tako Fridolf otetura u svoju postelju - nastavi Pipi - jer se i sam zabrinuo pitajući se kakva li ga je to kuga snašla pa ne može pojesti više od sedam tanjura kaše. Ležao je tako i razmišljao hoće li preživjeti do večeri. Tada je tata došao s međučinom. Bila je to neka crna, gadna međučina, ali - bilo što da se reklo o njoj - davala je snage. Pa kad je Fridolf progutao prvu žlicu, iz usta mu izbije nešto slično plamenu. Fridolf je tako riknuo da se »Vrtirepka« zatresla od pramca do krme, a urlik se čuo na brodovima koji su bili udaljeni i do pedeset morskih milja. Kuhar još i nije dospio rasprijeti stolove od doručka kad Fridolf dojadi neprestance url- 181

čuci. On se baci za stol i stane jesti kašu, a vikao je od gladi i poslije petnaestoga tanjura. No i kaši je došao kraj pa je kuharu jedino preostalo da u Fridolfova otvorena usta ubacuje hladne, kuhane krumpire. A čim bi kuhar dao naslutiti kraj hranjenju, Fridolf bi Ijutito zagundao, pa je kuhar odmah shvatio kako mora nastaviti s hranjenjem Fridolfa ako ne želi da ovaj pojede i njega. Međutim, na žalost, preostalo mu je još samo sto i sedamnaest jadrnih krumpirića, pa kad je i posljednji ubacio u Fridolfa, naglo skoči kroz vrata i zaključa ih za sobom. I tako smo svi stajali pokraj kuhinje i kroz prozorčić promatrali Fridolfa. Isprva je cendrao kao maleno, gladno dijete, a onda jedno za drugim brzo pojeo najprije košaricu za kruh, pa vrč i na kraju petnaest tanjura. Onda se bacio na stol. Otkinuo mu sve četiri noge i stao ih jesti tako da mu je pilovina samo prštala iz usta. Pri tom je mumljao kako su ove noge ipak malo prežilave da bi mogle zamijeniti dobre šparoge. Potom je jamačno zaključio da je ploča od stola bolja i, dok ju je slasno mljackajući jeo, pričao je kako je to najbolji sendvič koji je okusio od svojih malih nogu. Tada je tata shvatio da se Fridolf oporavio od bolesti koja ga je izjedala, pa mu je prišao i rekao da se sada ipak mora suzdržati do objeda koji će biti za dva sata, a onda će dobiti pire od repe i slaninu. »Aj, aj, kapetane!« pristao je Fridolf i obrisao usta. »Ali ipak još nešto, kapetane!« nastavio je, dok su mu oči sjale od oduševljenja. »Zar večera ne bi mogla biti nešto prije negoli obično?«

Pipi nakrivi glavu promatrajući Tomija i Aniku i njihove tanjure s krupicom.

- I kao što rekoh: kad biste bili malo na moru, popravio bi vam se vaš tek.

Upravo je toga trenutka poštar prolazio mimo kuće Settergrenovih na putu prema Pipinovcu. Primijetio je Pipi kroz prozor i viknuo:

- Pipi, evo pisma za tebe!

- Pismo?! Za mene?! Pravo pismo? Moram ga vidjeti prije negoli povjerujem.

A bješ to uistinu pravo pismo, pismo s mnogo čudnih maraka po sebi.

- Čitaj ti, Tomi, ti znaš znanje - obrati mu se Pipi.

I Tomi počne čitati:

Draga moja Pipilota,

Kad budeš primila ovo pismo, možeš kad god želiš sići u luku i očekivati »Vrtirepku«. Sada namjeravam doći i odvesti te malo na otok Gula-Gula. Tako ćeš barem vidjeti zemlju u kojoj je tvoj otac moćan kralj. Ovdje je baš lijepo i mislim da će ti se svidjeti. Moji vjerni podanici isto tako željno očekuju da vide svoju princezu o kojoj se ovdje toliko govori. Dakle, tu više nema razgovora. Ti dolaziš, i to je moja kraljevska i očinska volja.

Slatki poljubac i mnogo, mnogo srdačnih pozdrava šalje ti tvoj stari tata

*Kralj Efraim I. Duga Čarapa
Svevladar nad otokom Gula-Gula*

Kad je Tomi pročitao pismo, u kuhinji nastade gluha tišina.

PIPI PONOVRNO ODLAZI NA BROD

I jednoga lijepoga jutra u luku uplovi »Vrtirepka«, okićena zastavama i zastavicama od pramca do krme. Mjesna je limena glazba već bila na pristaništu i punom snagom svirala neku lijepu skladbu za dobrodošlicu »Vrtirepki«. Skupiše se svi žitelji koliko ih bilo u gradiću da vide kako će Pipi dočekati svoga tatu - kralja Efraima I. Dugu Čarapu. Bio je tu i fotograf, spreman uhvatiti njihov prvi susret.

Pipi bješe tako nestrpljiva da je samo poskakivala s noge na nogu, a mostić još nije bio ni dobro spušten kad su kapetan Duga Čarapa i Pipi poletjeli jedno drugome u zagrljaj uz radosne poklike. Kapetanu bješe toliko drago što opet vidi svoju kćer da ju je odmah od radosti bacio više puta visoko u zrak. A i Pipi se razigralo srce od veselja, pa i ona baci svoga tatu još više puta visoko u zrak. Jedini kojemu se to nije svadjelo bio je fotograf. Na taj ih način nikako nije uspijevaao zajedno uslikati jer su se čas Pipi, čas njezin tata nalazili visoko u zraku.

Tomi i Anika također su došli i pozdravili kapetana Dugu Čarapu, ali jao! - kako su bili blijedi i iscrpljeni! To im je bilo prvi put poslije bolesti da su izašli van.

Pipi se, naravno, morala uspeti na brod kako bi pozdravila Fridolfa i sve druge prijatelje među mornarima. Tomi i Anika smjeli su poći s njom. Bilo je doista zanimljivo hodati po brodu koji se vratio s tako daleka puta, pa Tomi i Anika širom otvoriše oči da bi baš sve vidjeli.

Pipi je redom tako temeljito zagrlila svakoga mornara da su jedva nakon pet minuta dolazili do daha. Naposljetku podigne kapetana Dugu Čarapu na svoja ramena i ponese ga kroz gomilu ljudi ravno kući, u vilu Pipinovac. Tomi i Anika slijedili su je držeći se za ruke.

- Neka živi kralj Efraim! - vikali su ljudi smatrajući taj dan povijesnim za svoj gradić.

Nekoliko sati poslije kapetan Duga Čarapa ležao je u postelji, spavao i tako gromoglasno hrcalo da se cijela kuća tresla. U kuhinji su Tomi, Pipi i Anika sjedili oko stola na kojem su se još uvijek nalazili ostaci divne večere. Tomi i Anika bili su šutljivi i zamišljeni. O čemu su razmišljali? Anika je mislila kako bi, s obzirom na sve, najbolje bilo da je mrtva. A

nečega što bi odista bilo lijepo. Ali mu ništa nije padalo na pamet. Život je općenito samo jedna pustinja, mislio je Tomi.

Pipi je, međutim, bila odlično raspoložena. Gladila je Nilsona koji se oprezno provlačio ovamo-onamo između tanjura na stolu, pogladila bi i Tomija i Aniku, zviždala je i pjevala o ovome ili onome, a gdjekad bi poskočila u plesnome koraku ne obraćajući pozornost na to što su Tomi i Anika bili toliko utučeni.

- Baš će biti divno i opet malo poći na more! - pričala je.

- Zamislite, biti na moru! Tamo je sloboda!

Tomi i Anika uzdahnuše.

- A i zanima me da vidim taj Gula-Gula otok. Pomislite, ležiš tamo na obali i ispružiš sve četiri. Umačeš nožne palce u najpravije Južno more i samo zineš, a ono ti ravno u usta padne zrela banana.

Tomi i Anika ponovno uzdahnuše.

- Mislim da će biti baš zgodno igrati se s onim malim crnim urođenicima - nastavljala je Pipi.

Tomi i Anika uzdahnuše ponovno.

- A zašto vi to uzdišete? - upita ih Pipi. - Zar ne volite takvu malu, slatku, crnu djecu?

- Ma volimo, kako ne! - odgovori Tomi. - Ali kad pomislimo koliko će potrajati prije negoli se vratiš. . .

- No da, razumljivo - glatko će Pipi. - Ali zbog toga se nimalo ne žalostim. Sve mi se nekako čini da na otoku Gula-Gula može biti čak i ljepše negoli je ovdje.

Anika okrene svoje blijedo, očajem ispunjeno lice prema Pipi.

- Pipi, a koliko dugo namjeravaš tamo ostati?

- Tja, nije tako lako na to odgovoriti. Valjda tamo negdje do Božića, čini mi se.

Anika zacvili.

- Uostalom, tko zna! - nastavi Pipi. - Možda mi tamo bude tako lijepo da zauvijek zaželim ostati ondje. - Hopa - hop. . . iznenada poskloči Pipi velikim plesnim korakom. - Biti urođeničkom princezom i nije tako loše zanimanje za nekoga tko ima tako malo obrazovanja kao ja.

Oči su počele svjetlucati na Tomijevim i Anikinim pobjedjelim licima. Najednom se Anika nasloni na stol i brižne u plač.

- Iako, kad dobro razmislim o svemu, mislim da ipak neću tamo ostati zanavijek - produži Pipi. - Jednom će i meni dojaditi taj dvorski život, a i sve ostalo. I onda ću jednoga lijepoga dana reći nešto kao: »Tomi i Anika, kako bi bilo kliznuti malo natrag kući u Pipinovac?!

- O, kako će biti krasno kad nam to budeš pisala - vikne Tomi.

- Pisala?! - začudi se Pipi. - Pa vi valjda imate uši u glavi. Ja ne mislim *pisati*. Ja ću sasvim jednostavno *reći*. »Tomi i Anika, hajdemo kući u Pipinovac!«

Anika podigne glavu sa stola, a Tomi jedva čujno izusti:

- Sto time želiš reći?

- Što time želim reći? - upitno će Pipi. - Razumijete li vas dvoje jezik kojim govorimo? Ili sam vam možda zaboravila reći da ćemo nas troje zajedno na otok Gula-Gula? Ja se točno sjećam da sam vam to spomenula.

Tomi i Anika naglo ustanu. Disali su ubrzano. Ali onda će Tomi:

- Ma što pričaš! To nam mama i tata ne će nikada dopustiti.

- Hoće, hoće, već sam ja razgovarala s vašom mamom o tome.

U vili Pipinovac nastaje gluha tišina i potraje punih pet sekundi. A tada se začuju dva gromka usklika. To su Tomi i Anika podviknuli od sreće. Nilson, koji je sjedio kod stola i pokušavao razmazati maslac po svom šeširu, gledao je iznenađeno. Još se više iznenadio kad je ugledao kako su se Pipi, Tomi i Anika uhvatili za ruke i stali bez ikakva reda plesati naokolo. Plesali su i tako vikali da se luster otkvačio i pao sa stropa. Nilson tada baci nož za maslac kroz prozor i počne plesati s njima.

- Može li to biti istina? - upita Tomi kad su se smirili i uvukli u sanduk za drva da razgovaraju.

Pipi kimne.

Da, bila je istina. Tomi i Anika priključit će se Pipi na putu za otok Gula-Gula. Zacijelo su gotovo sve tete iz gradića došle gospođi Settergren i rekle:

- Pa valjda ne misliš poslati svoju djecu čak na Južno more, i to zajedno s *Pipi Dugom Čarapom*?

Ali onda im je gospođa Settergren odgovorila:

- A zašto da ih ne pošaljem? »Djeca su bila bolesna i treba im promjena zraka«, kaže liječnik. A otkako poznajem Pipi, ona nikada nije Tomiju i Aniki učinila ništa nažao. Nitko nije nježniji prema njima od nje.

- Ma da! Ali ipak! Pa ta Pipi Duga Čarapa.. - govorele su tete i frkale nosom.

- Upravo ona! Pipi se, istina, ne ponaša uvijek onako kako bi trebala. Ali ima dobro srce! - uzvratila im je Tomijeva i Anikina mama.

I tako su jedne hladne pretproljetne večeri Tomi i Anika po prvi put u životu napustili svoj gradić da bi s Pipi otputovali u širok, čudesan svijet. Sve je troje stajalo uz ogradu dok je svježi večernji vjetar punio »Vrtirepkina« jedra. Sve troje, da, no možda bi bilo bolje reći svih petoro, jer s njima su, dakako, bili i Nilson i konj.

Njihovi su školski drugovi stajali na pristaništu i, što od žaljenja zbog odlaska dobrih drugova što od zavisti, gotovo plakali. Sutra će oni u školu kao i obično. Svi imaju u svojim knjigama iz zemljopisa opise otoka Južnoga mora. No Tomi i Anika sada neće neko vrijeme morati baš ništa učiti iz knjiga. »Zdravlje je važnije od rada u školi«, govorio je liječnik. »A otoci Južnoga mora sada su pravo pravcato mjesto za njih«, tvrdila je Pipi.

Tomijevi i Anikini roditelji su, naravno, također bili na pristaništu. I Tomija i Aniku nešto je ugrizlo za srce kad su vidjeli kako mama i tata rupčićima uklanjaju suze iz kutova očiju. No unatoč svemu, ipak nisu mogli ne biti sretni, toliko sretni da im je to umalo pričinjalo bol.

»Vrtirepka« se pomalo odvajala od pristana.

- Tomi i Anika! - dovikivala im je njihova mama. - Kad zaplovite Sjevernim morem, ne zaboravite navući na sebe po dvije vestice. . .

Ostalo što im je još htjela reći utapalo se u klicanju na rastanku što se prolamalo iz usta ljudi na pristaništu, u snažnom hrzanju Pipina konja, u Pipinim usklikima radosti i u glasnom trubljenju kapetana Duge Čarape dok se useknjivao u svoj rupčić.

Putovanje je započelo. »Vrtirepka« je plovila pod zvjezdanim nebom. Komadi leda plesali su oko pramca, a vjetar je pjevao u jedrima.

- Oh, Pipi! - rekla je Anika. - Osjećam se tako čudnovato. I počinjem vjerovati da ću i ja postati gusarica kad budem velika.

PIPI SILAZI NA KOPNO

O_t'tok Gula-Gula na vidiku! - viknula je Pipi jednoga blistavo osunčanoga jutra dok je stajala na brodskoj osmatračnici samo s nekom krpicom oko trbuha.

Plovili su danima i noćima, tjednima i mjesecima, preko mora šibanih olujama i mirnih, prijateljskih voda, pod sjajem zvijezda i mjeseca, pod mračnim, prijetećim oblacima i pod suncem što je pržilo. Da, plovili su tako dugo da su Tomi i Anika već i zaboravili kako je to biti kod kuće.

Njihova bi se mama posve sigurno iznenadila da ih je vidjela. Kamo su iščezla ona blijeda lica? Svježi i suncem opaljeni, živahnih očica, penjali su se naokolo po užadi baš kao i Pipi. Odjeću su postupno skidali sa sebe, komad po komad, sve kako je podneblje bivalo toplije, i od debelo umotane djece, koja su preplovala Sjeverno more, postajala su dva mala golišavca svako sa svojom krpicom oko trbuha.

- O, kako nam je lijepo! - ponavljao je Tomi Aniki svakoga jutra kad bi se probudili u kabini koju su dijelili s Pipi. Pipi bi u to vrijeme već bila ustala i stajala uz kormilo.

»Boljega mornara od moje kćeri nije nikada bilo na svih sedam mora«, običavao je govoriti kapetan Duga Čarapa. A imao je i pravo. Tamo gdje su valovi najjače zapljuskivali o obalu, pa pokraj najopasnijih podvodnih hridi, Pipi je sigurnom rukom vodila brod.

No sada se putovanje bližilo kraju.

- Otok Gula-Gula na vidiku! - viknula je Pipi.

I doista! Ležao je tamo ispod zelenih palmi okružen najmodrije modrim morem

Dva sata poslije »Vrtirepka« je uplovila u mali zaljev s lijeve strane otoka. A na obali su stajali svi Gula-Gulaši: muškarci, žene i djeca i dočekivali svoga kralja i njegovu ridokosu kćerku. Kad su spustili mostić, iz gomile se podigao silan žamor:

- Ussamkura kussomkara - vikala je svjetina, a to je značilo:

»Dobro nam došao, debeli, bijeli poglavico!«

Kralj Efraim je svečano silazio niz mostić, ogrnut šarenim plaštem dok je Fridolf na palubi svirao na harmonici najnoviju himnu Gula-

Kralj Efraim podiže ruku na pozdrav i vikne:

—Muoni monana! - a što je imalo značiti: »Bili mi zdravi i veseli!«

Za njim side Pipi. Nosila je konja. Tih žamor prostruji gomilom. Naravno da su oni već čuli pripovijedati o Pipi i njezinoj silnoj snazi, ali je tu snagu vidjeti na djelu ipak bilo nešto drugo. Tomi i Anika su skromno sišli na kopno, a s njima i cijela posada, ali Gula-Gulaši u tom trenutku nisu primjećivali nikoga drugog osim Pipi Duge Čarape. Kapetan Duga Čarapa podigao ju je na svoja ramena kako bi je svi mogli dobro vidjeti. I tada žamor ponovno prođe gomilom. Međutim, trenutak poslije Pipi podigne kapetana Dugu Čarapu na jedno, a konja na drugo rame. To izazva odobravanje ravno orkanu.

Stanovništvo otoka Gula-Gula nije brojilo više od sto dvadeset šest duša.

»To je upravo onoliko podanika koliko je potrebno da bi se njima moglo vladati onako kako treba«, govorio je kralj Efraim.

Svi su stanovali po malim, ugodnim kolibama između palmi. Najveća i najljepša pripadala je kralju Efraimu. I posada s »Vrtirepke« imala je svoje kolibe na otoku dok im je brod bio usidren u malenom zaljevu. A sada se »Vrtirepka« gotovo neprekidno nalazila na svom sidrištu. Samo bi ponekad krenula na ekspediciju do otoka udaljena oko pedeset morskih milja prema sjeveru. Na tom se otoku, naime, nalazio dućan u kojem se moglo kupiti burmuta za kapetana Dugu Čarapu.

Lijepa, novoizgrađena koliba ispod kokosovih palmi bila je namijenjena Pipi. Bilo je tu dovoljno mjesta i za Tomija i Aniku. No prije negoli će ući u svoju kolibu i tamo skinuti putnu prašinu sa sebe, kapetan Duga Čarapa im je želio nešto pokazati. Uhvatio je Pipi za ruku i poveo je prema obali.

- Evo ovdje! - reče on i pokaza svojim debelim kažiprstom. - Ovdje sam isplivao na kopno onoga puta kad me vjetar otpuhnuo s broda u more.

Gula-Gulaši su na tom mjestu podigli spomenik u znak sjećanja na taj čudesni događaj. U kamenu bješe uklesano na gulagulaškom jeziku:

Preko velikoga i širokoga mora došao nam je naš debeli, bijeli poglavar. Na ovome je mjestu isplivao na kopno kad je hljebovac cvjetao. Neka nam zauvijek ostane isto onako debeo i lijep kao pri dolasku.

Kapetan Duga Čarapa glasno je čitao zapis, glasom koji je porhtavao od uzbuđenja. Poslije toga snažno kihne.

A kad je sunce počelo tamnjeti, pripremajući se da nestane u beskrajnom zagrljaju Južnoga mora, gulagulaški su bubnjevi stali doživati sav narod na Vladarev trg na kojem su se održavale svečanosti. Trg se nalazio usred sela, a na njemu se uzdizalo divno prijestolje od bambusovine kralja Efraima ukrašeno ljubičastim sljezovim cvjetovima. Na njemu bi kralj Efraim sjedio dok bi vladao. Za Pipi bješe podignuto malo manje prijestolje. Stajalo je do prijestolja njezina tate. No da, na brzu su ruku urođenici izradili i dva omanja stolca iz bambusovine za Tomiju i Aniku.

Dok je kralj Efraim s punim dostojanstvom zauzimaio svoje mjesto na prijestolju, bubnjanje je bubnjeva bivalo sve jače i jače. Skinuo je sa sebe svoj šareni plašt i sad je nosio kraljevsku odjeću, stavio krunu na glavu, a oko trbuha suknjicu od lika. Oko vrata visjela mu ogrlica od zuba morskih pasa, a oko gležnjeva imao je debele karike. Pipi mirno sjede na svoje prijestolje. Oko trbuha joj bila i nadalje ona krpica kao i na brodu, no u kosu je udjenula nekoliko crvenih i bijelih cvjetova da bi bila što ljepša. I Anika je učinila isto. Samo Tomi nije. Nitko ga živ ne bi mogao sklonuti da stavi cvijet u kosu.

Kralj je Efraim izbivao već duže vrijeme pa je zato sada počeo vladati svom svojom snagom. Za to su se vrijeme crni mališani počeli približavati Pipinu prijestolju. Iz nekog neobjašnjiva razloga smatrali su da je bijela koža finija od crne i stoga su, što su se više približavali Pipi, Tomiju i Aniki, bili sve puniji strahopoštovanja. A usto - Pipi ipak bješe njihova princeza! Kad su joj prišli bliže, odjednom se svi baciše na koljena pred njom čelima dotičući tlo.

Pipi hitro skoči s prijestola.

- Što ja to vidim?! - reče. - Pa zar se i vi ovdje igrate stvarotražitelja? Čekajte nek' vam se pridružim!

Pa onda i ona klekne i nosom počne ljubiti tlo.

- Sve mi se čini da su ovdje već prije nas bili neki drugi stvarotražitelji - zaključili nakon nekog vremena. - Jer ovdje će se jedva naći kakva pribadača, sasvim sam sigurna u to.

I Pipi ponovno sjede na prijestolje. Tek što je to učinila, a sva djeca i opet svojim glavicama dodirnu zemlju.

-Jeste li nešto izgubili? - upita ih Pipi. - Posve je sigurno da to ovdje nećete pronaći. Možete slobodno ustati!

Srećom što je kapetan Duga Čarapa tako dugo proboravio na ovom otoku pa su tako neki Gula-Gulaši ponešto i naučili od njegova jezika. Naravno da nisu znali neke teže izraze, kao što su, primjerice, »kolovratni zavrtnj« ili »jetrvina zaova«, ali su neke ipak uhvatili. Štoviše, djeca su se privikla na neke najobičnije izraze, kao »ostavi to« i njima slične. Jedan dječak, po imenu Moano, znao je jezik bijelaca sasvim dobro jer se često zadržavao uz kolibe posade i slušao kako mornari govore. I jedna malena djevojčica - ime joj bilo Moana - nije bila nimalo zbunjena pred bijelcima.

Tako je Moano pokušao protumačiti Pipi zašto su klečali pred njom.

- Ti si vrlo lep princeza - objašnjavao je.

-Ja nipošto nisam »vrla lep princeza« - odvrati Pipi. - Ja sam samo Pipi Duga Čarapa i baš mi se fućka za ovo prijestolje. I ona skoči s prijestolja.

U isti je tren to učinio i kralj Efraim jer je upravo završio s vladanjem.

Sunčeva crvena kugla utone u Južno more, a uskoro se nebo rasplamsa zvijezdama. Gula-Gulaši zapalili su golemu logorsku vatru na Vladarevu trgu, a kralj Efraim, Pipi, Tomi, Anika i posada s »Vrtirepke« spustiše se na zelenu travu promatrajući kako Gula-Gulaši plešu oko vatre. Muklo udaranje bubnjeva, tajanstveni ples, čudnovati mirisi tisuća nepoznatih cvjetova iz džungle, blistavo treperavo zvjezdano nebo nad njihovim glavama, sve je to djelovalo na Tomija i Aniku tako da su se osjećali nekako čudno, ali ugodno. Vječni su oceanski valovi svojim udaranjem o obalu bili noćna glazbena pratnja svemu što se događalo.

- Ovo je vrlo zgodan otok! - Tomi će poslije, kad se s Pipi i Anikom uvukao u postelju u svojoj udobnoj kolibi ispod kokosove palme. 191

- I meni se tako čini - doda Anika. - Slažeš se s nama, Pipi?

No Pipi je bez riječi ležala s nogama na uzglavlju, kako je već bio njezin stari običaj.

- Slušajte kako oceanski valovi udaraju o obalu - samo je sanjivo promrmljala.

PIPI URAZUMLJUJE MORSKOGA PSA

Krio rano idućega jutra izvukoše se Pipi, Tomi i Anika iz svoje kolibe. No mali Gula-Gulašići probudili su se još ranije. Napeti od iščekivanja, sjedili su ispod palme i čekali kad će se bijela djeca doći igrati s njima. Brbljavo su brbljali na gulagulaškom jeziku i pritom se smijali tako da su im se bijeljeli zubi na njihovim crnim licima.

A onda se cijeli čopor djece na čelu s Pipi sjurio prema obali. Tomi i Anika skakali su od oduševljenja videći onaj sitni, bijeli pijesak, u koji se moglo ukopati, i plavetno more, koje je pozivalo na kupanje. Tamo, malo podalje od otoka, pružao se koraljni sprud o koji su se lomili valovi, i tako štitio otok od njihovih udara. Između spruda i otoka more bješe tiho i prozirno kao staklo. Sva djeca, i bijela i crna, odbaciše sa sebe krpice što su ih nosila oko pasa i pojuriše uz ciku i viku u vodu.

Poslije su se kotrljali po bijelome pijesku, a Pipi, Tomi i Anika požališe što im je koža bijela. Naime, bilo je tako lijepo vidjeti rasijani bijeli pijesak na tamnoj podlozi. A kako je tek divno bilo kad se Pipi do vrata ukopala u pijesak, pa je iz njega virilo samo njezino pjegavo lice i dvije stršeće pletenice. Sva se djeca natisnula oko nje da razgovaraju s njome.

- Pričaj nam o bijeloj djeci i njihovoj zemlji - zamoli Moano pjegavo lice.

- Bijela djeca vole gloženje - započne Pipi.

- Nije *gloženje*, već *množenje* - po ne znam koji put ispravi je Anika, a zatim nastavi malko povrijeđenim tonom: - Ne može se samo tako tvrditi da mi baš *volimo* množenje.

- Bijela djeca vole gloženje - uporno nastavi Pipi. - Ona bi sasvim pošasavjela kad ne bi svakoga dana dobila veliku količinu vježbi iz gloženja. Ako čujete da je neko bijelo dijete zaplakalo, onda možete biti sigurni da je ili škola izgorjela, ili je došlo do nepredviđenih praznika, ili im je učiteljica zaboravila zadati zadaću iz gloženja. A bolje da i ne govorim kako je to kad djeca moraju ići na ljetne praznike. Tada nastaje plač i jauk tako da bi čovjek najradije umro kada to začuje. Nema suha oka kad se školska vrata zatvore zbog ljetnih praznika. Sva djeca odlaze u povorkama kući pjevajući žalosne pjesme, sva jecaju i plaču pri pomisli da će proći 193

više mjeseci prije negoli će dobiti nove zadaće iz gloženja. Da, da, tuga je to i jad kojem nema ravna. . . - završila je Pipi teško uzdahnuvši.

- Ih.. - bilo je jedino što je Tomiju i Aniki preostalo reći.

Moano i nije baš dobro razumio što bi to »gloženje« zapravo imalo značiti, pa je zatražio malo potanje objašnjenje. Tomi je upravo htio objasniti, ali ga Pipi preduhitri.

- Evo vidiš - reče. - To ti je tako: 7×7 je 102. Zgodno, zar ne?

- Ali 7×7 nije 102 - pobuni se Anika.

- I nije, jer je $7 \times 7 - 49$ - poklopi Tomi.

- Sjetite se da ste sada na otoku Gula-Gula - obrati im se Pipi. - Ovdje je sve drugačije, a i raslinje je mnogo bujnije, pa je zato i 7×7 mnogo više ovdje negoli tamo.

- A je li. . .? - zbunjeno će Tomi i Anika.

Učenje računa prekinuo je kapetan Duga Čarapa, koji je došao i ispričao im da su on, posada i svi Gula-Gulaši odlučili poći na drugi otok gdje će nekoliko dana ostati u lovu na divlje svinje. Kapetan Duga Čarapa zaželio je malo dobrog i svježeg svinjskog pečenja. I Gula-Gulašice će poći s njima da svojim krikovima plaše divlje svinje. To je značilo da će djeca ostati sama na otoku.

- Zacijelo se nećete zbog toga žalostiti? - upitno rekne kapetan Duga Čarapa.

- Pogadaj tri puta! Bez brige, nećemo! I znaj, onoga dana kad čujem da su se djeca ražalostila zbog toga što su se morala skrbiti sama o sebi bez odraslih, toga ću dana naučiti svu tablicu gloženja, i to odostrag. Časna mi riječ! - obeća Pipi.

- Pa onda neka tako i bude! - zaključio je kapetan Duga Čarapa.

I tako se on sa svojom posadom i podanicima, naoružanim štitovima i strijelama, ukrca u njihove velike kanue i oni odveslaše.

Pipi savije šake u trubu i vikne za njima:

- Plovite s mirom! A ako se ne vratite za moj pedeseti rođendan, zatražit ću da vas potraže putem radija.

Kada su ostali sami, Pipi, Tomi, Anika, Moano i Moana, kao i sva 194 ostala djeca pogledaše jedni u druge i odahnuše s olakšanjem. Jer, sad je

čitav ovaj divni otok Južnoga mora ostao na nekoliko dana samo njima na raspolaganju.

— Što ćemo raditi? - pitali su Tomi i Anika.

— Najprije ćemo skinuti zajutak s drveća - rekne Pipi.

Onda se uspne na palmu po kokose, a Moano i druga djeca stanu brati plodove hljebovca i banane. Pipi zapali vatru na obali i tada su pekli divne plodove hljebovca. Sva su djeca okružila Pipi i redom dobivala bogat zajutak, koji se sastojao od prženoga ploda hljebovca, kokosova mlijeka i banana.

Na otoku nije bilo konja i zato su se sva urođenička djeca silno zanimala za Pipina konja. Oni koji su se usudili mogli su ga malko i pojahati. Moana je rekla da bi jednom voljela otputovati u zemlju bijelaca ako već ni zbog čega drugoga, a ono zbog toga što tamo ima tako čudnih životinja.

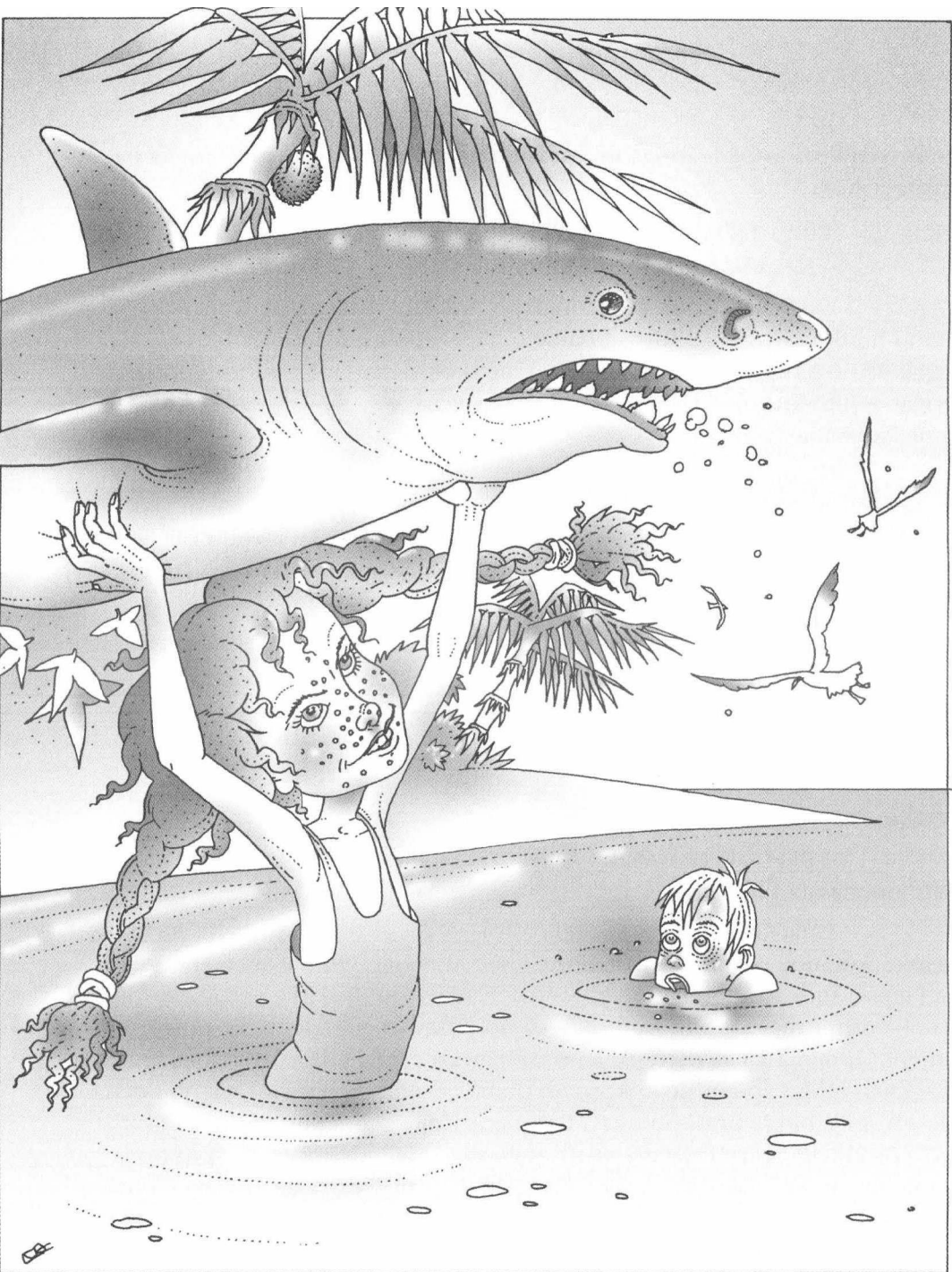
Nilson je jednostavno iščezao. Otišao je na izlet u džunglu i tamo sreo svoje rodake.

— A što ćemo sada raditi? - pitali su Tomi i Anika kad im je dodijalo jahanje na konju.

— Bijela djeca željela vidjeti lijepa spilje? Da? Ne? - pitao je Moano.

— Bijela djeca svakako željela vidjeti lijepa spilje - nelijepo ga, u šali, oponašala Pipi.

Gula-Gula bio je koraljni otok. S njegove su se južne strane visoke koraljne stijene strmo obrušavale u more. Tu su se i smjestile najljepše spilje koje su morski valovi ikada izdubili. Neke su ležale na samoj razini mora i bile pune vode, no neke su nastale malo poviše u stijeni i u njima su se djeca obično zadržavala i igrala. U najvećoj su spilji napravili veliko spremište kokosovih oraha i drugih krasnih stvari. Ali doći do tih spilja bio je pravi pothvat. Trebalo je s najvećom pozornošću puzati po strmim liticama i čvrsto se hvatati za izbočine stijena i ispučeno kamenje. Inače, lako se moglo otkotrljati u more. To se, dakako, nije događalo tako često, ali je bilo vrlo opasno, jer se upravo ispod tih stijena obično nalazilo podosta morskih pasa koji su jako voljeli malu djecu. Naravno - kao jelo! No unatoč tome mali su Gula-Gulašići voljeli ovdje 195

roniti u lovu na školjke bisernice, no tada bi uvijek netko bio na straži i, čim bi opazio peraju, dovikivao »morski pas!«, »morski pas!«. U velikoj su spilji Gula-Gulašići imali zalihu blistavih bisera nađenih u školjkama bisernicama. Špekulali su se njima nemajući pojma da ti biseri u zemljama bijelaca znače gomilu novca. Kapetan Duga Čarapa znao je kadšto, kad bi kretao na put kupiti burmuta, uzeti nekoliko bisera. Za te bi bisere dobio mnoštvo predmeta koji su, po njegovu mišljenju, bili potrebni njegovim podanicima, no zaključio je da je njima, doduše, dobro i ovako kako su sami sebi stvorili život. A djeca su se i dalje rado špekulala biserjem.

Kad je Tomi predložio Aniki da otpuzi po litici do velike spilje, ona se branila i rukama i nogama. Prvi dio puta, istina, nije bio tako težak. Moglo se hodati po prilično široku izboju, no malo-pomalo put je bivao sve uži i uži, a posljednje se metre pred spiljom trebalo i pentrati i puzati da se dospije do nje.

- Nikada! - branila se Anika. - Nikada!

Verati se uz liticu na kojoj se jedva nađe nešto za što bi se moglo prihvatiti, a istodobno deset metara ispod sebe imati more puno morskih pasa, koji jedva čekaju da netko padne među njih, to Anika nije smatrala ničim posebno lijepim.

Tomi se strahovito ljutio.

- Uh, nikada ne treba sa sobom voditi sestre na Južno more! - govorio je dok se verao liticom. - Vidi mene! Evo, moraš učiniti samo ov. . .

I »pljas!« - začu se kad se Tomi survao u vodu. Anika tako strašno vrisne da su se čak i Gula-Gulašići uplašili.

- Morski pas! Morski pas! - vikali su pokazujući prema moru. Tamo se, naime, pomolila peraja i hitro se usmjerila prema Tomiju.

A onda se ponovno začuje »pljas!«. To je Pipi skočila u more. Stigla je do Tomija otprilike istodobno kad i morski pas. Tomi vrisne od užasa. Osjetio je kako su se oštri zubi morskoga psa očešali o njegovu nogu. Ali baš u tom trenutku Pipi objema rukama uhvati krvožednu živinu i podigne je nad morsku površinu.

- Zar ti nemaš baš nikakva stida?! - reče mu.

Morski je pas iznenađeno i obeshrabreno zvjerao naokolo. Loše se osjećao jer mu nije bilo nimalo lako disati na zraku.

- Obećaj da nikada više nećeš učiniti tako nešto, pa ću te pustiti - ozbiljno mu govorila Pipi.

I onda ga punom snagom bacila daleko u more. Odmah mu je sinulo da će biti najbolje ako što prije otpliva odavde i pritom odluči preseliti se iz Južnoga mora u Atlantski ocean.

Za to se vrijeme Tomi uspeo na malu zaravan i sjedio tamo dršćući cijelim tijelom. Noga mu je krvarila. Uto dođe Pipi. Ponašala se vrlo čudno. Najprije je Tomija podigla u zrak, a onda ga tako snažno zagrlila da je gotovo sav zrak izišao iz njega. Zatim ga najednom pustila i sjela na stijenu. Lice je zaklonila rukama. Plakala je. Pipi je plakala. Tomi, Anika i sva ostala djeca promatrali su je sa zaprepaštenjem i strahom.

- Plakala zato što morski pasa zamalo pojelo Tomija - predmni-jevao je Moano.

- Ne, nije tako! - mrzovoljno uzvratila Pipi i otre suze.

- Plačem zato što onaj jadan mali morski pas danas nije dobio zajuttrak.

Zubi morskoga psa samo su ogrebli kožu na Tomijevoj nozi, pa kad se smirio, htio se dalje penjati do velike spilje. No Pipi tada isplete užu od sljezova lika i čvrsto ga priveže za jedan kamen. A onda se lako, poput divokoze, uspne do spilje i tamo pričvrsti drugi dio užeta. Sada se i Anika usudila verati do spilje. Kad se pod rukom osjeti čvrsto užu, onda to nije nikakvo umijeće.

Spilja je odista bila divna. Toliko prostrana da su sva djeca bez poteškoće mogla stati u nju.

- Ova je spilja gotovo bolja od onoga našeg šupljeg hrasta kod kuće u Pipinovcu - primijeti Tomi.

- Ne, nije bolja, ali jednako dobra - ispravi ga Anika koja osjeti lagani ubod u srcu pri pomisli na dom i onaj hrast tamo. Nije nikako mogla dopustiti da bi bilo što i bilo gdje moglo biti ljepše negoli tamo, kod kuće.

Moano je pokazao bijeloj djeci zalihe kokosovih oraha i plodova hljebovca u spilji. Moglo se ovdje preživjeti i nekoliko tjedana bez opasnosti da se umre od gladi. A Moana im je donijela i pokazala odulji izdubljen bambusov štap posve ispunjen najdivnijim biserima. I Pipi, i Tomiju, i Aniki dala je po punu šaku bisera.

- Ovdje u vašoj zemlji imate baš zgodne kuglice za špekulanje - reče joj Pipi.

Bilo je krasno ovako sjediti uz otvor spilje i promatrati more što se blistalo na suncu. A kakav je tek užitak pričinjalo ležati potrbuške uz rub spilje i pijuckati u more! Tomi organizira natjecanje u daljinskom pljuckanju. Moano je u tome bio pravi majstor. No ipak nije uspijevao nadmašiti, zna se - Pipi. Imala je ona svoj poseban način pljuckanja između prednjih zuba koji nitko nije mogao ponoviti.

- Ako na Novom Zelandu sada pada sitna kiša, onda je to moja krivnja - primijetila je.

Tomiju i Aniki posao je išao loše.

- Bijelo djeca ne znati pijuckati - bahato će Moano. Pipi više uopće nije ubrajao među bijelu djecu.

- Što?! Da bijelo djeca ne znati pijuckati?! Koješta, ne znaš ti što govoriš! Da ne znaju ono što uče u školi od prvoga razreda?! Uče oni pljuckanje udalj, pljuckanje uvis i pljuckanje u skoku. Morao bi ti vidjeti Anikin učiteljicu! Kako tek ona pijucka! Čak je osvojila i prvu nagradu za pljuckanje u skoku. Kad ona trči naokolo i pijucka, kliče joj cijeli grad.

- Ih. .. - istodobno promrmljaše Tomi i Anika.

Pipi rukom zakloni oči gledajući prema moru.

- Dolazi neki brod - reče zatim. - Jedan mali, mali parobrod. Pitam se što li samo traži ovdje?

A imala se što i pitati. Taj se maleni brod, naime, priličnom brzinom približavao otoku. Na palubi su se, osim nekolicine crnih mornara, nalazila i dva bijelca. Bili su to Jim i Buk, dva crnokosa, gruba momka nalik pravim banditima. A to su zapravo i bili.

Jednom, kad je kapetan Duga Čarapa bio u onom dućanu i kupovao burmut, tu su se u isto vrijeme našli i Jim i Buk. Vidjeli su kako kapetan stavlja na tezgu nekoliko neobično velikih i lijepih bisera i čuli kako govori da na Gula-Gula otoku djeca rabe ovakve bisere za špekulacije. Od toga su dana nastojali postići samo jedan cilj: odvesti se na taj otok i opljačkati što je više moguće ovakvih bisera. Znali su da je kapetan vrlo jak, a osjećali su i strahopoštovanje prema posadi »Vrtirepke« i zato su vrebali trenutak kada nikoga od muškaraca neće biti na otoku. I evo, taj je čas upravo došao. Skriveni iza jednog otoka u blizini, vidjeli su kroz dogled kako su kapetan, a i svi Gula-Gulaši, odveslali s otoka. I onda su samo čekali da se kanui sasvim izgube s vidika.

- Spuštaj sidro! - zapovjedio je Buk kad se brod posve primakao otoku.

Pipi i sva djeca u tišini su ih promatrala odozgo iz spilje. Sidro je uronilo u vodu. Jim i Buk skočiše u čamac i priveslaše k obali. Crnim je mornarima bilo naloženo da ostanu na brodu.

- Prišuljat ćemo se i iznenaditi ih - predloži Jim. - Samo su žene i djeca kod kuće.

- Dobro - složi se Buk. - U kanuima je bilo mnogo žena pa mi se sve čini da su samo djeca ostala na otoku. Nadam se da se upravo špekulaju, ha. . .ha. . .ha. . .

— Ma je li?! Pa zar se toliko volite špekulati? - dovikne im Pipi. - A meni se čini da bi bilo ljepše kad biste se poigrali preskakivanja jedan preko drugoga.

Jim i Buk iznenađeno se okrenu i tek tada opaze Pipi i sve one dječje glave kako vire iz spilje. Osmijeh zadovoljstva prelije im se preko lica.

— A evo, tu su djeca! - rekne Jim.

— Odlično! - odvrati Buk. - Bit će to jednostavna stvar.

Odlučiše se na lukavost. Naime, nisu znali gdje djeca skrivaju svoje bisere i zato je najbolje bilo pridobiti ih ljubaznošću. Pravili su se kao da nisu došli zbog biserja, već samo kao na neki izlet. Bilo im je vruće pa, onako oznojen, Buk predloži da svoj pothvat započnu tako što će se najprije dobro osvježiti u vodi.

— Samo da odveslam natrag do broda i uzmem naše kupaće gaćice - reče Buk.

Tako i učini. Za to je vrijeme Jim ostao sam na plaži.

— Je li dobra ova plaža? - obrati se djeci najljubaznije što je mogao.

— Divna je. Osobito se sviđa morskim psima pa se zato svaki dan ovdje kupaju - rekne mu Pipi.

— Hajde, ne pričaj. . . - uzvratil Jim. - Ovdje nimalo ne izgleda da bi moglo biti morskih pasa.

No ipak se malko uznemirio, pa kad se Buk vratio, Jim mu ispriča što mu je Pipi kazala.

— Koještarije! - odgovori Buk. I onda dovikne Pipi:

— Zar ti ono tvrdiš da se ovdje opasno kupati?

— Ne - dobaci mu Pipi. - To ja nikada nisam rekla.

— Čudno - primijeti Jim. - Pa zar nisi možda rekla da ovdje ima morskih pasa?

— Pa da, rekla sam. Ali da je ovdje opasno za kupanje, ne, to nisam tvrdila. Moj se djed kupao ovdje prošle godine.

— No, pa onda?!

- Baš se prošloga petka vratio iz bolnice - nastavi Pipi. - I to s najljepšim drvenim nogama koje je itko ikada vidio na nekom starcu.

I onda zamišljeno pljučne u vodu.

- I zato se ne može tvrditi da je kupanje ovdje baš opasno. Istina, može se ostati bez ponekog dijela ruke ili noge, ali dokle su god drvene noge tako jeftine, mislim da se ne bi trebalo iz čiste škrtosti odreći kupanja.

I zatim pljučne još jednom.

- Uostalom, moj je djed kao dijete oduševljen svojom drvenom nogom. Kaže da je ona od neprocjenjive vrijednosti kad je u pitanju tučnjava.

- Znaš li ti što ja o tebi mislim? - dovikne joj Buk. - Mislim da ti jednostavno -lažeš. Tvoj je djed vjerojatno već postariji čovjek i jamačno više ne želi sudjelovati u tučnjavama.

- Što?! Da ne želi?! - vrisne Pipi. - Pa on je jedan od najzloćudnijih staraca, a svojim protivnicima razbija glave drvenom nogom. Nesretan je ako se ne mlati od jutra do sutra. Inače iz čista bijesa zna sam sebe ugristi za nos.

- Koješta! - primijeti Buk. - Kako se sam mogao ugristi za vlastiti nos?

- Kako ne! - uvjerala ga Pipi. - Popeo se na stolac.

Buk je na trenutak stao razmišljati, a onda ružno opsuje i reče:

- Dosta je tih tvojih gluposti! Hajde, Jim, da se svučemo!

- Moram vam ipak reći da moj djed ima najdulji nos na svijetu. Svih njegovih pet papiga ponekad mu jedna do druge sjede na nosu.

No sada se Buk pošteno razljuti:

- Znaš li što, ti mala ridokosa nesrećo! Ti si uistinu najlažljivije stvorenje koje sam ikada sreo. Zar te nije stid? Zar me doista želiš uvjeriti da pet papiga može sjediti na nosu tvoga djeda?! Priznaj da je to laž.

- Da - tužno će Pipi. - To je laž.

- No vidiš. Zar nije onako kako sam rekao?

- Bila je to strašno užasna laž - Pipi će još tužnije.

- Ma naravno, bilo mi je odmah jasno - reče Buk.

- Da. . . jer je peta papiga. . . jer je peta. .. - vikne Pipi i brižne u plač - . . . jer je peta papiga morala stajati na jednoj nozi.

- Idi do stotinu đavola! - bijesno će Buk. Zatim pođe s Jimom iza nekog grma da se presvuku.

- Pipi, pa ti nemaš djeda - prijekornim glasom reče joj Anika.

- Pa što? - glatko joj odvrati Pipi. - Zar ga baš moram imati?

Buk je prvi navukao kupaće gaćice. S jedne je stijene elegantno skočio u more i otplivao. Iz spilje su djeca promatrala što će se dogoditi. A onda primijete peraju morskoga psa koja se na trenutak zablistala na morskoj površini.

- Morski pas! Morski pas! - viknuo je Moano.

Buk, koji je s uživanjem mlatarao po vodi, okrene glavu i primijeti strašnoga krvoloka kako juri prema njemu.

Još nikada nitko nije plivao tako brzo kao što je to ovom prigodom učinio Buk. Za cigle dvije sekunde stigao je do obale i izjurio iz vode. Bio je srdit i uplašen, i činilo se kao da mu je Pipi kriva što je u vodi bilo morskih pasa.

- Stid te bilo, balavice! - vikao je. - Pa more je puno morskih pasa.

- A zar sam ja tvrdila nešto drugo?! - odvikne mu Pipi i ljupko nagne glavu u stranu. - Ne lažem ja baš uvijek, znaš!

Jim i Buk sklone se iza grma i opet odjenu. Došlo je vrijeme da se misli i na bisere, smatrali su oni. Tko zna kako su dugo kapetan i ostali namjeravali ostati na putu!

- Čujte, dječice - započeo je Buk. - Čuo sam kako govore da je u ovom kraju bogato nalazište bisera. Zna li je li to istina?

- Je li istina?! - ponovi Pipi. - Dok se hoda po morskome dnu, sve škripi pod nogama od školjki bisernica. Krenite pa ćete vidjeti.

Ali Buku se više nije išlo u vodu.

- U svakoj je školjki veliki biser - nastavi Pipi. - Otrprilike kao ovaj ovdje.

I ona pokaže jedan golemi blistavi biser.

Jim i Buk tako su se uzбудili da su jedva jedvice mogli mirno stajati.

- Imate još takvih? - upita Jim. - Htjeli bismo ih kupiti od vas.

Naravno da to nije bilo istina, jer ni Jim ni Buk nisu imali novaca za kupovanje bisera. Htjeli su ih na taj način samo privabiti.

- Ovdje u spilji imamo još oko pet do šest litara takvih bisera - dobaci im Pipi.

Jim i Buk nisu mogli sakriti svoje oduševljenje.

- Odlično! - reče Buk. - Donesite ih ovamo pa ćemo ih sve kupiti.

- A, to ne! - uzvratila Pipi. - A čime bi se onda jedna djeca špekulala, što vi mislite?

Potrajalo je prilično vremena prije negoli su Jim i Buk shvatili kako se lukavštinom neće dokopati bisera. A ono što nisu mogli postići lukavošću, odluče postići silom. Sada su barem znali gdje se biseri nalaze. Valjalo se jedino uspeti do spilje i uzeti ih.

Dakle, uspeti se do spilje. Da, upravo tako! Dok su oni razmišljali, Pipi je iz opreznosti skinula ono uže od sljezova lika. Sad se, dobro skriveno, nalazilo u spilji.

Jimu i Buku nije se uspon prema spilji činio nimalo privlačnim. Ali očito da drugoga izlaza nije bilo.

- Hajde, pođi ti, Jim - reče Buk.

- Bolje pođi ti, Buk - reče Jim.

- *Ti ćeš to učiniti, Jim!* - prijeteći će Buk, koji je bio snažniji od Jima.

I tako se Jim počeo penjati. Očajno se hvatao za svaku izbočinu koju je mogao dohvatiti. Hladan mu je znoj teкао niz leđa.

- Čvrsto se uhvati, zaboga! Past ćeš inače! - hrabrila ga je Pipi.

Tada Jim ljosne. Buk vikne i opsuje stojeći na obali. I Jim je vikao jer je primijetio dva morskog psa kako su se usmjerili prema njemu. A kad su mu se približili na oko jedan metar, Pipi baci kokosov orah baš ispred njihova nosa. To ih je tako uplašilo da je Jimu ostalo upravo dovoljno vremena da otpliva do obale i uspne se na malu zaravan. Voda je 204 tekla s njegove odjeće. Bio je prilično tužan. Buk ga je grdio.

- Uspni se sam pa ćeš vidjeti kako je to lijepo - uzvratio mu je Jim.

- Pokazat ću ti kako se to radi - reče Buk i počne se penjati.

Sva su ga djeca promatrala. Kako je Buk dolazio sve bliže i bliže, Anika se već počela bojati.

- Ej, ne idi onuda, past ćeš! - dovikne mu Pipi.

- Kuda? - upita Buk.

- Onuda! - i Pipi pokaže prstom.

Buk pogleda kroz svoje noge.

- Mnogo će se ovdje potrošiti kokosovih oraha - reče Pipi trenutak poslije kad je opet morala baciti jednoga na morske pse kako ipak ne bi pojeli Buka, koji se jadno koprcalo u vodi. Buk se izvuče ljutit kao ris, ali neobeshrabren. Odmah se počne ponovno penjati jer je zabio sebi u glavu da će se popeti do spilje i dokopati se bisera.

Ovoga su puta stvari krenule bolje. Kad je stigao gotovo do otvora spilje, pobjedonosno vikne:

- Eh, sad ću vam za sve naplatiti, dječurlijo!

No Pipi ga kažiprstom gurne u trbuh.

»Pljas!« - ponovno je pljasnulo.

- Ovoga si puta i sam mogao ponijeti kokosov orah sa sobom kad si krenuo - vikne Pipi za njim dok je u nos gađala morskoga psa koji se najviše približio Buku. No bilo je tu sada više morskih pasa pa je Pipi morala baciti i više kokosovih oraha. Jedan od njih pogodi Buka u glavu.

- O, Bože moj! Pa to si bio ti! - žalosno će Pipi kad je čula kako je Buk jauknuo. Ovako odozgo sličan si velikom i ružnom morskom psu.

Sad Jim i Buk odluče pričekati djecu.

- Kad ogladne, već će se spustiti odande - surovo reče Buk. - A onda ću ja malo drugačije s njima.

Zatim dovikne djeci:

- Baš mi je žao što ćete umrijeti od gladi ako ostanete gore u spilji.

- Vidim ja da ti imaš dobro srce, ali ne uznemiruj se zbog nas barem prvih četrnaest dana. A onda ćemo možda morati malo pripaziti 205

kako da raspodijelimo kokosove orahe - odvikne mu Pipi i razbije veliki kokosov orah, ispije mlijeko iz njega i pojede njegovu slasnu srčiku.

Jim i Buk su psovali. Sunce se spremalo na počinak i oni se pripreme prenočiti na obali. Nisu smjeli odveslati do svoga broda i tamo prespavati jer su im djeca mogla pobjeći sa svim biserima. I tako legoše u promočenoj odjeći na oštro stjenovito kamenje. Nije im bilo ni najmanje ugodno.

A gore u spilji sjedila su djeca svjetlucavih očiju, jela kokosove orahe i zgnječene plodove hljebovca. Sve bješe baš zgodno, uzbudljivo i lijepo. S vremena na vrijeme pružali bi glave iz spilje da vide kako je Jimu i Buku. Međutim, tako se već bilo smračilo pa su ih tek mogli nazrijeti na onoj ravnoj stijeni. Ali zato su ih čuli kako ružno psuju.

Najednom dođe do proloma oblaka, jednog od onih najgorih koji se znadu onako naglo pojaviti u tropskim krajevima. Kiša je lijevala u potocima. Pipi pruži najkrajnji vršak nosa iz spilje.

- Ima li ikoga na tom svijetu tko ima više sreće od vas?! - dovikne Jimu i Buku.

- Što hoćeš time reći? - upita je Buk pun nade. Pomislio je da su se djeca sada možda pokajala i da će im dati biserje.

- Što misliš pod time da mi imamo sreće?

- Pa pomislite samo kakvi ste srećkovići što ste već bili promokli do kože i prije negoli je došao ovaj prolom oblaka. Inače biste sasvim pokisli na ovome pljusku.

Čulo se kako netko psuje dolje na obali, ali nije bilo sasvim jasno je li to bio Buk ili Jim.

- Laka vam noć! Laka vam noć i lijepo spavajte! - zaželi im Pipi.
- I mi se upravo spremamo na spavanje.

Sva djeca polijegaše. Tomi i Anika legoše uz Pipi uhvativši je za ruke. U spilji im bilo baš lijepo. Ugodno i toplo. A vani je šumila kiša.

L/ijelu su noć djeca divno spavala. No Jimu i Buku nije bilo lako. Ne-prekidno su psovali kišu. A kad je kiša stala, počeli su se svađati čija je pogreška što se nisu dočepali bisera i tko je zapravo došao na tu glupavu zamisao da se uopće odvezu na otok Gula-Gula. No kad se sunce podiglo i osušilo njihovu mokru odjeću, a Pipino veselo lice izvirilo iz spilje da im zaželi dobro jutro, javi se u njima odluka jača nego ikad da se svakako domognu bisera i onda otputuju odavde kao bogataši. Jedino nisu mogli smisliti kako to ostvariti.

Za sve se to vrijeme Pipin konj čudio gdje li su se to djeli Pipi, Tomi i Anika. I Nilson se vratio iz posjeta svojim rođacima u džungli, pa se i on čudio njihovu nestanku. Usto se pitao što će mu reći Pipi kad primijeti da je izgubio svoj slamnati šeširić.

Pa kad je konj krenuo u potragu za Pipi, Nilson je skočio i uhvatio mu se za rep. I tako su se malo-pomalo približili južnoj strani otoka. Tamo konj primijeti Pipi kako izviruje iz spilje pa zahrže od zadovoljstva.

- Gle, Pipi! Tamo ti je konj! - vikne Tomi.

- Nilson mu sjedi na repu - doda Anika.

Jim i Buk čuli su uzvike. Shvatili su da taj konj što dolazi obalom pripada toj ridokosoj nesreći - Pipi.

Buk ode i uhvati konja za grivu.

- Čuj, ti tamo, čudovište jedno! - dovikne on Pipi. - Pada mi na pamet da ti ubijem konja.

- Zar mi namjeravaš ubiti toga konja kojega toliko volim? - odvikne mu Pipi. - Moga maloga, dragoga, miloga konja?! Pa to mi valjda nećeš učiniti?!

- Na žalost, bit ću prisiljen - odvrti joj Buk. - Sve dok ne sideš i dodeš ovamo i sa sobom ne doneseš sve bisere koje imate. *Sve!* - upamti što sam rekao. Inače ti ode konj za sva vremena.

Pipi ga ozbiljno pogleda.

- Čuj ti, lijepi moj! - obrati mu se Pipi. - Molim te najljepše što mogu: ne ubijaj mi konja, a djeci ostavi njihovo biserje.

- Čula si što sam ti rekao - uzvratu Buk. - Ovamo s biserima, i to odmah! Jer inače. . .

Tada ispod glasa rekne Jimu:

- Pričekaj dok ne dođe s biserima, a onda ću je istući da će biti sva modra. Sve u znak zahvalnosti za prošlu kišnu noć. A konja ćemo povesti sa sobom na brod i prodati ga na nekom drugom otoku.

On ponovno podvikne Pipi:

- No onda, hoće li biti nešto ili neće? Hoćeš li doći ili nećeš?

- Evo me, evo, već dolazim - javi se Pipi. - Ali ne zaboravi da si me sam zamolio da dođem.

Skakutala je lako po malim izbočinama u stijeni kao da je to najravnije šetalište. Zaustavi se ispred Buka. Stajala je tako, malena i sitna, s pregačicom oko struka, a na glavi joj stršile dvije ride pletenice. Oči su joj svjetlucale opasnim sjajem.

- Gdje su biseri, balavice? - vikne Buk.

- Danas neće biti ništa od bisera - odgovori mu Pipi. - Umjesto toga možete preskakivati jedan preko drugoga.

Tada Buk tako zaurliče da je Anika zadrhtala gore u spilji.

- Sada ću te uistinu smlaviti, i tebe, i tvoga konja! - vikne on i nasrne na Pipi.

- Samo polako, lijepi moj! - rekne mu Pipi, obuhvati ga oko struka i baci tri metra u zrak. Pošteno se udario kad je pao natrag na stijenu. Sada je i Jim oživio. On usmjeri strahovit udarac prema Pipi, ali ona vješto poskoči u stranu uz veseo smijeh. Već je trenutak poslije i Jim letio prema svijetlom jutarnjem nebu. I tako su Jim i Buk sjedili na stijeni i glasno stenjali. Pipi im pride i uhvati ih za ruke.

- Ne smijete biti tako ljudi za špekulanjem kao što ste bili - reče im. - I u željama za zabavom valja naći mjere.

Pipi ih ponese dolje prema njihovom čamcu i baci ih u njega.

- A sada krećite kući i zamolite svoje mame da vam dadu koji novčić za obične špekule - pouči ih. - Uvjeravam vas da se njima možete

Ubrzo poslije čulo se kako njihov parobrod dašće udaljavajući se.

Otada ga više nikada nisu vidjeli u ovim vodama.

Pipi potapše svoga konja. Nilson joj skoči na rame. A iza najdaljega otočnoga vrha pojavi se dugi niz kanua. Bio je to kapetan Duga Čarapa i njegovo društvo na povratku iz uspješnoga lova. Pipi im je mahala i dovikivala, a oni su joj veslima otpozdravljali.

Onda Pipi i opet napne uže tako da su Tomi, Anika i sva ostala djeca mogli bez opasnosti napustiti spilju. Pa kad su kanui uskoro pristali u malenom zaljevu pokraj »Vrtirepke«, tamo je već stajao čopor djece i dočekivao ih.

Kapetan Duga Čarapa tapšao je Pipi.

-Je l sve bilo mirno? - upitao je.

- Posve mirno - odgovori Pipi.

- Ali Pipi, nije baš tako - upadne Anika. - Pa samo što se nije dogodila nesreća.

- O da, točno, sasvim sam smetnula s uma. Znaš, tata, mirno baš nije bilo. Čim ti okreneš leđa, već se dogodi svega i svašta.

- No, mala moja, pa što se to onda dogodilo? - uznemireno će kapetan Duga Čarapa.

- Ma ništa *tako* strašno - odvrati Pipi. - Nilson je izgubio svoj slamnati šeširić.

PIPI NAPUŠTA OTOK 6ULA-6ULA

Uvni su dani prestizali jedan drugoga, divni dani u toplom, prekrasnom svijetu, punom sunca, blistavoga modroga mora i mirisava cvijeća.

Tomi i Anika sada su toliko pocrnjeli da je bilo gotovo nemoguće opaziti neku razliku između njih i Gula-Gulašića. A na svakom djeliću Pipina lica stvorile su se pjege od sunca.

- Ovaj me izlet baš poljepšava - govorila je zadovoljno. - Pjegavija sam i ljepša nego ikada dosad. A ako se tako nastavi, postat ću stvarno neodoljivom.

A i Moano i Moana, kao i ostala crna djeca smatrali su Pipi doista neodoljivom. Nikada im prije nije bilo tako lijepo kao sada, pa su zavoljeli Pipi, baš kao što su je voljeli Tomi i Anika. Da, da, zavoljeli su oni i Tomija i Aniku, razumije se, a Tomi i Anika zavoljeli su i njih. Zato im je svima bilo tako lijepo pa su se igrali, igrali i igrali po cijele dane. Često bi se zadržavali i u spilji. Pipi je ponijela i pokrivače pa kad bi zaželjeli, mogli su i prenoćiti tamo, a s pokrivačima bit će im svakako ugodnije negoli one prve noći. Isplela je i ljestve od užeta, pa se po njima moglo sići sve do površine mora ispod spilje. Sada su se djeca neprestance penjala i spuštala po ljestvama, kupala se i pljaskala po vodi koliko im je srce željelo. Da, da, *sada* su se mogla i kupati. Pipi je, naime, podvodnom mrežom zaštitila oveće područje tako da im morski psi više nisu mogli prići. Kako bješe divno plivati po onim spiljama uza samo more! Štoviše, tamo su Tomi i Anika naučili roniti loveći pritom bisernice. Prvi biser koji je Anika našla bio je velik, lijep i ružičast. Odlučila ga je ponijeti sa sobom kući, pa da ga onda dade staviti u prsten kako bi joj ostao spomen na otok Gula-Gula.

Kadšto su se znali igrati da je Pipi Buk koji pokušava ući u spilju ne bi li ukrao bisere. Tada bi Tomi povukao ljestve pa bi se Pipi morala pentrati uza stijenu kako je god znala i umjela. Sva bi djeca vikala: »Dolazi Buk, dolazi Buk. . .!« A kad bi Pipi provirila glavom u spilju, onda bi je svi redom gurali prstom u trbuh tako da bi se naposljetku natraške sunovratila u more. Tada bi joj samo noge virile iz vode i njima bi mlatarala na sve strane. Djeca bi se tome strašno smijala i samo što se nisu od smijeha otkotrljala iz spilje.

Kad bi im bilo dosta igre u spilji, boravili su u svojoj bambusovoj kući. Naime, Pipi i djeca zajedno su izgradili tu kuću, premda je Pipi obavila najveći dio posla, razumije se. Bila je to velika, četverouglasta kuća, izgrađena od tankih bambusovih trski. Po njoj se moglo penjati kuda se god htjelo. Tik uz kuću rasla je visoka palma. Pipi je u stablu usjekla stubu pa se njima moglo uspeti sve do vrha. A odande se pružao lijep vidik. Između drugih dviju palmi Pipi je postavila krasnu njihaljku spletnu od sljezova lika. Kad bi se netko u njoj pošteno zanjihao i u najjačem zamahu iskočio iz nje, našao bi se ravno u vodi. A Pipi se uspijevala zanjihati tako strahovito visoko da bi potom odletjela daleko, daleko u vodu. Onda bi govorila kako će »jednoga lijepoga dana sletjeti u Australiju i teško onome kome bude ljesnula na glavu.«

Djeca su odlazila i na izlete u džunglu. Uzdizalo se tamo visoko brdo niz čiju se liticu rušio bogat slap. Pipi je zabila u svoju glavu da će se u bačvi spustiti niz taj slap. Zato je jednom sa sobom ponijela bačvu s »Vrtirepke« i sada se na vrhu litice uvukla u nju. Moano i Tomi poklopili su bačvu i gurnuli je. Svom je težinom tresnula u vodu, a onda je velikom brzinom stala padati niza slap da bi se na dnu razbila. Djeca su vidjela kako je Pipi iščeznula u zapjenjenoj vodi i nijedno od njih nije vjerovalo da će je ikada ponovno vidjeti živu. No Pipi odjednom izroni iz vode, popne se na obalu i ustvrdi:

- Ove bačve mogu dostići priličnu brzinu.

I tako su protjecali dani, jedan za drugim. Međutim, približavalo se kišno razdoblje, a onda se kapetan Duga Čarapa običavao uvlačiti u sebe i u svoju kolibu razmišljajući o životu. Bojao se da Pipi ne omrzne život na otoku Gula-Gula, a i Tomi i Anika su se sve češće zapitkivali kako li su mama i tata tamo kod kuće. Oni bi rado bili otputovali kući, pa makar to bilo i samo za Badnjak. Zato i nisu bili pretužni kad im je Pipi jednoga dana predložila:

- Tomi i Anika, kako bi bilo kliznuti malo kući u Pipinovac?!

Naravno da je za Moana, Moanu i ostale Gula-Gulašiće nastao dan žalosti kad su Pipi, Tomi i Anika odlazili na »Vrtirepku« da bi otplovili kući. Ali im je Pipi obećala da će se često, vrlo često vraćati na Gula-Gula otok. Gula-Gulašići su ispleli vijence od bijelih cvjetova i na rastanku 212 ih stavili oko vrata Pipi, Tomiju i Aniki. Njihova se pjesma rastanka tugalji-

vo razlijegala morem prateći brod koji je polako klizio prema pučini. I kapetan Duga Čarapa stajao je na obali. On je morao ostati na otoku zbog neodgovornih državnčkih poslova. Tako je Fridolf preuzeo dužnost da djeću vrati kući. Kapetan Duga Čarapa oprezno se useknjivao u svoj rubac za burmut i mahao im na pozdrav. Pipi, Tomi i Anika plakali su tako da su im suze prštale iz očiju i mahali, mahali kapetanu Dugoju Čarapi i onoj malenoj crnoj djeci, sve dok ih nisu izgubili iz vida.

Za vrijeme cijeloga putovanja kući imali su vrlo povoljan vjetar.

— Bit će najbolje da na vrijeme izvučemo vaše vestice, svakako prije negoli stignemo u Sjeverno more - reče Pipi.

— Uh - nevoljko se slože Tomi i Anika.

No uskoro se pokazalo da »Vrtirepka«, uza sav povoljni vjetar, ipak neće stići kući do Božića. Tomi i Anika silno se ražaloste na tu vijest. Zamislite, neće biti ni božićnoga drvca, niti darova pod borom.

— Onda smo isto tako mogli ostati i na otoku Gula-Gula - srdio se Tomi.

Anika je mislila na mamu i tatu i bilo joj je na svaki način drago što će doći kući. Svakako je šteta što će propustiti Božić kod kuće - u tome su se Tomi i Anika slagali.

A onda, jedne mračne večeri u početku siječnja, Pipi, Tomi i Anika primijetiše kako im iz daljine svjetla njihova gradića svojim trepenjem žele dobrodošlicu. Stigli su kući.

— Tja, to je bio taj izlet na Južno more! - rekla je Pipi izlazeći s konjem preko mostića što su ga spustili na kopno.

Nitko ih ne dočeka na obali jer nitko nije ni znao kad će doći kući. Pipi podigne Tomija, Aniku i Nilsona na konja i tako krenuše put Pipinovca. Konj je morao gaziti vrlo oprezno jer su ulice i putovi bili puni snijega. Tomi i Anika su se naprezali prodirući pogledom kroz snježnu vijavicu. Uskoro će biti kod mame i tate! I odjednom oboje osjetiše kako čeznu za njima.

U kući obitelji Settergren svjetla u prozoru gostoljubivo su svijetlila, a kroz prozor se moglo vidjeti kako Tomijevi i Anikini roditelji sjede za stolom.

— Evo mame i tate! - radosno je uzviknuo Tomi.

Ali je Pipinovac bio posve u mraku, pokriven snijegom.

Anika je bila očajna pri pomisli da Pipi sama pođe tamo.

- Draga Pipi, zar ne bi mogla prenoćiti kod nas? - reče joj.

- Ne, hvala - odgovori Pipi i bučne u dubok snijeg ispred vrtne ograde. - Najprije moram napraviti malo reda u Pipinovcu.

I ona se stane probijati kroz visoke snježne nanose koji su joj dosezali sve do pasa. Konj je kaskao za njom.

- Ali pomisli samo kako će tamo biti hladno jer se nije tako dugo ložilo - vikne Tomi za njom.

- Ih,

glavno nek' je srce vruće,

pa dok ono tuče, tuče,

nema hladne kuće. . .

- čuo se Pipin glas.

PIPI NE ŽELI POSTATI VELIKA

V kako su Tomijeva i Anikina mama i tata grlili svoju djecu, kako su ih izljubili i zatim pripremili divnu večeru. I na kraju ih potrpali u postelju.

A onda su još dugo, dugo na rubu njihovih postelja slušali o svim onim čudesnim dogodovštinama, koje su djeca doživjela na otoku Gula-Gula.

Svi su bili vrlo sretni. Samo se jedno moglo požaliti: što nisu stigli kući do Božića. Tomi i Anika nisu htjeli priznati svojoj mami da su bili vrlo žalosni i zbog božićnoga drvca i zbog darova ispod njega, no bilo je kako je bilo.

Kako je neobično to osjećanje - vratiti se kući! Ali tako je to uvijek kad se čovjek vraća, a osobito s daleka puta. Ipak, sve bi bilo mnogo ljepše da su se vratili na Badnju večer.

Zaboljelo je Tomija i Aniku malko kad se prisjetiše Pipi. Sada je ona, naravno, ležala u vili Pipinovac s nogama na jastuku, ali nikoga nije bilo uz nju da je dobro umota u postelji. Odlučili su poći do nje odmah sljedećega dana.

No sljedećega ih dana mama nije htjela nikamo pustiti jer ih nije tako dugo vidjela, a usto dolazila je i njihova baka na objed pa će tako i sresti djecu nakon njihova povratka. Tomi i Anika uznemireno su se pitali što je Pipi mogla raditi cijeli dan, a kada je pao mrak, više nisu mogli izdržati.

- Draga mama, mi *moramo* vidjeti Pipi - reče Tomi.
- Pa naravno, haj te - pristane mama. - Ali ne ostajte predugo.

I tako Tomi i Anika odoše.

Kad su stigli do vrata na ogradi Pipinovca, zastali su i samo zinuli. Sve je tamo bilo kao na božićnoj čestitci. Cijela je vila ležala meko uvijena u snijeg, a svi su prozori bili veselo osvjetljeni. Na verandi je gorjela baklja koja je bacala svjetlost daleko preko snježnoga pokrivača.

Jedan je puteljak bio očišćen i vodio do verande tako da se Tomi i Anika nisu morali probijati kroz snježne nanose.

Upravo kad su s cipela skidali snijeg, vrata se otvore i na njima se pojavi Pipi.

- Sretan Božić u ovoj kući! - reče ona i uvede ih u kuhinju. A kad tamo u kuhinji je stajalo ne božićno drvece, već drvo, sedamnaest je 215

svijeća gorjelo na njemu, pucketalo i širilo oko sebe ugodan miris domaćega ognjišta. Stol bješe prostrt, a na njemu prava božićna hrana: šunka, kobasice, božićna kaša od riže i mnogo čega drugoga što se priređuje za božićni stol. Čak i paprenjaci i još neki drugi divni božićni kolači. U peći je plamtjela vatra, a pokraj sanduka za drva stajao je konj i pristojno strugao kopitom po podu. Nilson je skakutao između svijeća s borove grane na granu.

- On je trebao predstavljati božićnoga anđela - ljutito će Pipi - ali nije htio ostati miran.

Tomi i Anika ostadoše bez riječi.

- O, Pipi! kako je to divno! Kako si našla vremena da sve to napraviš?

- Pa ja sam radišna po prirodi - odgovori joj Pipi.

Tomi i Anika odjednom se osjete silno veseli i sretni.

- Baš je divno što smo i opet kod kuće u Pipinovcu - primijeti

Tomi.

A onda su sjeli za stol i pojeli vrlo mnogo i šunke, i kobasica, i kaše, i paprenjaka. Zaključili su da je to još bolje od banana i hljebovca.

- Nego, Pipi, pa sada nije Božić - odjednom se prisjeti Tomi.

- Zar nije? - odvrati Pipi. - Pa to onda kalendar u Pipinovcu malo zaostaje. Moram ga svakako odnijeti nekom popravljaju kalendaru da ga malo popravi pa da i opet krene onako kako treba.

- Divno - prihvati Anika takvo tumačenje. - Onda nam je ipak Božić! lako bez darova, razumije se.

- Eh, baš si rekla pravu riječ! - vikne Pipi. - Sakrila sam vaše darove, a na vama je da ih sami pronađete.

Tomi i Anika zažariše se od zadovoljstva, a onda navale i počnu s traženjem. U sanduku za drva Tomi nađe veliki paket na kojem je pisalo - TOMI. U njemu bila velika kutija s bojama. Ispod stola Anika je našla paket sa svojim imenom, a u paketu krasan crveni suncobran.

- Ovoga ću ponijeti sa sobom na otok Gula-Gula kad budemo sljedeći put putovali tamo - reče Anika.

Sasvim gore pokraj natkrova nad štednjakom visjela su dva pa-
216 keta. U jednom se nalazio maleni džip za Tomija, a u drugom servis za

lutke namijenjen Anikinim lutkama. Na konjskome je repu visio malen, malenkasti paket, a u njemu sat za Tomijevu i Anikinu sobu.

Kad su pronašli sve svoje darove, čvrsto zagriše Pipi u znak zahvalnosti. A ona je stajala uz kuhinjski prozor i promatrala sav onaj snijeg u vrtu.

- Sutra ćemo sagraditi golemu kuću od snijega - reče Pipi. - A unutra ćemo imati svjetlo koje će gorjeti svaku večer.

- Krasno! Idemo to napraviti - oduševi se Anika prijedlogom osjećajući se sve sretnijom što se vratila kući.

- Razmišljam hoćemo li moći izgraditi stazu za skijanje s krova kuće dolje u snježne nanose - nastavi Pipi praviti planove. - Morat ću i konja naučiti skijati. No ne mogu dokučiti, i to me muči, hoće li mu trebati četiri skije ili su mu dovoljne samo dvije?

- Baš će nam sutra biti lijepo - oduševljavao se Tomi. - Sreća što smo došli kući usred božićnih praznika.

- I uvijek će nam biti lijepo - usklikne Anika. - I ovdje u Pipi-novcu i tamo na otoku Gula-Gula. Svagdje, baš svagdje. . .

Pipi kimne u znak slaganja. Sve troje popeše se na stol. Na jednom preleti sjenka tuge preko Tomijeva lica.

- Ne želim postati velik! - reče odlučno.

- Ni ja! - priključi mu se Anika.

- Ne, za tim nimalo ne čeznem - složi se Pipi. - Za velike ljude nema nikada ničega lijepog. Oni imaju samo gomile dosadnih poslova, nose bedastu odjeću, imaju kurje oči, plaćaju kumunalne poreze i tako sve. . .

. *Komunalne*, a ne *kumunalne* ispravi je Anika.

- Ah, sve je to isti jarac - odvrati Pipi. - A i ti odrasli! Puni su praznovjerja i svakakvih gluposti. Misle kako će se odmah dogoditi neka-kva nesreća ako se za vrijeme jela stavi nož u usta, i sve druge takve koještarije.

- Oni se ne znaju ni igrati - doda Anika - Uh, zašto čovjek mora odrasti i postati velik?

- A tko kaže da se mora postati velik? - upita Pipi. - Ako me sjećanje ne vara, ja negdje imam nekoliko pilula.

— Kakvih pilula? - sa zanimanjem upita Tomi.

— Neke vrlo dobre pilule za one koji ne žele postati veliki - reče Pipi i skoči sa stola.

Tražila je posvuda, i po ormaru i po ladicama, a nakon nekog vremena pojavi se s nečim što je sličilo trima zrnima žutoga graška.

— Grašak? - iznenađeno će Tomi.

— To sam i ja mislila, ali ne! - odgovori Pipi. - Nije to nikakav grašak. To su *rosopas* pilule. Dobila sam ih, ima tome već prilično dugo, u Riju od jednoga starog indijanskog poglavice, kojem sam spomenula kako mi nije osobito stalo da postanem velika.

— Pa zar ove male pilule pomažu u tome? - sumnjičavo upita Anika.

— Pa naravno! - uvjerljivo će Pipi. - No treba ih progutati u mraku i pritom govoriti:

*Slatki mali rosopas,
ja ne želim veći ras.*

— »Rast«, misliš valjda reći - ispravi je Tomi.

— Ako sam rekla »ras«, onda i mislim reći »ras« - odsiječe Pipi. - U tom je upravo vic, shvaćaš? Većina bi i rekla »rast«, a to je najgore što se može dogoditi. Jer kad izgovore »rast« umjesto »ras«, onda počnu rasti mnogo brže nego inače. Bio je tako jednom dječak koji je pojeo takvu pilulu. Pritom je rekao »rast« umjesto »ras«. I tada je stao tako rasti da je to bilo strašno. Po nekoliko metara na dan. Užasno. Još kako-tako dok je mogao pasti jabuke s drveta, otprilike kao žirafa, ali mu uskoro ni to nije polazilo za mkom, jer je postajao sve višim i višim. A kad bi mu u posjet dolazile njegove tete i htjele mu reći: »O, kako si postao velik i pametan!« - morale su mu to, da bi ih čuo, dovikivati preko zvučnika. Od njega se ništa nije vidjelo osim njegovih dugih, tankih nogu, koje su se gubile među oblacima nalik dvama jarbolima za zastave. I onda se o njemu više ništa nije čulo. Ipak jednom, kad je liznuo Sunce i onda dobio mjehur od opeklina na jeziku, tako je strahovito kriknuo da su svi cvjetovi na Zemlji povenuli. No to mu je istodobno bio i posljednji znak života. Premda njegove noge i dalje lutaju naokolo po Riju i prave prometne zbrke kako sam barem čula.

- Ja se ne usuđujem uzeti te pilule - uplašeno će Anika. - Što ako kažem pogrešnu riječ?!

- Nećeš, ne boj se - umirivala ju je Pipi. - Kad bih mislila da ćeš to učiniti, ne bih ti ih ni davala. Jer bilo bi se zaista dosadno igrati samo s tvojim nogama. Tomi, ja i tvoje noge. . ! Kakvo bi to veselo društvo bilo!

- Phhh. . . ne ćeš pogriješiti, ne boj se - hrabrio ju je i Tomi.

I oni ugasiše svijeće na boru. U kuhinji nastala tama, osim ono svjetlosti iz peći, gdje je iza vratašca svjetlucao oganj. Tiho su sjeli uokrug na pod. Uhvatiše se za ruke. Pipi dade Tomiju i Aniki svakome po jednu pilulu. Od napetosti srsi su im prolazili ledima. Za trenutak-dva ova tu čudna pilula ležat će im u želucu i otada neće nikada, baš nikada morati postati velikima. Kako li je to čudesno!

- Sada! - prošapče Pipi.

Progutaše svoje pilule.

- *Slatki mali rosopas, ja ne želim veći ras* - istodobno progundaše sve troje.

I tako je i to bilo obavljeno. Pipi upali svjetlo.

- Krasno! - reče. - Sad nećemo postati veliki, nećemo dobiti kurje oči i sve one druge strahote. Doduše, pilule su vrlo dugo ležale u mojem ormaru pa nisam potpuno sigurna jesu li zadržale svoju snagu, no valja se nadati najboljem.

Aniki najednom sine misao.

- Ali Pipi! - izusti uplašeno. - Pa ti si htjela postati gusaricom kad odrasteš.

- Ih, mogu ja to biti i ovako - uzvratila Pipi. - Mogu biti malena, malena, bjesomučna gusarica koja širi strah i trepet oko sebe.

Zatim stane na trenutak razmišljati.

- Zamislite! - reče onda. - Zamislite kako će to izgledati kad ovuda bude poslije mnogo, mnogo godina prolazila neka teta i vidjela nas kako trčimo i igramo se po vrtu. Možda će upitati tebe, Tomi: »Koliko ti je godina, dečko?« A ti ćeš odgovoriti: »Pedeset i tri, ako me sjećanje ne vara!«

- Onda će zacijelo pomisliti i reći da sam vrlo malen za svoju dob.

- Sasvim sigurno - složi se Pipi. - Ali ćeš joj onda moći odgovoriti da si bio veći kad si bio manji.

Baš toga trenu prisjete se Tomi i Anika da im je mama rekla neka ne ostanu predugo.

- Moramo sada kući - reče Tomi.

- Ali sutra ćemo opet doći - pridoda Anika.

- Baš lijepo! - prihvati Pipi. - Gradnja snježne kuće počinje u osam sati.

Otprati ih zatim do vrtnih vrata, a kad je na povratku trčala prema kući, oko nje su plesale njezine riđe pletenice.

* *

Znaš - započeo je Tomi malo kasnije, dok se pripremao očetkati zube - znaš, kad ne bih znao da su to rosopas pilule, mogao bih se okladiti bilo s kime da je to najobičniji grašak.

Anika je stajala pokraj prozora dječje sobe u svojoj ružičastoj pidžami i gledala prema Pipinovcu.

- Gledaj, vidim tamo Pipi! - podvigne Anika razdragano.

Tomi pohita prema prozoru. Doista: sada, kad nije bilo lišća na drveću, moglo se vidjeti u Pipinu kuhinju.

Pipi je sjedila za stolom s glavom naslonjenom na ruke. Sanjivim izrazom u očima netremice je promatrala treperavi plamičak malene svijeće što je gorjela ispred nje.

- Izgleda. . . izgleda tako osamljena - drhtavim će glasom Anika. - O, Tomi, kad bi barem sada već bilo jutro pa da odmah možemo poći k njoj.

iS*taj ali su tako tamo, tihi, i gledali u zimsku večer. Zvijezde su sjale iznad krova vile Pipinovac. A u njoj je bila Pipi. I tamo će zauvijek ostati. Kako je bilo divno pomisliti na to. Prolazit će godine, ali Pipi, Tomi i Anika neće postati veliki. Osim ako pilule nisu izgubile svoju snagu, razumije se! Doći 221

će nova proljeća i ljeta, nove jeseni i zime, a njihove će se igre nastavljati. Sutra će izgraditi kuću od snijega i skijašku stazu s krova Pipinovca. Kad proljeće dođe, penjat će se po šupljem hrastu, u kojem rastu voćni sokovi, igrat će se stvarotražitelja i jahati na Pipinu konju, sjedit će u sanduku za drva i pričati dogodovštine, ponekad će, možda, oputovati i na otok Gula-Gula posjetiti Moana, Moanu i druge, ali - uvijek će se vraćati u Pipinovac. Čudesno je utješljiva misao da će Pipi tamo ostati ZAUVIJEK.

- Ako pogleda ovamo, mahnut ćemo joj - predloži Tomi.

Ali je Pipi sa sanjalačkim izrazom u očima samo netremice gledala pred sebe.

I onda - ugasila svijeću.

i Vije bila kao one mame što mirno sjede u parku na klupi i promatraju svoju djecu kako se igraju. Ona bi se i sama sa mnom igrala i sve mi se čini da joj je to bilo jednako drago kao i meni, priča o svojoj majci Astrid njezin sin Lasse sjećajući se djetinjstva. Eto, takva je bila autorica ove knjige. Živjela je u sebi sa svojim djetinjstvom i na čudesan se način uspijevala uživljavati u dječji pogled na svijet. Ne samo pogled djeteta iz Vimmerbyja, već sve djece svijeta.

Eh, a zašto spominjem upravo Vimmerby, taj švedski gradić s okolicom punom prekrasnih jezera, livada i šuma, a smještenim u švedskoj pokrajini Smaland (č. Smoland), taj gradić s oko tristo vikinških grobova iz 12. st., dakle, iz vremena kada je i otprilike nastao. Naime, to je gradić, u kojega je okolici, na imanju Nas (č. Nes), 29. studenoga 1907. pristigla na ovaj svijet Astrid Anna Emilia Ericsson, od 40-ih godina svjetski poznata spisateljica Astrid Lindgren. (Udala se 1931 za Sturea Lindgrena.)

Rodila se u opće poštovanoj, radišnoj, nabožnoj i vedroj obitelji Samuela Augusta i Hanne Ericsson, koja, upravo zahvaljujući marljivu radu i valjanu gospodarenju, nije bila ni siromašna, ali ni previše imućna. Skitači s puta, kojih je u doba Astridina rođenja bilo poprilično u tada siromašnoj Švedskoj, rado bi navraćali za svojih besciljnih lutanja do njihova imanja, jer su znali da im tamo neće biti odbijena molba za malko hrane i noćenja u gospodarskim zgradama. Ti će skitači dobiti svoje uloge u kasnijim Astridininim djelima, čas kao opasni lupeži (Karlson i Blum u ovoj knjizi), čas kao dobroćudne i zabavne lualice od nemila do nedraga (Oskar u kod nas prevedenoj krasnoj knjizi *Razmo u skitnji* ili Skitnica u jednoj od priča iz također prevedene zbirke priča *Hrabra Kajsa*). Sluge i najamnici na imanju Ericssonovih živjeli su i radili više-manje ravnopravno sa svojim poslodavcima i sve je tu nalikovalo životu kakve povelike negdašnje zadruge u nas. Astrid i njezino troje braće i sestara zajedno su s djecom najamnih radnika provodili divno i slobodno djetinjstvo u igri, ali i u obavljanju poslova na gospodarstvu koji su bili namijenjeni djeci (primjerice, skupljanje kopriva, prorjeđivanje polja zasadenih mrkvom itd.).

Eto, to je i takvo djetinjstvo Astrid Lindgren utkala u sve svoje knjige, pa se čitava ta četa »nesovaca« našla oslikana čak u tri knjige o djeci iz Bullerbyna, iz početka spisatelj ičina stvaralaštva.

Međutim, Vimmerby, u koji se spisateljica neprekidno vraćala i u svojim knjigama i iz Stockholma, značajan je i po još nečemu. Postoji u tom gradiću, tamo od 1991, cijela mala četvrt, zaseban gradić, po imenu »Svijet Astrid Lindgren«. Valja doći u taj »svijet«. Istina, za cijenu ulaznice, barem mi stariji, moramo žrtvovati kakvih šesnaestak većih čokolada, a djeca oko dvije, ali tko mari ako ćemo poslije toga moći vježbati ravnotežu oprezno poskakujući s kamena na kamen uronjenih do pola u vodu, slikati se kako upravo mi izvodimo Pipine vratolomije, jer smo na pravom mjestu iza kulisa uvukli umjesto Pipine - vlastitu glavu, i činiti još mnogo, mnogo čega. Kako je na preskakivanju kamenja (a i u vodi) bila poprilična gužva, a i znao sam da mi nitko ne bi povjerovao kako na slici upravo ja dižem Pipina konja, krenuo sam stazom u - knjige tete Astrid.

Bože moj! Kad uđete u zgradu s golemim vratima i stubama od pola metra, silno visokim posteljama i stolicama, tada i ne morate dotaći čavao i izgovoriti tajnu riječ - *tjillevippen* dječaćića Nilsa Karlssona - Pyssslinga pa da postanete sićušnima baš kao i on u istoimenoj knjizi. Muka vas uhvati kad ulazite kroz mišju rupu veću od vas i sretni ste što su i miševi upravo sada negdje drugdje na nekom sastanku baš kao i oni duhovi s Pipina tavana. - Na drugom vam mjestu, s krova kuće, jedan drugi Karlsson priča doživljaje iz nekoliko knjiga o svojim boravcima na krovu, letenju i još koječemu. - Već malo dalje uletavate u čitav splet malih kućica gdje je hrabra Kajsa pekla kolače i prodavala ih kako bi pomogla baki. - Onda se nadete u divnoj Dolini ruža, opasanoj zidinama, a nedaleko odavde zaklecaju vam koljena jer ste upali u razbojničku Mattisovu tvrđavu iz romana *Ronja, razbojnička kći*, kojeg smo prijevod poklonili spisateljici za njezin 90. rođendan. Utješilo me tek što sam tamo vidio dječake i djevojčice nimalo razbojnički raspložene, kako se po užadi hrabro penju u tvrđavu. - Nije bilo na odmet osjetiti toplinu sjenika na kojem se Razmo, poslije bijega iz dječjega doma, upoznao sa skitačem Oskarom, pa promatrati mališane od tri do četiri ljeta (veći tu ne mogu kroz vrata!) kako se uvlače u tri kao jaje jajetu slične kućice iz pustolovnih dana djece iz Bullerbyna. - Braća Lavljega srca iz istoimenoga i u nas prevedenoga romana vjerojatno su nekamo odjahala jer ih nije bilo u njihovoj lijepoj kući Naugijali, negdje na drugome svijetu.

Bilo je tu još mnogih znamenitih mjesta, jer ne treba zaboraviti da je Astrid Lindgren napisala oko četrdesetak knjiga, no svakako moram 224 spomenuti slavni Pipinovac, gdje je uostalom bilo i ponajviše djece i odra-

slih. Posjetio sam Pipi i na verandi njezine vile, pregledao kuhinju (bila je malo preuredna da bi bila »prava«!), ali na krov se ipak nisam uspinjao, a ni na kraj mi pameti nije bilo da se s krova sunovraćam na stablo, premda sam bio žedan i priželjkivao onoga soka u bocama što raste u njegovu stablu. No prošla me volja i za sokom, kad sam na povratku primijetio kako mi se približavaju dvojica sumnjivih tipova-Blum i Karlson. Stisnuo sam ono nekoliko kruna u džepu, no kako su vidjeli da ne nosim nikakvu torbu sa zlatnicima, prezrivo su prošli pokraj mene. Istina, ubrzo poslije sretoh i onu dvojicu policajaca, no sad sam ja pomalo prezrivo prošao mimo njih sjetivši se kako su ono htjeli nauditi Pipi i onda dobili što su i zaslužili. Hodajući dalje, naletjeh i na Karlssona (onoga »s krova«), koji je očito ogladnio, pa jeo sendvič i pio coca colu. A tada, evo i Pipi na njezinu bijelom konju s crnim mrljama. Sa svima se moglo lijepo popričati, iako sam to radije izbjegao s Pipi zbog njezina duga jezika i snage. Naime, tko zna što bi mi svašta rekla kad bi čula da smo tamo dolje u mojoj zemlji preveli svega tri do četiri knjige njezine mame Astrid.

I tako odoh iz »Svijeta Astrid Lindgren« sa saznanjima da će se taj svijet i dalje širiti, a svake godine za ljetnih mjeseci šetati po njemu oko tristo tisuća posjetitelja i sve više glumaca... o, oprostite... likova iz njezinih djela. I preporučujem vam, posjetite »Svijet Astrid Lindgren« u Vimmerbyju. Jer, kao što onaj veliki njemački pisac (Goethe) otprilike reče: «Tko pjesnika hoće znati, neka mu u zemlju svrati!»

Rekoh, teta je Astrid napisala oko četrdesetak knjiga za djecu, među kojima i nekoliko krimića o majstoru detektivu Blomqvistu. A i tu je spisateljica bila vrlo stručna, jer je nekoliko godina radila u službi jednog znamenitog profesora kriminologije u Stockholmu i od njega mnogo naučila kako nastaju i kako se hvataju - lopovi. A za vrijeme rata obavljala je i neke tajne, vrlo povjerljive protušpijunske zadatke, a jer su bili tajni, to - pst...!

No s profesorom ili bez njega teta je Astrid postala najpopularnijom spisateljicom knjiga za djecu našega vremena na cijelome svijetu. Knjige su joj prevedene čak na sedamdeset i pet jezika i tiskane u milijunima primjeraka.

Eh, a za te je knjige teta Astrid dobila strašno mnogo novaca. Daleko više negoli ono sitno od zlatnika u dvije Pipine putne torbe. No unatoč tome ostala je uobičajeno živjeti u svom stanu u Stockholmu, a 225

ljeti u skromnoj kući, kupljenoj od nekoga brodara u Furusundu na jednom od brojnih otoka u okolici Stockholma. Svojim je sredstvima mnogi-ma pomagala, a od velikih je ulaganja kupila jedino dječji dom kod Vimmerbyja, kako bi se djeca, uglavnom bez roditelja, koja se nađu u njemu (ali i u njezinim knjigama: Razmo i drugi) što bolje osjećala.

Naime, za djetinjstva tete Astrid u švedskim je školama, a posebice po sirotištima, djeci bilo vrlo, vrlo teško. Vladala je strašna stega, djecu se kažnjavalo batinama i pluskama, a protiv svega toga podigao se u 30-im godinama među obrazovanim ljudima i stručnjacima val prosvjeda, kojem će se i Astrid Lindgren priključiti na svoj poseban način, stvorivši buntovnicu - Pipi Dugu Čarapu, neovisnu, slobodnu, nadnaravno jaku, ali i plemenitu djevojčicu. Doduše, stvorenje iz kojega se ponešto teško teše »Jedna Doista Otmjena Dama«, no to se još kako-tako daje naučiti, dok se želja da dio svojih zlatnika podijelimo s drugima može vrlo, vrlo teško naučiti, već samo osjetiti. A Pipi je taj osjećaj imala.

Knjiga o Pipi Dugoj Čarapi nastala je više-manje - slučajno. Naime, negdje ujesen ratne godine 1941. spisateljčina je sedmogodišnja kćerka Karin oboljela od upale pluća. Kako je, kao i njezina mama, bila vrlo maštovita i voljela slušati nemoguće i nevjerojatne dogodovštine, tako je i izmislila ime djevojčice Pipi Duga Čarapa i onako, ležeći u postelji, ucjenjivački zatražila od mame da joj priča priče o njoj. Mama se Astrid našla u sto muka, no počela je pričati i ispričala podosta poglavlja prije negoli je Karin ozdravila. A dar je pričanja i izmišljanja spisateljica naslijedila od svojih roditelja i rodaka, pa joj to i nije bilo preteško. No kad se jednom okliznula na ledu i slomila nogu, pa se tako i sama našla u postelji, teta Astrid stala je potajice bilježiti ispričane i izmišljati neispričane zgone o Pipi Dugoj Čarapi. Htjela ih je onda pokloniti Karin za njezin deseti rodendan 1944. Tako je i učinila, a kopiju je rukopisa poslala jednom švedskom izdavaču. Ovaj je odbio tiskati knjigu, no drugi je izdavač prihvatio i *Pipi Duga Čarapa* krenula je na svoj pobjedonosni put po svijetu.

A onda su se skupili tete i stričevi iz raznih gradova Švedske i po svijetu i zaključili kako je to loša knjiga, kvari djecu i daje im loš primjer. Jest da ima nešto u tome, ali djeca na svijetu ipak nisu tako luda da bi po cirkusima »pravila cirkuse«, da bi išla podizati konje, da bi se u vodi išla svadati s morskim psima (na kopnu još kako-tako!), jer sve to ipak može jedino - Pipi. No ipak, ako baš netko među vama ima kod kuće torbu

punu zlatnika, ako je tako jak da može makar jednog lopužu podići na ormar, ako znade praviti prave švedske paprenjake i ako mu je uza sve to tata urođenički kralj na nekom otoku u Tihom oceanu, onda baš i može pokušati jahati na biku, plesati na žici, voditi tigra u kavez i činiti još mnogo što. Po volji mu bilo. Mjesto u bolnici uvijek će se naći! Međutim, Pipi je potajna želja sve djece, ali (potiho da vam kažem!) i odraslih. Svi bismo htjeli biti toliko jaki da svojom snagom ili barem nekakvim čarobnim štapićem uništimo sve nepravde na ovome svijetu. A takva je i Pipi od prve do posljednje stranice.

Pipi je na svoj način jedinstvena i neponovljiva, pa tako nijedan kasniji lik u djelima Astrid Lindgren ne nalikuje Pipi. Oni su nešto drugačiji i možda običniji. Istina, svi se vole penjati po drveću i krovovima, a i spisateljica kazuje kako je pola svoga djetinjstva provela na drveću, a drugu polovicu na tlu. I svoga je sina Lassea naučila penjanju po stablu. Da je jednom pala s krova i dobila potres mozga, to vam ipak neću reći.

Teta Astrid umrla je 2002. godine. Ostale su nam njezine knjige i brojna priznanja za književno djelo, a ponajjače sjaji medalja *H. Ch. Andersen za dječju književnost* (to je najveće priznanje u svijetu za pisca dječje književnosti!) uz zlatni odsjaj medalje Švedske akademije.

Mirko RUMAC

BILJEŠKA O ILUSTRATORU

iVinoslav Kune rođen je 1957. u Zagrebu. Studirao je arhitekturu, a završio pedagošku akademiju, likovni odgoj. Crta stripove, ilustracije i karikature, a bavi se i dizajnom. Nekoliko godina bio je ilustrator i grafički urednik časopisa »Modra lasta« te likovni urednik biblioteke »Vjeverica«. Ilustrirao je više knjiga za djecu i odrasle. Od onih za djecu najviše je knjiga iz »Vjeverice«. U biblioteci »Stribor« osim ove knjige ilustrirao je »Nevidljivu Ivu« Zvonimira Baloga, »Afrička jaja iznenađenja« Kazimira Klarića i »Miševi i mačke naglavačke« Luke Paljetka. Svoje radove Kune je izlagao na mnogim kolektivnim i samostalnim izložbama. Živi i radi u Zagrebu kao slobodni umjetnik.

Pipi se useljava u vilu Pipinovac	5	
Pipi je stvarotražiteljica i upada u tučnjavu		11
Pipi se igra »lovice« s policajcima	18	
Pipi kreće u školu	24	
Pipi sjedi na stupu vrtnih vrata i penje se na drvo		31
Pipi poziva na izlet	38	
Pipi ide u cirkus	45	
Pipi posjećuju lopovi	53	
Pipi u popodnevnom posjetu	60	
Pipi spašava živote	68	
Pipi slavi rođendan	74	
Pipi i dalje stanuje u vili Pipinovac	82	
Pipi zabavlja tetu Lauru	90	
Pipi ide u kupnju	95	
Pipi piše pismo i ide u školu, ali samo nakratko		105
Pipi na izletu sa školom	111	
Pipi ide na sajam	119	
Pipi doživljava brodolom	130	
Pipi dobiva dragoga gosta	145	
Pipi priređuje oproštajnu večer	153	
Pipi odlazi na brod	160	
Pipi pronalazi spunka	166	
1 Pipi priređuje ispitno natjecanje	172	
Pipi dobiva pismo	179	
Pipi ponovno odlazi na brod	184	
Pipi silazi na kopno	188	

Pipi urazumljuje morskoga psa	193
Pipi urazumljuje Jima i Buka	199
Pipi su dodijali i Jim i Buk	207
Pipi napušta otok Gula-Gula	211
Pipi ne želi postati velika	213
<i>Svijet Astrid Lindgren</i>	223
<i>Bilješka o ilustratoru</i>	229

ISBN 978-953-343-195-6

CIP zapis dostupan u računalnom katalogu
Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 000905812